

ด่วนมาก
ที่ กค 1004/ 11411

กระทรวงการคลัง
ถนนพระราม 6 กท.10400

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เลขที่ 3645
วันที่ 21 มิ.ย. 2549 เวลา 16.00

6พ. 3/264
21 มิ.ย. 49
15.40 น.

21 มิถุนายน 2549

เรื่อง ความคืบหน้าการจัดทำแผนพัฒนาอนุภูมิภาคอันดามันที่ได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติ

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. บทสรุปผู้บริหารแผนพัฒนาอนุภูมิภาคอันดามัน
 2. รายละเอียดแผนงานโครงการนำร่อง : พัฒนาชุมชนบ้านท่าเลน
 3. รายชื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสรุปผลกระทบในแต่ละกลุ่ม (sector)

ตามที่กระทรวงการคลังได้รายงานเพื่อทราบในการประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 6 กันยายน 2548 เรื่อง วัตถุประสงค์และกำหนดการดำเนินโครงการจัดทำแผนพัฒนาอนุภูมิภาคอันดามันที่ได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติ (ประกอบด้วย 3 จังหวัด คือ กระบี่ พังงา และภูเก็ต) ภายใต้ความช่วยเหลือทางวิชาการจากธนาคารพัฒนาเอเชีย (Asian Development Bank — ADB) ซึ่งได้ว่าจ้างคณะที่ปรึกษาดำเนินโครงการตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2548 ถึงเดือนมิถุนายน 2549 นั้น

โดยที่คณะที่ปรึกษามีความก้าวหน้าในการทำงานที่ชัดเจน และได้จัดทำข้อเสนอแนะพร้อมรายละเอียดในเบื้องต้นภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการกำกับดูแลการจัดทำแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจาก 8 หน่วยงานราชการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรมโยธาธิการและผังเมือง กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ และสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง โดยข้อเสนอแนะดังกล่าวเกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของหน่วยงานต่างๆ ดังนั้น เพื่อสร้างความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดทำแผนฯ ช่วงสุดท้ายของโครงการ และเป็นการวางพื้นฐานให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ไปใช้อย่างเต็มที่เมื่อจบโครงการแล้ว กระทรวงการคลัง จึงขอรายงานความคืบหน้าและสาระสำคัญของแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน ดังนี้

1. วิสัยทัศน์และเป้าหมายของแผนฯ

แผนฯ นำเสนอวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาอนุภูมิภาคอันดามัน ดังนี้

1.1 วิสัยทัศน์ : จะเป็นภูมิภาคที่มีชื่อเสียงระดับชาติสำหรับการพักอาศัย ทำงาน และท่องเที่ยว ภายใต้สภาพแวดล้อมที่ดี ปลอดภัย และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

1.2 เป้าหมายการพัฒนาอนุภูมิภาคอันดามัน

1.2.1 จังหวัดภูเก็ต : จะเป็นศูนย์กลางเครือข่ายของการท่องเที่ยว การศึกษา กิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ และกิจกรรมเศรษฐกิจที่ต้องใช้ความรู้ต่างๆ โดยอาศัยแหล่งเงินทุนของนักลงทุน รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกและทักษะด้านสังคม ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากในจังหวัดภูเก็ต

1.2.2 จังหวัดพังงา : จะเป็นศูนย์กลางของผลิตภัณฑ์มูลค่าสูง โดยพัฒนาจากสิ่งที่ท้องถิ่นมีความชำนาญเป็นพิเศษ ผ่านทางกิจกรรมชุมชน การลงทุนในกิจการขนาดเล็กและขนาดกลาง และการส่งผ่านกิจกรรมที่ต้องใช้ความรู้ความชำนาญจากจังหวัดภูเก็ต

1.2.3 จังหวัดกระบี่ : จะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวแบบพิเศษ เนื่องจากมีศักยภาพด้านกิจกรรมทางธรรมชาติ และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ที่เป็นเอกลักษณ์พิเศษ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางผลิตภัณฑ์การเกษตรมูลค่าสูง ได้แก่ ผลิตภัณฑ์เกี่ยวข้องกับปาล์มน้ำมันและไบโอดีเซล ผ่านการลงทุนในโครงการในชุมชนและการลงทุนขนาดใหญ่ของเอกชน
สำหรับจังหวัดระนอง ตรัง และสตูล รวมทั้งจังหวัดใกล้เคียงอื่นๆ ซึ่งไม่ได้เป็นเป้าหมายตรงของการจัดทำแผนพัฒนาอนุภูมิภาคอันดามัน จะได้รับผลของการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมใน 3 จังหวัดหลัก ที่จะส่งผ่านนักท่องเที่ยวและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีความต่อเนื่องและยั่งยืน ไปยังกลุ่มจังหวัดดังกล่าว

2. ประโยชน์ของแผนฯ

แผนฯ เป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย กลยุทธ์ และมาตรการในระยะ 15 ปี ที่จะให้ภาครัฐ หน่วยงานเอกชน และประชาชน ทั้งในส่วนกลางและท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ นำไปใช้บูรณาการการดำเนินงานในความรับผิดชอบของตน ซึ่งจะเกิดประโยชน์ ดังนี้

- 2.1 สร้างความเข้มแข็งและโปร่งใสให้แก่ระบบการวางแผนในปัจจุบัน
- 2.2 เกิดบูรณาการในการทำงานของหน่วยงานต่างๆ ลดการซ้ำซ้อน และสร้างความรับผิดชอบที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่มีทิศทางเดียวกัน
- 2.3 เกิดการใช้งบประมาณสำหรับโครงการต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำแผนงานที่บูรณาการแล้ว มาเป็นหลักในการจัดสรรงบประมาณของทั้ง 3 จังหวัดที่อยู่ภายใต้การดูแลของผู้ว่าราชการจังหวัด รวมทั้งงบประมาณจัดสรรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- 2.4 สร้างกรอบการบริหารจัดการ และประสิทธิภาพในการประสานงานเพื่อกำกับดูแลการปฏิบัติงาน

3. โครงสร้างของแผนฯ ความคืบหน้า และข้อเสนอแนะที่สำคัญ

(รายละเอียดเชิงวิเคราะห์ตามบทสรุปผู้บริหาร : ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 1)

จากเป้าหมายของแผนฯ ข้างต้น โครงสร้างของแผนฯ และข้อเสนอแนะจะแบ่งเป็นระดับต่างๆ ที่มีความสอดคล้องกัน ดังนี้

3.1 แผนเชิงกลยุทธ์การพัฒนา (Strategic Plan) เป็นแผนเชิงนโยบายการพัฒนา 4 ด้านหลัก ได้แก่

3.1.1 การพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเพิ่มความหลากหลายให้กับรูปแบบและปรับปรุงคุณภาพของการท่องเที่ยว โดยให้มีความเหมาะสมกับผู้คนในท้องถิ่น และสร้างความเชื่อมโยงสู่พื้นที่ภายในแผ่นดินมากยิ่งขึ้น ซึ่งภายในระยะ 15 ปี คาดว่าผลของการปฏิบัติตามแผนฯ จะทำให้การท่องเที่ยวมีการขยายตัวในอัตราที่เหมาะสม กล่าวคือจำนวนห้องพักเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 20 มีนักท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้นประมาณร้อยละ 25 รายได้เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 57 ในขณะเดียวกันจะเพิ่มความหลากหลายในกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ เพื่อลดการพึ่งพาการท่องเที่ยวแต่อย่างเดียว

3.1.2 การพัฒนาสังคมและชุมชน ประกอบด้วย การสร้างความเข้มแข็งในการดำรงชีวิตให้แก่ผู้หญิง และเยาวชน การเชื่อมต่อระหว่างเครือข่ายชุมชนและภาคเอกชน และการระบุนโยบายเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นจากการพัฒนาต่างๆ และวิธีการจัดการกับการเปลี่ยนแปลงนั้นๆ ซึ่งกลยุทธ์ดังกล่าวมีแนวทางในการปฏิบัติ คือ การเพิ่มความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และการเรียนรู้ต่างๆ สร้างชุมชนให้มีความรู้สึกในการมีส่วนร่วมและเป็นเจ้าของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งสร้างการมีส่วนร่วมจากภายนอกชุมชน

3.1.3 การพัฒนาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ โดยการรักษา และเพิ่มความเป็นธรรมชาติดั้งเดิมและสิ่งแวดล้อมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยจากการศึกษาสภาพการณ์ในปัจจุบันและการหารือกับสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพบว่าประเด็นในพื้นที่ที่ต้องมีการจัดทำแผน ได้แก่ การเสริมสร้างความสามารถในการรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อม สร้างจิตสำนึกการอนุรักษ์ให้กับชุมชนท้องถิ่น และการทบทวนแผนงานหรือกฎระเบียบด้านจัดการสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติในปัจจุบันให้เหมาะสมและเกิดการปฏิบัติอย่างจริงจัง

3.1.4 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ซึ่งจากการพิจารณาผลกระทบจากกรณีพิบัติ คุณภาพการให้บริการและการบริหารจัดการในปัจจุบัน สรุปได้ว่าโครงสร้างพื้นฐานที่ควรมีการวางแผนอย่างเป็นระบบได้แก่ การจัดการน้ำเสีย และถนน ด้วยการจัดการจราจร รวมทั้งการแบ่งเขตที่ชัดเจนสำหรับรถยนต์ และคนเดินถนน เสนอการใช้ภาษีเพื่อสิ่งแวดล้อมหรือเก็บค่าธรรมเนียมจัดการน้ำเสียรวมในค่าที่พัก

3.2 แผนการใช้ประโยชน์เชิงพื้นที่ (Area Plan) เป็นพื้นที่ที่ต้องมีการปรับโครงสร้าง การฟื้นฟู และการอนุรักษ์ โดยแผนฯ จะประกอบด้วยข้อเสนอแนะในประเด็นที่สอดคล้องกับแผนเชิงกลยุทธ์ข้อ 3.1 เช่น การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่ดี การวางโครงสร้างพื้นฐานในระยะยาว การส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และการยกระดับพื้นที่ชนบทเป็นต้น โดยเสนอพื้นที่ 6 แห่ง ที่มีความหลากหลายและครอบคลุมพื้นที่สำคัญของอนุภูมิภาคอันดามัน

ได้แก่ 1) เขตหลักและพื้นที่ชายฝั่งตอนบนของจังหวัดพังงา 2) อำเภอเมืองกระบี่และบริเวณโดยรอบ 3) ตัวเมืองพังงาและอ่าวพังงา 4) ตัวเมืองภูเก็ตและอ่าวฉลอง 5) จังหวัดกระบี่ตอนบนและพื้นที่อุตสาหกรรมเกษตร และ 6) ชายฝั่งตะวันตกจังหวัดภูเก็ต

3.3 แผนพัฒนาโครงการนำร่อง (Pilot Action Plan) ซึ่งเป็นแผนเชิงนโยบายและกายภาพกำหนดรายละเอียดที่นำไปปฏิบัติได้จริงในพื้นที่ที่คัดเลือกแล้ว 8 แห่ง ภายใต้การสนับสนุนของหน่วยงานต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นแบบจำลอง (model) สำหรับนำไปปรับใช้กับพื้นที่อื่นๆ ซึ่งได้พัฒนาเป็นแผนชัดเจนและนำไปหารือกับผู้เกี่ยวข้องแล้ว 1 แห่ง คือการพัฒนาชุมชนบ้านท่าเลน จังหวัดกระบี่ ซึ่งกำลังประสบปัญหาแรงกดดันจากการพัฒนาภาคการท่องเที่ยวซึ่งก่อให้เกิดการแบ่งขั้วกันระหว่าง 2 กลุ่ม คือ ผู้ที่ได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยว และกลุ่มที่อ่อนแอ ซึ่งมีโอกาสเข้าถึงรายได้น้อย (รายละเอียดแผนงานและผลการหารือตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 2)

3.4 แผนพัฒนาเฉพาะด้าน (Priority Sector and Theme Plans) เป็นแผนเชิงนโยบายในเฉพาะด้านที่เป็นองค์ประกอบของกลยุทธ์หลัก ในข้อ 3.1 เช่น โครงการสร้างความน่าเชื่อถือในการท่องเที่ยวชายฝั่งอันดามัน การตั้งคณะกรรมการเพื่อดูแลด้านการตลาดและพัฒนาการท่องเที่ยวของชายฝั่งอันดามัน การสร้างเส้นทางมรดกทางวัฒนธรรมจังหวัดพังงาและกระบี่ การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขภาพ การสร้างมหาวิทยาลัยเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของการพัฒนาชายฝั่งอันดามัน การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และการพัฒนาทรัพยากรบุคคลในพื้นที่ เป็นต้น

3.5 คณะที่ปรึกษา ได้เสนอกลไกการนำแผนฯ และข้อเสนอแนะที่เหมาะสมไปสู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่องในระยะยาวและเป็นรูปธรรม โดยแต่งตั้งคณะกรรมการวางแผนพัฒนาชายฝั่งอันดามัน (Andaman Coast Planning Committee - APCOM) ทำหน้าที่หลักในการประสานนโยบายระหว่างหน่วยงานกลาง ระดับภูมิภาคและระดับท้องถิ่น เพื่อให้เกิดบูรณาการของแผนงานต่างๆ ภายใต้กรอบของแผนพัฒนาอนุภูมิภาคอันดามัน มีการกำกับให้ดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ ลดความซ้ำซ้อนของงานและงบประมาณ รวมทั้งกำกับให้เกิดการปฏิบัติตามกฎระเบียบที่บังคับใช้ในพื้นที่อย่างเคร่งครัด ซึ่งประเด็นดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาภูมิภาคชายฝั่งอันดามันในปัจจุบัน ทั้งนี้ เสนอให้รองนายกรัฐมนตรี เป็นประธานคณะกรรมการฯ และผู้ว่าราชการทั้ง 3 จังหวัดร่วมอยู่ในคณะกรรมการฯ โดยสามารถใช้การทำงานของหน่วยงานหลักที่มีอยู่เดิม ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นเลขานุการคณะกรรมการฯ

4. การดำเนินงานในระยะต่อไป

4.1 คณะที่ปรึกษา จะทำการศึกษาและจัดทำรายละเอียดของแผนฯ เชิงลึกเพิ่มเติมภายในเดือนมิถุนายน 2549 โดยเฉพาะประเด็นสำคัญ ได้แก่

4.1.1 การจัดการด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องหากมีการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะต่างๆ ภายใต้แผนฯ เนื่องจากในปัจจุบันมีกรอบกฎหมายที่ปฏิบัติใช้อยู่แล้วจำนวนมาก ซึ่งอาจต้องการการทบทวนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ หรือส่งเสริมให้มีความเข้มงวดในทางปฏิบัติมากขึ้น

4.1.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ
เพื่อนำเสนอประโยชน์และมูลค่าเพิ่มของการนำแผนฯ มาปฏิบัติใช้ให้เกิดผลในระยะยาว

4.2 ตั้งแต่เริ่มดำเนินโครงการในเดือนกันยายน 2548 ได้มีการจัดประชุม
ระดมความเห็นจากผู้เกี่ยวข้องใน 3 จังหวัดทั้งสิ้น 6 ครั้ง เพื่อให้ที่ปรึกษานำไปปรับปรุงแผนฯ ให้สอดคล้อง
ความต้องการของคนในพื้นที่มากที่สุด ดังนั้น ก่อนจบโครงการจะมีการประชุมเพื่อนำเสนอผลงานสุดท้าย
ใน 3 จังหวัดอีกรอบหนึ่ง รวมทั้งคณะที่ปรึกษาได้เผยแพร่แผนฯ ผ่านทางเว็บไซต์ เพื่อเปิดโอกาสให้
ผู้เกี่ยวข้องทั่วไปได้แสดงความคิดเห็น โดยข้อมูลที่เผยแพร่จะเป็นความเห็นของคณะที่ปรึกษาโดยตรง

4.3 คณะกรรมการกำกับดูแลการจัดทำแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน
ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานเกี่ยวข้องกับการพัฒนาชายฝั่งอันดามัน 8 หน่วยงาน ได้ให้ข้อคิดเห็น
ต่างๆ มาเป็นระยะ โดยเฉพาะในประเด็นให้ศึกษากรอบกฎหมายที่มีใช้อยู่แล้วในปัจจุบันเพื่อหลีกเลี่ยง
ความขัดแย้งระหว่างแผนฯ กับกฎหมายดังกล่าว ซึ่งคณะที่ปรึกษานำไปประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

4.4 เมื่อแผนฯ แล้วเสร็จ กระทรวงการคลังจะดำเนินการ 2 ส่วน ดังนี้

4.4.1 เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์
ไปบูรณาการกับการดำเนินงานของตนตามความเหมาะสม และลดความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงาน
กระทรวงการคลังโดยคณะที่ปรึกษา จะทำความเข้าใจในสาระของแผนฯ กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมี
รายชื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสรุปผลกระทบในแต่ละกลุ่มตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 3

4.4.2 เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการนำแผนฯ ไปใช้ประโยชน์
และมีการกำกับติดตามการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ กระทรวงการคลังจะขอความร่วมมือจากสำนักงาน
คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักที่ดูแลภาพรวมการ
พัฒนาในภูมิภาคอันดามัน นำแผนฯ ไปประกอบการดำเนินงานของ สศช. รวมทั้งพิจารณาความเหมาะสม
ของการแต่งตั้งคณะกรรมการวางแผนพัฒนาชายฝั่งอันดามัน (APCOM)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อโปรดทราบความคืบหน้าการจัดทำ
แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน เพื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะได้นำไปใช้ประโยชน์ และกระทรวงการคลัง
จะได้ดำเนินการที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีการนำแผนฯ ที่เสร็จสมบูรณ์ไปใช้อย่างเป็นรูปธรรมต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายทอง พิทยะ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

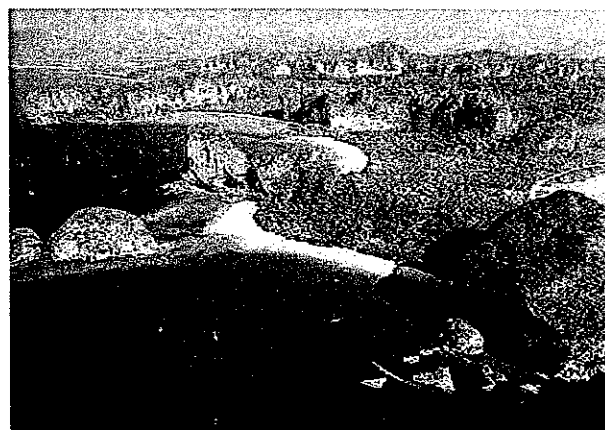
สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

สำนักนโยบายระบบการเงิน

โทร. 02-273-9020 ต่อ 3243

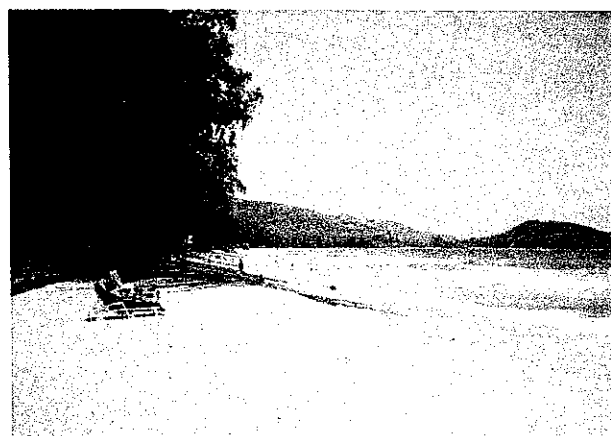
โทรสาร 02-618-3367

แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน
เพื่อการพัฒนาพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติภัยสึนามิ

ร่าง รายงานฉบับสมบูรณ์

รายงานฉบับสรุปรวม

พฤษภาคม 2549

แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน
เพื่อการพัฒนาพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติภัยสึนามิ

ร่าง
รายงานฉบับสมบูรณ์

รายงานฉบับสรุปรวม

พฤษภาคม 2549

โดย

WILBUR SMITH ASSOCIATES INC.
IN ASSOCIATION WITH
TESCO LTD.

สารบัญ

	หน้า
1. บทนำ	1
2. วิสัยทัศน์ และลักษณะของแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน	1
3. เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ทั่วไป	2
4. ลักษณะเด่นของภูมิภาคอันดามัน	4
5. แนวทางการวางแผนภูมิภาค	6
6. ยุทธศาสตร์การพัฒนาภูมิภาค	9
7. ยุทธศาสตร์ด้านเศรษฐกิจ	13
8. ยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว	16
9. ยุทธศาสตร์การพัฒนาสังคมและชุมชน	24
10. ยุทธศาสตร์ด้านสิ่งแวดล้อม	28
11. ยุทธศาสตร์ด้านโครงสร้างพื้นฐาน	34
12. ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการความเสี่ยงภัย	37
13. แผนพัฒนาพื้นที่	40
14. แผนปฏิบัติการ	53
15. แผนพัฒนาเฉพาะเรื่อง และเฉพาะด้าน	71
16. กรอบการนำไปปฏิบัติ	74

สารบัญรูปภาพ และตาราง

สารบัญรูปภาพ	
รูปที่ 1: การจัดตั้งศูนย์กลางชุมชนเมืองและชนบท	5
รูปที่ 2: ยุทธศาสตร์การพัฒนาภูมิภาค	10
รูปที่ 3: แผนโครงสร้างภูมิภาค	12
รูปที่ 4: การเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยวระหว่างภูมิภาคอันดามัน ประเทศไทย กับมัลดีฟส์	18
รูปที่ 5: ยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว	20
รูปที่ 6: ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว	23
รูปที่ 7: พื้นที่อนุรักษ์ที่กำหนดโดยแผนพัฒนาภูมิภาค	29
รูปที่ 8: แผนพัฒนาพื้นที่ภายใต้แผนพัฒนาภูมิภาค	41
รูปที่ 9: แผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลด้านเหนือของพังงา	43
รูปที่ 10: แผนพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองกระบี่ และพื้นที่รอบตัวเมือง	44

สารบัญ

	หน้า
รูปที่ 11: แผนพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองพังงาและพื้นที่รอบตัวเมือง	47
รูปที่ 12: แผนพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองภูเก็ต อำเภอถลอง และพื้นที่รอบตัวเมือง	49
รูปที่ 13: แผนพัฒนาพื้นที่ทางด้านตะวันตกของภูเก็ต	51
รูปที่ 14: พื้นที่บริเวณด้านเหนือของกระบี่ อำเภอถลอง และพื้นที่โดยรอบ	53
รูปที่ 15: ที่ตั้งของแผนปฏิบัติการ	54
รูปที่ 16: กรอบความคิดด้านการใช้ที่ดินของเขาลึก	56
รูปที่ 17: กรอบความคิดด้านการวางผังเมืองของเขาลึก	56
รูปที่ 18: อุทยานธุรกิจทางเลือก (A)	58
รูปที่ 19: อุทยานธุรกิจทางเลือก (B)	58
รูปที่ 20: แนวความคิดโดยรวมของแผนการพัฒนาพื้นที่อำเภอภูเก็ต	60
รูปที่ 21: แผนแนวคิดโดยรวมของพื้นที่อำเภอถลอง	62
รูปที่ 22: แผนแนวคิดโดยรวมของท่าเรือพังงา	64
รูปที่ 23: แนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของบ้านท่าเลน	66
รูปที่ 24: แผนปฏิบัติการอำเภอพังงา บริเวณที่เสนอแนะ	70
รูปที่ 25: แผนปฏิบัติการอำเภอพังงา การคมนาคมทางน้ำ	70
รูปที่ 26: การนำเสนอกรอบโครงสร้างการวางแผน	76
รูปที่ 27: แผนแนวคิดบริเวณพื้นที่ตัวเมืองภูเก็ต อำเภอถลอง และพื้นที่โดยรอบ	77
รูปที่ 28: โครงสร้างการจัดตั้งองค์กรและโครงสร้างการดำเนินงานของคณะกรรมการวางแผนอันดามัน	80

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1: การวางแผนประชากร แรงงาน และครัวเรือน	8
ตารางที่ 2: กลยุทธ์การใช้ประโยชน์ที่ดินของแผนโครงสร้างอนุภูมิภาค	11
ตารางที่ 3: สรุปการวิเคราะห์ช่องว่างระหว่างข้อมูล ส่วนประกอบ โครงสร้างพื้นฐาน	34

1. บทนำ

เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2548 สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง (Fiscal Policy Office - FPO) ในสังกัดกระทรวงการคลัง (Ministry of Finance - MOF) ได้ขอให้ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank – ADB) ให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิค (Technical Assistance –TA) แก่รัฐบาลไทยในการจัดตั้งแผนการพัฒนาอนุภูมิภาค (Sub-Regional Development Plan – SRDP) สำหรับจังหวัดในภูมิภาคอันดามันที่ได้รับผลกระทบจากภัยสึนามิมากที่สุด ได้แก่จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา และจังหวัดภูเก็ต

ความช่วยเหลือเริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2548 และคาดว่าจะสิ้นสุดลงในวันที่ 30 มิถุนายน 2549 รายงานฉบับนี้เป็น (ร่าง) รายงานฉบับสมบูรณ์ ของความช่วยเหลือด้านเทคนิคดังกล่าว รายงานได้นำเสนอภาพรวมทั้งหมดขององค์ประกอบต่างๆ เช่น แผนโครงสร้างภูมิภาคอันดามัน, ยุทธศาสตร์หลักในด้านเศรษฐกิจ, การท่องเที่ยว, การพัฒนาสังคม, สิ่งแวดล้อม, โครงสร้างพื้นฐาน และการป้องกันความเสี่ยงต่าง ๆ แผนพัฒนาเฉพาะด้านและเฉพาะเรื่อง ที่มีรายละเอียด หรือองค์ประกอบภายใต้ยุทธศาสตร์หลักในแต่ละด้าน และ แผนกายภาพที่ครอบคลุมตำบลต่าง ๆ (แผนพื้นที่) และแผนเฉพาะพื้นที่ (แผนปฏิบัติการ) ที่ประกอบด้วยโครงการพิเศษต่าง ๆ ที่ได้รับการเสนอแนะ รวมถึงโครงการที่สมควรได้รับพิจารณาในการเริ่มต้นดำเนินงานภายใต้แผนงานนี้ต่อไป

ขณะนี้ข้อเสนอแนะฉบับ (ร่าง) รายงานฉบับสมบูรณ์ ได้รับการส่งไปยังผู้ดำเนินการระดับประเทศ ระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวางแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่ 3 ที่จะจัดขึ้นใน 3 จังหวัด เพื่อรับฟังความเห็นจากผู้ที่มีบทบาทสำคัญ (ภาครัฐบาล องค์กรให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศ องค์กรที่ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐ (Non-Government Organization – NGO ภาคเอกชนและชุมชนท้องถิ่น) ขณะเดียวกันได้มีการจัดทำเว็บไซต์ของโครงการการจัดทำแผนฯ ชื่อว่า www.andamanplan.com เพื่อเผยแพร่ข้อมูล เกี่ยวกับร่างแผนพัฒนาภูมิภาค

2. วิสัยทัศน์ และคุณสมบัติของแผน SRDP

ผลกระทบอย่างรุนแรงจากธรณีภัยพิบัติสึนามิและกระบวนการฟื้นฟูช่วยเหลือต่าง ๆ นั้น นับเป็นการแปรวิกฤตเป็นโอกาสในการนำแนวคิดใหม่ๆ ของการจัดทำแผนพัฒนาภูมิภาค เพื่อสร้างความหวังในการแปรสถานการณ์ให้เป็นโอกาสที่หลากหลายมีทางเลือกในการพัฒนาที่มากขึ้น ในการวางแผนดังกล่าว ควรมีการรวบรวมจุดแข็งต่าง ๆ ของสามจังหวัดเข้าด้วยกัน ความโดดเด่นของทรัพยากรธรรมชาติ การเติบโตอย่างรวดเร็วในด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวตลอดชายฝั่งอันดามัน และการเกษตรเพื่อการค้าในบริเวณใกล้เคียงชายฝั่งทะเล โครงสร้างการขนส่งเดินทางที่ดี และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความมีน้ำใจ ความอบอุ่น และความเป็นกันเองของประชาชนที่ฟื้นตัวจากภัยพิบัติค่อนข้างท้อแท้ จึงก่อรูปเป็นวิสัยทัศน์รวมของการจัดทำแผนฯ ดังนี้

“การวางแผนสร้างภูมิภาคที่ปลอดภัย มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และมีความโดดเด่นทางสภาพแวดล้อมให้เป็นสถานที่ ซึ่งมีชื่อเสียงระดับโลก เหมาะสมที่จะมาอยู่อาศัย มาทำงาน และเดินทางมาท่องเที่ยว”

วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะยกระดับภูมิภาคอันดามันให้มีสภาพแวดล้อมที่โดดเด่น โดยไม่มีสถานที่ใดในภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้สามารถทัดเทียมภูมิภาคแห่งนี้ เพื่อมาอยู่อาศัย ทำงาน และท่องเที่ยว ชายฝั่งอันดามันสามารถสร้างสัญลักษณ์ หรือ ยี่ห้อ (Brand) เทียบเคียงได้กับสถานที่ท่องเที่ยวตามชายฝั่งในระดับโลก เช่น หาดริเวียร่า ในฝรั่งเศส, หาดมัลดีฟท์ในประเทศมัลดีฟส์ และ โกลด์โคสต์ในประเทศออสเตรเลีย

เพื่อให้บรรลุถึงวิสัยทัศน์ดังกล่าว ในแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน ควรมีการกำหนดยุทธศาสตร์แบบบูรณาการระยะยาว ซึ่งจะทำให้ภูมิภาคแห่งนี้เป็นต้นแบบของการพัฒนาที่ยั่งยืน ภายในปี 2563 แผนดังกล่าวจะประกอบด้วยโครงการฟื้นฟูจำนวนมาก ที่แตกต่างจากโครงการอื่นๆ ได้แก่การวางแผนระยะยาวโดยบูรณาการการพัฒนาทุกด้านเข้าด้วยกัน ซึ่งจะเป็กรอบใหญ่ของการพัฒนาที่ประสานการใช้ทรัพยากรในสามจังหวัดอย่างมีประสิทธิภาพ มีแผน โครงสร้างที่รวมยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ทั้งในด้าน การวางแผนใช้ที่ดิน การจัดการสิ่งแวดล้อม การท่องเที่ยว การพัฒนาสังคมและชุมชน การจัดการความเสี่ยง และการจัดเตรียมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพเข้าด้วยกัน

3. เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ทั่วไป

เป้าหมายและวัตถุประสงค์ทั่วไปของ SRDP สรุปได้ดังต่อไปนี้

เป้าหมายและวัตถุประสงค์ทั่วไป

1. สร้างและอนุรักษ์สภาพแวดล้อมที่โดดเด่นในภูมิภาคอันดามัน

- สนับสนุนระบบการควบคุมมลพิษที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ
- ปรับปรุงระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลและน้ำเสีย
- เสริมขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่เปราะบาง
- สร้างแนวทางและมาตรการสำหรับการวางแผนสภาพแวดล้อมในพื้นที่
- ทำการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมตามแนวชายฝั่งและบนบก
- สร้างความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อม
- สร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับผู้อยู่อาศัยและนักท่องเที่ยว

- แนะนำผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวรูปแบบใหม่เพื่อเพิ่มการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวรวมถึงการขยายตัวของอุตสาหกรรมไปรอบ ๆ ภูมิภาค
- พัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่มีมูลค่าสูง โดยอาศัยความชำนาญเฉพาะด้านของชุมชนท้องถิ่น
- สนับสนุนการสร้างผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรมูลค่าสูงที่ผลิตจากน้ำมันปาล์มและใบโอดีเซล
- พัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ
- พัฒนาด้านสุขภาพและสันทนาการ
- พัฒนาด้านการอุดมศึกษาระดับนานาชาติ
- พัฒนาด้านการประมง
- สร้างความมั่นคงด้านทรัพยากรบุคคลและทักษะที่เหมาะสม

- เพิ่มขอบเขตและคุณภาพของการเลี้ยงชีพของประชาชนท้องถิ่น
- ทำให้การพัฒนาที่เกิดขึ้นใหม่มีความสอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น
- สร้างเครื่องป้องกันให้กับกลุ่มผู้เปราะบาง
- ปรับปรุงทรัพยากรบุคคลในระดับท้องถิ่น
- ทำให้มาตรฐานเรื่องข้อกำหนดทางสังคมและชุมชนมีความทัดเทียมกัน
- สร้างการปกครองที่มีประสิทธิภาพในระดับภูมิภาคย่อยและระดับท้องถิ่น
- พัฒนารอบการวางแผนที่มีประสิทธิภาพซึ่งสามารถส่งผ่านนโยบายระดับภูมิภาคสู่การวางแผนระดับท้องถิ่นรวมถึงริเริ่มนโยบายใหม่ๆ
- สร้างโครงสร้างขององค์กรซึ่งเชื่อมโยงโครงการฟื้นฟูของประเทศและของนานาชาติเข้าด้วยกัน
- สร้างสภาพแวดล้อมที่มีกฎข้อบังคับที่มีประสิทธิภาพ
- สร้างความเข้มแข็งให้การปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้สามารถทำการวางแผนและบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- เสริมสร้างความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมของชุมชนในการวางแผนงาน

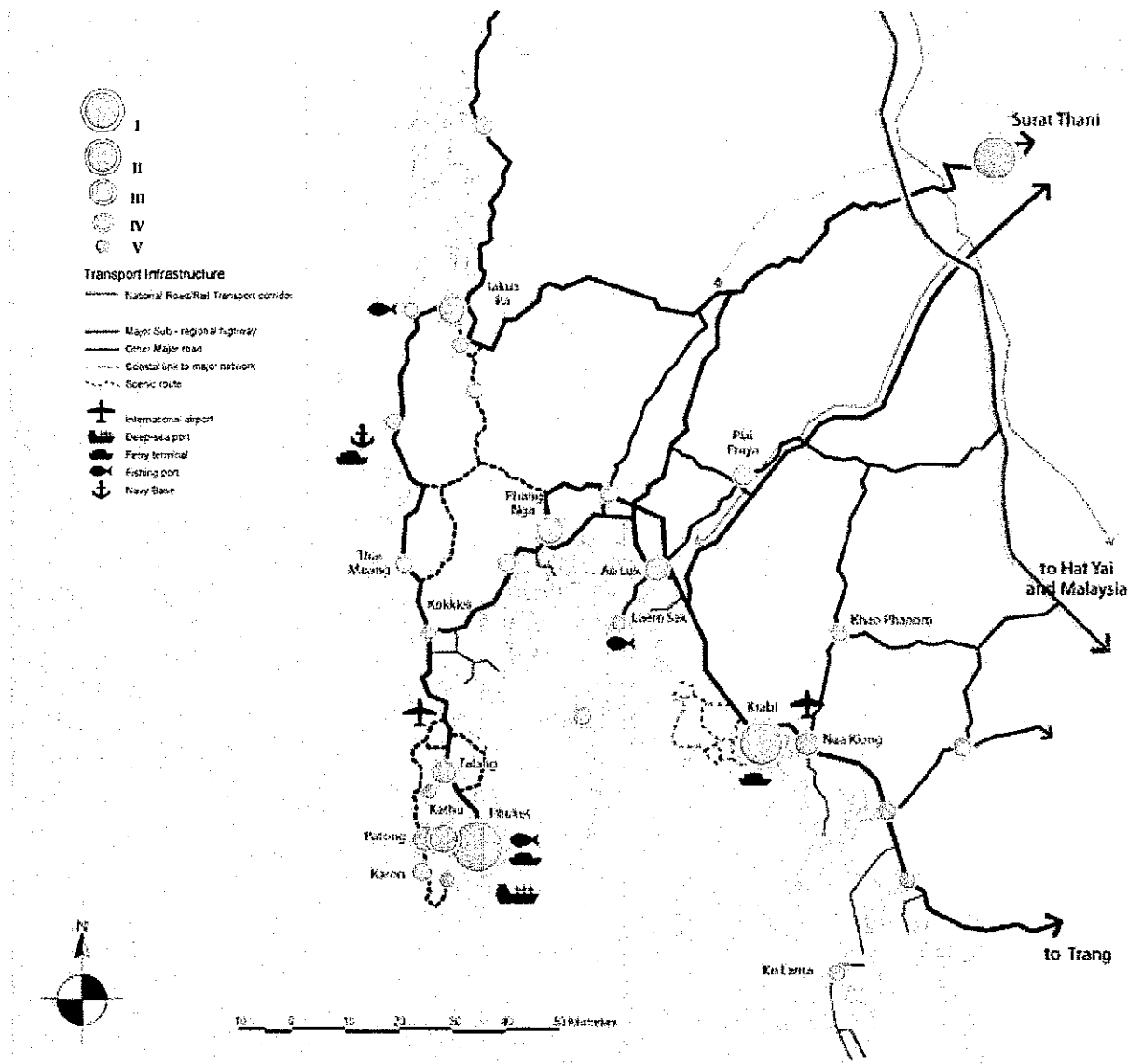
4. ลักษณะเด่นของภูมิภาคอันดามัน

ลักษณะเด่นของภูมิภาคย่อยอันดามันได้แก่

- ลักษณะภูมิประเทศอันหลากหลายตั้งแต่ที่ราบชายฝั่ง ห้วยแหลมที่มีป่าปกคลุม ภูเขาหินปูนอันโดดเด่น ที่ราบสำหรับการเพาะปลูกพร้อมทั้งสวนปาล์มน้ำมันและสวนยาง และหมู่เกาะ
- สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติอันโดดเด่นพร้อมทั้งอุทยานแห่งชาติ 15 แห่ง
- วัฒนธรรมสืบทอดที่แม้เป็นส่วนน้อยแต่มีความน่าสนใจซึ่งยังไม่ได้นำมาทำให้เกิดประโยชน์เท่าที่ควร
- จำนวนประชากรที่ต่ำเมื่อเทียบกับภูมิภาคอื่นๆ (839,000 คน) ยกเว้นจังหวัดภูเก็ตซึ่งมีลักษณะเป็นสังคมเมืองมากกว่า โดยประชากรของจังหวัดภูเก็ตคิดเป็นร้อยละ 30 ของประชากรอนุภูมิภาคย่อย ซึ่งอาศัยอยู่บนพื้นที่คิดเป็นเพียงร้อยละ 5 ของพื้นที่ทั้งหมด
- การเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลักในพื้นที่ตอนในของจังหวัดกระบี่และจังหวัดพังงา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่เกษตรกรรมที่ครอบคลุมไปทางตะวันตกจนถึงจังหวัดสุราษฎร์ธานี
- การท่องเที่ยวมีการพัฒนาไปอย่างมากในพื้นที่บางพื้นที่ ที่เห็นได้ชัดคือทางตะวันตกของจังหวัดภูเก็ต เกาะเล็กๆ ในหมู่เกาะพีพีและหมู่เกาะลันตา และรีสอร์ตระดับหรูหราที่อ่าวนางและเขาหลัก

ภาพที่ปรากฏเด่นชัดคือภูมิภาคย่อยอันหลากหลายและมีสภาพแวดล้อมอันโดดเด่นซึ่งประกอบด้วยจังหวัดภูเก็ตที่มีความมั่งคั่งและการลงทุนหนาแน่น จังหวัดกระบี่ที่เริ่มมีความสนใจจากนักลงทุน (ทั้งด้านการท่องเที่ยวและด้านการเกษตรกรรม) และจังหวัดพังงาที่นักลงทุนยังขาดความเชื่อมั่นและแรงจูงใจ สภาพส่วนมากของภูมิภาคย่อยเป็นชนบท สภาพที่เป็นตัวเมืองมีอยู่เพียงในตัวจังหวัดภูเก็ต กระบี่ และพังงา รวมถึงรีสอร์ตหลักๆ โดยเฉพาะป่าตองในจังหวัดภูเก็ต ที่อยู่อาศัยที่ใหญ่รองลงมาก็เป็นเพียงเมืองเล็กๆ ในระดับท้องถิ่นที่มีประชากรไม่เกิน 1 หมื่นคน นักท่องเที่ยวกระจุกตัวอยู่ตามบริเวณที่ตั้งของรีสอร์ต โดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีห้องพักคิดเป็นร้อยละ 65 ของจำนวนห้องพักทั้งหมดในภูมิภาคย่อย ดังนั้นประชากรส่วนมากในจังหวัดกระบี่และจังหวัดพังงาจึงไม่ได้สัมผัสกับการท่องเที่ยว จากภาพที่ 1 จะเห็นการขยายตัวของเมืองในจังหวัดภูเก็ต เมื่อเทียบกับจังหวัดอื่นๆ ซึ่งจะเป็นการแสดงถึงการกระจุกตัวของแรงงานที่มีความชำนาญ นักท่องเที่ยว และการลงทุนบนเกาะแห่งนี้ และแม้กระทั่งในจังหวัดภูเก็ต

รูปที่ 1: การจัดตั้งศูนย์กลางชุมชนเมือง และชนบท

ผลกระทบจากภัยสึนามิ

ผลกระทบจากภัยสึนามิมีความหลากหลายทั้งในแง่ของเวลาและพื้นที่ ในขณะที่ความสูญเสียชีวิตผู้คนมีปริมาณมากเกิดขึ้นในพื้นที่เช่นเขาหลัก บ้านน้ำเค็ม และเกาะพีพี พื้นที่ชายฝั่งส่วนอื่นๆ ไม่ได้ประสบกับหายนะและความสูญเสีย จังหวัดกระบี่และจังหวัดภูเก็ตมีการฟื้นตัวที่รวดเร็วเนื่องจากความเสียหายในหลายๆ พื้นที่มีเพียงเล็กน้อย การดำเนินการก่อสร้างเป็นไปอย่างรวดเร็ว และการโฆษณาได้ผลดี ในขณะที่หายนะอันรุนแรงตามชายฝั่งอันดามันของจังหวัดพังงา และภาพลักษณ์ในแง่ลบที่แพร่กระจายออกไป ทำให้จังหวัดพังงามีการฟื้นตัวที่ช้า เขาหลักซึ่งประสบปัญหาอันเนื่องมาจากอาคารที่ถูกทำลาย ชายหาดที่เสื่อมสภาพ และสภาพภูมิทัศน์ที่เสียหายหนัก ทำให้มีปัญหาในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลับมาเที่ยว สิ่งที่สำคัญคือปัญหาที่ภูมิภาคย่อยกำลังเผชิญเป็นปัญหาที่มีมาก่อนหน้าภัยสึนามิ การท่องเที่ยวที่แผ่บริเวณอยู่เพียงส่วนของเกาะลันตา พีพี และภูเก็ต ซึ่ง

แสดงถึงการขาดการดูแลรักษาธรรมชาติของพื้นที่เหล่านี้ เป็นข้อชี้บ่งถึงการแสวงหาผลประโยชน์โดยขาดการตรวจสอบ และการไม่เคารพต่อกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อม และการวางแผนการพัฒนาที่ไร้ระเบียบเช่นนี้เป็นภัยคุกคามระยะยาวมากกว่าภัยทางธรรมชาติประเภทใดๆ

5. แนวทางการวางแผนภูมิภาค

การวางแผนยุทธศาสตร์ภูมิภาคอันดามันจะยึดหลักปฏิบัติสากล ถือการให้ความสำคัญกับจุดแข็ง และโอกาสของทั้งสามจังหวัด จากการวิเคราะห์โครงสร้างจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT) ของภูมิภาคแห่งนี้ ทำให้สามารถสรุปได้ดังนี้

จุดแข็งของภูมิภาคอันดามัน

- ความงดงามและคุณภาพอันบริสุทธิ์ของสภาพแวดล้อมซึ่งรวมถึงอุทยานแห่งชาติถึง 15 แห่ง สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวหลากหลายประเภท
- โครงสร้างพื้นฐานเชิงยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถรองรับการเดินทางไปมาของผู้คน และการขนส่งผลิตภัณฑ์จำนวนมากในภูมิภาคทั้งทางบก ทางเรือ และทางอากาศ
- แรงงานฝีมือและความสามารถที่ได้รับการพิสูจน์แล้วในภาคเศรษฐกิจบางส่วน โดยเฉพาะภาคการเกษตร การประมง การท่องเที่ยว (ส่วนมากจะเป็นแรงงานที่บริเวณชายหาด ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ พลาณามัย และงานเกี่ยวกับทะเล) และอุตสาหกรรมท้องถิ่นเฉพาะด้าน เช่นการซ่อมบำรุงเรือ
- มีรายงานเกี่ยวกับแรงงานไร้ฝีมือ โดยเฉพาะแรงงานอพยพ
- ทรัพยากรธรรมชาติสำหรับสปา พลาณามัย รวมถึงบ่อน้ำพุร้อน 16 แห่ง ซึ่งน้ำพุร้อนกึ่งของจังหวัดกระบี่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ
- ความพร้อมสำหรับการลงทุนขนาดใหญ่ โดยเฉพาะในจังหวัดภูเก็ต เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงระดับโลก ไม่มีในอังกฤษ
- ภูมิภาคนี้มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีคุณภาพระดับสูงเมื่อเทียบกับราคา โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศสภาพแวดล้อมทางสังคม และบริการ ราคาที่ดิน และสภาพแวดล้อมที่น่าอยู่อาศัย

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สภาพแวดล้อมที่หลากหลาย และโดดเด่นของภูมิภาคแห่งนี้ ไม่เพียงแต่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวต่าง ๆ เท่านั้นยังสามารถดึงดูดนักลงทุน และผู้บริหารระดับนานาชาติอื่น ๆ อีกเช่นกัน ได้แก่

- ผู้บริหารธุรกิจ หรือนักธุรกิจมืออาชีพ ซึ่งไม่ให้ความสนใจว่าสำนักงานจะตั้งอยู่ในเมือง หรือในย่านธุรกิจของกรุงเทพ หรือในนิคมอุตสาหกรรมตะวันออก
- ผู้เกษียณอายุราชการ (ทั้งจากประเทศไทย และจากต่างประเทศ) ผู้แสวงหาสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาพพลานามัยที่ดี สวยงาม ปลอดภัย และยังสามารถทำประโยชน์ได้ด้วย
- นักศึกษาผู้มีความประสงค์จะเดินทางมาศึกษาหรือรับการฝึกอบรมความชำนาญเฉพาะด้าน ในบรรยากาศของการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ มีสภาพแวดล้อมที่สะอาด และน่ารื่นรมย์
- ผู้ซึ่งแสวงหาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขภาพ และพลานามัยในสภาพแวดล้อมที่โดดเด่นพร้อมบริการสนับสนุนที่ได้รับการดูแลรักษา
- ผู้แสวงหากิจกรรมนันทนาการ ซึ่งมีความสนใจเฉพาะด้าน อาทิ เช่น การเล่นเรือยอร์ช หรือกีฬาอื่น ๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลูกค้านักท่องเที่ยวทุกประเภทดังกล่าวแล้วสามารถบูรณาการ ความต้องการทุกประเภทเข้าด้วยกัน เหมาะสมที่จะมีวิถีชีวิตเฉพาะแบบ ซึ่งจะหมายถึง การมีคุณภาพชีวิต สภาพแวดล้อมเฉพาะแบบ ซึ่งจะหมายถึง การมีคุณภาพชีวิต สภาพแวดล้อมที่งดงาม บริการที่มีประสิทธิภาพ ทุกวันนี้ เมืองใหญ่เต็มไปด้วยมลพิษ ทุกคนยังทวิความโหยหาสภาพแวดล้อมดังกล่าวมาแล้ว

การวางแผนประชากร และแรงงาน

การวางแผนสำหรับอนุภูมิภาคอย่างเป็นลำดับ โดยใช้แบบ Cohort-survival ซึ่งได้ถูกพัฒนาขึ้นสำหรับแผนพัฒนาภูมิภาค ดังได้สรุปไว้ในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1: การวางแผนประชากร แรงงาน และครัวเรือน

ปี	ประชากรรวม	ครัวเรือน	แรงงานภาคบังคับ
2543	820,000	214,000	439,000
2548	896,000	249,000	494,000
2553	985,000	290,000	557,000
2558	1,072,000	333,000	615,000
2563	1,156,000	376,000	667,000
2568	1,236,000	417,000	713,000
เพิ่มขึ้น 2548 - 2563	260,000	127,000	173,000
เพิ่มขึ้นร้อยละ	29%	51%	35%

การเจริญเติบโตของประชากรในอนุภูมิภาคช่วง 15 ปีของระยะเวลาการวางแผนจะมากกว่าผู้ที่อพยพย้ายถิ่นฐานเข้ามาอาศัยอยู่ ทั้งจากจังหวัดอื่นทางภาคใต้ และจากภูมิภาคอื่นในราชอาณาจักร แนวโน้มของประชากรอาจถูกคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าดังนี้

- การเติบโตอย่างต่อเนื่องในส่วนของการท่องเที่ยว และ/หรือ โดยการเติบโตในกิจกรรมใหม่ที่เกี่ยวพันกัน อย่างเช่น การบริการที่มีมาตรฐานสากลทางด้านสุขภาพ / การศึกษา และบันเทิง จะกระตุ้นการอพยพย้ายถิ่นฐานอย่างต่อเนื่องถึง การเป็นจุดศูนย์กลางของการท่องเที่ยว (Tourist Honey Pots)
- จากหลักฐานในปัจจุบัน พื้นที่เติบโตทางเศรษฐกิจ ครอบคลุมระยะเวลา 15 ปีข้างหน้า จะสร้างงานเกินขีดความสามารถ เกินกำลังแรงงานในท้องถิ่น โดยเฉพาะทางด้านการท่องเที่ยวเชิงชุมชนในกระบี่ และพังงา ซึ่งเป็นรายได้เสริมจากอาชีพดั้งเดิม
- การเติบโตในภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ชนบท ภายในจังหวัดกระบี่ และพังงา ที่มีประชากรอาศัยอยู่เบาบาง จะไม่สามารถตอบสนองความต้องการของแรงงานท้องถิ่นได้ ทำให้แรงงานอพยพย้ายถิ่นฐานออกไป
- การย้ายถิ่นฐานจากพื้นที่ชนบท สู่อำเภอเมือง รวมทั้งการเติบโตของอุตสาหกรรมภาคบริการ จะส่งผลให้พื้นที่ศูนย์กลางการบริการในเขตตัวอำเภอมีการเติบโตในอัตราที่สูงกว่าพื้นที่ชนบทโดยรอบ
- ศูนย์กลางการเติบโตที่สำคัญของอนุภูมิภาค ซึ่งคาดว่ามาจากการเติบโตของการรองรับที่อยู่อาศัยให้เพียงพอ กับจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น คือทางตะวันออกเฉียงใต้ของภูเก็ต ซึ่งสามารถรองรับจำนวนผู้พักอาศัยที่เพิ่มขึ้นบนเกาะได้ถึง 128,000 คน ในตัวเมืองกระบี่ และบริเวณริสอร์ทข้างเคียง และเขาหลัก และชายฝั่งตอนเหนือของพังงา โดยการเติบโตส่วนใหญ่มาจากการเติบโตของการท่องเที่ยว และที่ภูเก็ต ควรจะมีการแนะนำให้เกิดธุรกิจการท่องเที่ยวใหม่ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อรองรับอัตราการเพิ่มของที่อยู่อาศัย

6. ยุทธศาสตร์การพัฒนาภูมิภาค

ยุทธศาสตร์การพัฒนาในระดับอนุภาคนั้นไปในการสร้างหลากหลายทางเศรษฐกิจ โดยการขยายกว้างฐานทางการท่องเที่ยว จากการท่องเที่ยวชายหาดที่มีอยู่เดิม รวมถึงการเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้แก่ภาคเศรษฐกิจใหม่ที่เกิดขึ้น ได้แก่ กิจกรรมทางด้านสุขภาพ และสุขภาพะ กิจกรรมนันทนาการตามแนวชายฝั่ง สำหรับพื้นที่ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์การพัฒนายจะเน้นไปในการเกษตรกรรม และการประมงเชิงพาณิชย์ที่มีมูลค่าสูง รวมถึงการผลิตพลังงานทดแทนที่ยั่งยืน เช่น ไบโอดีเซล

ทั้งนี้หลักการสำคัญของยุทธศาสตร์ระดับอนุภาค คือการอยู่ร่วมกันโดยปราศจากข้อขัดแย้งระหว่างอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ

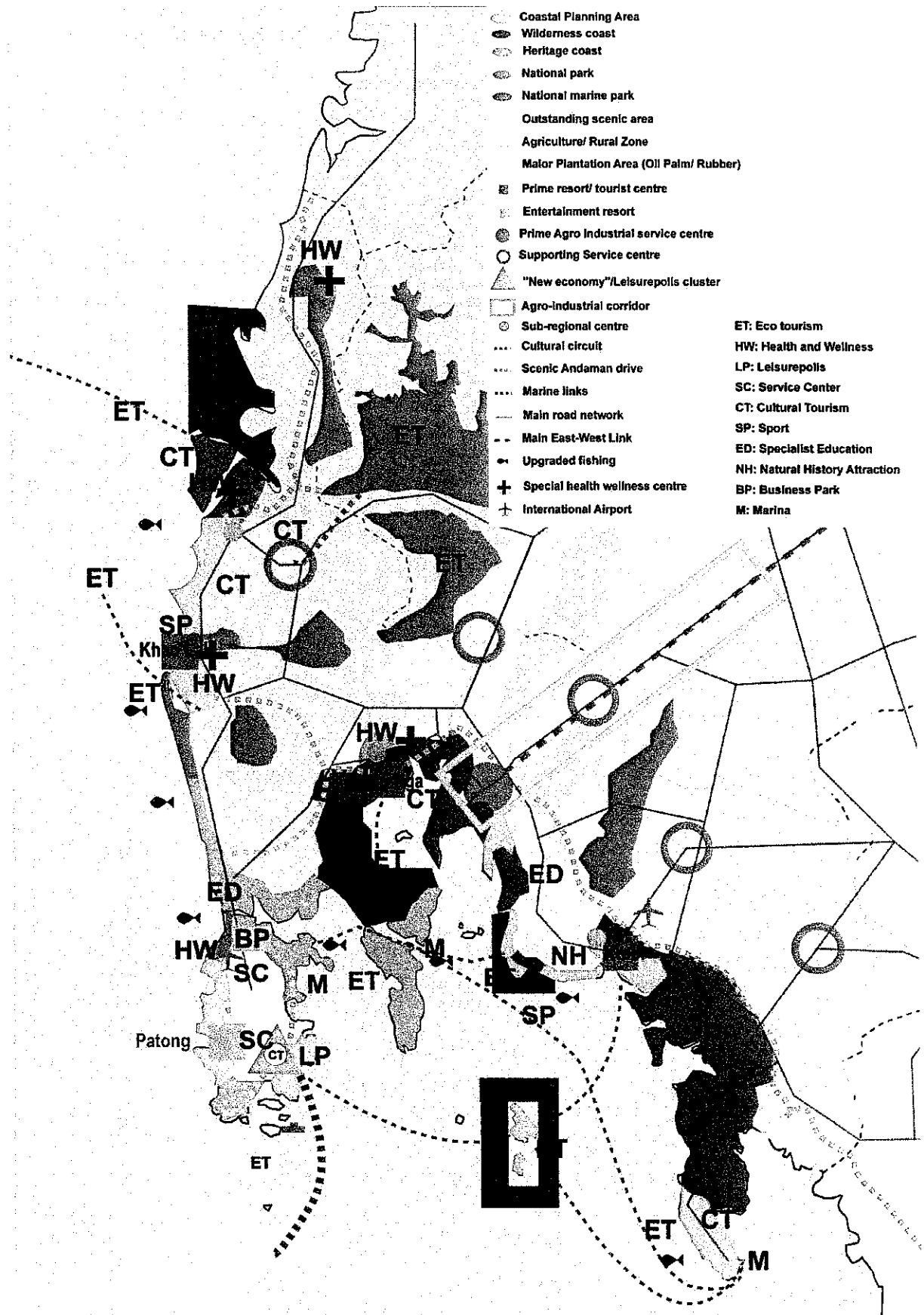
ภาคเศรษฐกิจที่สมควรได้รับการพัฒนาในเขตอนุภาค มีดังต่อไปนี้

- การท่องเที่ยวเชิงพาณิชย์
- การท่องเที่ยวเชิงชุมชน
- กิจกรรมนันทนาการ และความรู้
- การเพาะปลูกทางการเกษตร โดยเฉพาะปาล์มน้ำมัน และยางพารา
- การประมง
- ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

แนวความคิดของยุทธศาสตร์อนุภาค สรุปได้ในรูปที่ 2 โดยมีจุดเน้นดังต่อไปนี้

- ส่งเสริมใหุ้กเกิดเป็นศูนย์รวมหลัก ทั้งทางการท่องเที่ยว กิจกรรมนันทนาการ การศึกษา สุขภาพและสุขภาพะ และธุรกิจต่าง ๆ โดยยึดหลักอยู่บนความน่าสนใจในการลงทุน ความพร้อมทางด้านสาธารณูปโภค และแรงงานที่มีอยู่
- สนับสนุนกิจกรรมทางด้านชุมชน และกิจการขนาดเล็กและขนาดกลาง (SME) เพื่อส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นในจังหวัดพังงา
- พัฒนาการท่องเที่ยวเฉพาะด้าน (กีฬา ธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ และการดูแลสุขภาพ และสุขภาพะเฉพาะด้าน) และผลิตผลทางการเกษตรที่มีมูลค่าสูง (ยางพารา ปาล์มน้ำมัน และไบโอดีเซล) ในจังหวัดกระบี่โดยโครงการระดับชุมชน และการลงทุนขนาดใหญ่ของเอกชน
- การจัดให้มียุทธศาสตร์แบบบูรณาการ ทางด้านการใช้ประโยชน์ที่ดิน การขนส่งทางน้ำและทางบก การจัดการสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาทางด้านสังคมเศรษฐกิจ เพื่อเชื่อมต่อสามจังหวัดเข้าด้วยกัน

รูปที่ 2: ยุทธศาสตร์การพัฒนาภูมิภาค

แผนโครงสร้างอนุภูมิภาค

แผนโครงสร้างอนุภูมิภาค ตามที่แสดงไว้ในรูปที่ 3 เสนอการแบ่งพื้นที่เป็นโซนกว้างๆ ที่แสดงให้เห็นถึงธรรมชาติ การกระจายตัว และความเข้มข้นของการพัฒนา ตามที่อธิบายไว้ในตารางถัดไป โซนเหล่านี้ทำให้ผู้มีอำนาจสามารถตัดสินใจเกี่ยวกับลักษณะและการใช้งานของพื้นที่ในภูมิภาคย่อยในระยะยาวได้ รวมถึงทำให้ควบคุมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาที่ดินใดๆ ที่จะขัดแย้งกับวิสัยทัศน์นี้) เช่น ทำเรื่อที่ดินค้าขนาดใหญ่ หรืออุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดมลภาวะ (ที่สำคัญอย่างยิ่ง แผนโครงสร้างจะทำให้ประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งนักลงทุน และนักพัฒนาที่ดินเข้าใจถึงลักษณะของสภาพแวดล้อมและรูปแบบของการพัฒนาซึ่งเป็นที่มาของแผนโครงสร้าง

ตารางที่ 2 กลยุทธ์การใช้ประโยชน์ที่ดินของแผนโครงสร้างอนุภูมิภาค

การจำแนกการใช้พื้นที่	องค์ประกอบหลัก
อุทยานแห่งชาติบนบกและในทะเล	พื้นที่ที่มีความเข้มงวดในการใช้พื้นที่และการควบคุมสภาพแวดล้อมตามกฎหมายซึ่งอยู่ภายในอุทยานแห่งชาติ
พื้นที่ป่าร้างชายฝั่ง	พื้นที่ที่ไม่ได้ระบุเป็นอุทยานแห่งชาติแต่ยังอยู่ในสภาพเดิมเนื่องจากไม่มีถนนเข้าถึง พื้นที่นี้ควรอนุรักษ์ไว้ในอนาคต ควรมีการกวดขันการเข้าใช้พื้นที่เหล่านี้โดยการห้ามไม่ให้มีการสร้างถนนและจำกัดการเข้าถึงทางทะเลไว้ในระดับหนึ่ง ผู้มีสิทธิใช้พื้นที่เหล่านี้ควรเป็นผู้ทำเกษตรกรรมทางบกหรือทางทะเลซึ่งอยู่ในพื้นที่ และการใช้พื้นที่ก็ควรอยู่ในระดับที่เทียบเท่ากับชุมชนขนาดเล็ก
พื้นที่ชายฝั่งคุ้มครอง	ส่วนมากยังไม่ได้รับการพัฒนาแต่มีถนนเข้าถึง พื้นที่เสริมสร้างรูปลักษณ์ของชายฝั่งและเป็นที่พักอาศัยอันสงบสำหรับนักท่องเที่ยว รวมถึงมีรูปแบบที่แตกต่างไปจากรีสอร์ท พื้นที่เหล่านี้ควรได้รับการคุ้มครองในฐานะทรัพยากรทางธรรมชาติ/กึ่งธรรมชาติที่มีค่า การใช้พื้นที่ควรอยู่ในระดับเดียวกับการเกษตรกรรมขนาดเล็ก อาจมีการอนุญาตให้สร้างรีสอร์ทเป็นกลุ่มในปริมาณความหนาแน่นต่ำ/มีขนาดเล็กซึ่งมีการเชื่อมโยงเข้ากับท้องที่และชาวบ้านได้ในบริเวณที่มีความเหมาะสม
พื้นที่ที่มีความงดงามตามธรรมชาติอันโดดเด่น	ได้แก่พื้นที่ภูเขาหินปูนในฝั่งซึ่งไม่ได้อยู่ในอุทยานแห่งชาติ แม้พื้นที่เหล่านี้จะไม่ประสบปัญหาใดๆ แต่การพัฒนาที่ดินก็ควรมีความหนาแน่นต่ำและมีขนาดเล็กเพื่ออนุรักษ์ทัศนียภาพอันงดงามไว้

รูปที่ 3: แผนโครงสร้างภูมิภาค

7. ยุทธศาสตร์ด้านเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ มีสองลักษณะดังนี้ (ดูรายละเอียดในเล่มที่ 1 บทที่ 2)

1. สร้างความหลากหลายของธรรมชาติ และยกระดับคุณภาพ ของการท่องเที่ยว เพื่อที่ว่าอุตสาหกรรมดังกล่าวจะยั่งยืน และเกี่ยวข้องกับเอื้อประโยชน์กับชุมชนท้องถิ่นมากขึ้น
2. สร้างความหลากหลายในด้าน โอกาสของการจ้างงาน โดยการสร้างกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ซึ่งลดความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวแต่ยังคงกลมกลืน และเข้ากับการท่องเที่ยว

อนึ่งได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาภูมิภาคแยกไว้ต่างหาก (ดูจากคำบรรยายข้างล่างนี้) อุตสาหกรรมทางเลือกอื่น ๆ ที่เป็นไปได้ ซึ่งอาจมาเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่

- การประมงคุณภาพสูง โดยเฉพาะปลาทูน่า สำหรับตลาดญี่ปุ่น และสินค้าประเภทหายาก ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของตลาดจีน และการซ่อมบำรุงเรือ
- การเพาะปลูกมูลค่าสูง สำหรับตลาดประเทศญี่ปุ่นและประเทศจีน
- ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ หลักๆ คือในจังหวัดภูเก็ต
- อาคารและสิ่งอำนวยความสะดวกของโครงการสุขภาพและสุขภาพะนนานาชาติ
- อาคารและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการศึกษาระดับสูง
- การขยายตลาดที่อยู่อาศัยบ้านแห่งที่สองและที่อยู่สำหรับผู้มาพักจากต่างประเทศ
- อุตสาหกรรมเทคโนโลยีระดับสูง

การประมงทูน่า

แผนพัฒนาภูมิภาคอันค้ำประกันจะนำเสนอโครงการเพื่อการประมงโดยใช้เทคโนโลยีเพื่อตกปลาทูน่าคุณภาพสูง นำส่งออกไปยังตลาดญี่ปุ่น ยุทธศาสตร์ดังกล่าวเสนอให้เชิญชวนการลงทุนจากภาคเอกชน สำหรับการจัดซื้ออุปกรณ์ และการดำเนินงานในเรือตลอดจนการฝึกอบรมชาวประมงท้องถิ่นเกี่ยวกับเทคนิคการตกปลาด้วย เบ็ดสายยาวตลอดจนกระบวนการจับปลาบนเรือ

การซ่อมบำรุงเรือ

สถานที่ซ่อมบำรุงเรือที่มีอยู่ที่ถูกทิ้งให้บริการที่ดี ในราคาที่ไม่มีแข่งขันไป และอุตสาหกรรมดังกล่าวมีความมั่นคงที่จะเติบโตไปพร้อม ๆ กันกับการพัฒนาแหล่งจอดเรือ (Marina) ใหม่ ๆ ที่จะเกิดขึ้น ตลอดจนแนวโน้มที่กิจกรรมการแล่นเรือยอร์ชในอ่าวพังงาจะเติบโตขึ้น ซึ่งหมายถึงนิมิตหมายอันดีงามว่าเศรษฐกิจของภูมิภาคแห่งนี้จะมีความหลากหลายยิ่งขึ้น

การเกษตร

ภาคการเกษตรมีการจ้างแรงงาน ร้อยละ 38 ในแรงงานทั่วภูมิภาค ถึงแม้ว่า ภาคการเกษตรจะมีเพียงร้อยละ 19 ของ GRP (Gross Regional Product) บทบาทของเกษตรกรรมในเศรษฐกิจของภูมินาณั้น นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการเป็นแหล่งกำเนิดของรายได้ และการยังชีพของประชาชน ซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณแผ่นดินไศลฝั่งทะเล ในจังหวัดกระบี่และพังงา ในบริเวณดังกล่าวยังไม่มีมีการพัฒนาการท่องเที่ยว หรือยังมีการพัฒนาที่ไม่เหมาะสม รัฐบาลได้มีแนวทางสร้างความเข้มแข็งให้กับประชาชนในบริเวณนี้ โดยจัดให้มีการพัฒนาผลิตผลทางการเกษตรที่มีคุณภาพสูง หรือการผลิตเชื้อเพลิงชีวภาพ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจทางเลือกสำหรับท้องถิ่น อาหารเฉพาะด้าน เช่น รังนก ซึ่งผลิตจากน้ำลายของนกนางแอ่น และการเพาะเลี้ยงหอยเป๋าฮื้อ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ชุมชนท้องถิ่นอาจเรียนรู้จากผู้ชำนาญการเพาะเลี้ยงที่จังหวัดภูเก็ตก็เป็นอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพอย่างยิ่งเช่นกัน

การจัดประชุม การให้รางวัล การประชุมใหญ่ และการแสดงสินค้า (MICE)

แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน ให้การสนับสนุนการขยายตัวของ MICE โดยเฉพาะในโครงการความคิดเรื่องการพัฒนาบริเวณอ่าวภูเก็ต ซึ่งสามารถมาเสริมกับโครงการความคิดเรื่องนครนันทนาการของการพัฒนาบริเวณฝั่งตะวันออกของภูเก็ต

การศึกษา

แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน ให้การสนับสนุนการพัฒนาภูมิภาคโดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ต เป็นศูนย์กลางการศึกษาระดับนานาชาติ เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีรากฐานที่มั่นคงด้านการศึกษาระดับดังกล่าวอยู่แล้ว การขยายภูมิภาคด้านการศึกษาดังกล่าว จะเป็นการให้บริการตอบสนองความต้องการระดับชาติ และระดับท้องถิ่น นักศึกษาชาวต่างชาติในภูมิภาค โดยเฉพาะจากตลาดจีน และอินเดียจะเป็นกลุ่มตลาดเป้าหมายที่สำคัญ ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาการศึกษาจะมีดังนี้

- เสริมสร้างความเข้มแข็งของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในภูมิภาค เช่น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต
- พัฒนามหาวิทยาลัยแห่งภูมิภาคขึ้นใหม่ ซึ่งในแผนพัฒนาภูมิภาคจะให้ชื่อว่า “มหาวิทยาลัยแห่งชายฝั่งทะเลอันดามัน (UAC) มหาวิทยาลัยแห่งนี้จะตั้งอยู่ที่จังหวัดพังงาในบริเวณที่ใกล้จังหวัดภูเก็ต
- เชิญชวนมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาจากต่างประเทศที่มีชื่อเสียง มีคุณภาพ เป็นที่รู้จักกันดี มาตั้งวิทยาเขต หรือเปิดโปรแกรมการเรียน การสอน ที่จังหวัดภูเก็ต เพื่อที่จะดึงดูดนิสิต นักศึกษาจากภูมิภาค และจากภูมิภาคที่กว้างขึ้นระดับเอเชียแปซิฟิก

สุขภาพ และชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี

สุขภาพ (ซึ่งหมายถึงว่า คนใช้เดินทางมารับการรักษาและผ่าตัดในประเทศไทยแทนที่จะรับบริการดังกล่าวในประเทศของตนเอง และค่ารักษาพยาบาลของประเทศไทยราคาถูกกว่า และมีคุณภาพ) และการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี (หมายถึง การได้รับบริการ สปา การนวด หรือการรักษาด้วยสมุนไพร) บริการทั้งสองด้านดังกล่าวสามารถพัฒนาได้ในอันดามัน ภูเก็ตมีทางเลือกที่ชัดเจนในอันที่จะมุ่งพัฒนาโรงพยาบาล เนื่องจากมีความได้เปรียบในด้านโครงสร้างพื้นฐาน และความพร้อมในภาพรวมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่แล้ว ส่วนการพัฒนาด้านความเป็นอยู่ที่ดีนั้น อาจเริ่มพัฒนาได้ทั่วทั้งภูมิภาค ถึงแม้ว่า น้ำพุร้อนเก่าของจังหวัดกระบี่ จะมีที่ตั้งและโอกาสที่ดีกว่าในการพัฒนาเนื่องจากมีความโดดเด่น แผนพัฒนาภูมิภาคจะเสนอ โครงการต่าง ๆ เพื่อจุดประกายด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ และพลานามัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำการตลาดในระดับนานาชาติ และในการแสวงหาพื้นที่ ๆ เหมาะสมกับการพัฒนาตลอดจนเงินทุนเพื่อการพัฒนา

กิจกรรมเทคโนโลยีระดับสูง

ถึงแม้ว่าการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศตามแนวโน้มในปัจจุบัน จะไม่เหมาะสมกับภูเก็ต และภูมิภาคอันดามัน สืบเนื่องมาจากการขาดการผนวกเข้ากับการวิจัย และการพัฒนา อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยีชีวภาพ (Bio-technology) อาจจะพอมืออนาคตสำหรับภูมิภาคแห่งนี้ เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับสุขภาพพลานามัย จึงได้มีหัวข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาอุทยานธุรกิจบริเวณใกล้สนามบินภูเก็ต

บ้านที่สอง

อุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์เป็นอุตสาหกรรมซึ่งต้องการเงินทุนจำนวนมากเข้ามาระดมเศรษฐกิจท้องถิ่น เริ่มต้นจากการสร้างที่พักอาศัย และการลงทุนในรูปแบบของค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของผู้มาอยู่อาศัยในการซื้อสินค้าและบริการ อุปสงค์ด้านบ้านพักที่สองในภูเก็ตมีค่อนข้างสูง และมีแนวโน้มที่จะเติบโตยิ่งขึ้น อุปสงค์ของตลาดดังกล่าวควรที่จะได้รับการพัฒนา โดยมีกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด ได้แก่ การวางแผนการใช้ที่ดิน การสนับสนุนให้มีการพัฒนาในพื้นที่อื่น ๆ ที่เหมาะสมในภูมิภาค

มาตรการเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจของภูมิภาค มุ่งเน้นการให้ความสำคัญกับการสร้างความสามารถมากกว่า การแสวงหาเงินทุน

- สร้างความเข้มแข็งด้านความสามารถในการพัฒนากิจกรรมใหม่ของภูมิภาค โดยการคุ้มครองอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และโดยการปรับปรุงคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์

- ดึงดูดกิจกรรมใหม่ๆ จากนอกภูมิภาคโดยการทำการตลาดขายภูมิภาค โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้โลกภายนอกรู้จักภูมิภาคแห่งนี้ ความงามของสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ตลอดจน คุณสมบัติที่ดีเด่นอื่น ๆ
- ให้ความสนับสนุนบริษัทที่เกิดขึ้นใหม่ โดยการลดภาษี จัดให้มี one-stop shops เพื่อรับใบอนุญาตจากรัฐบาล
- ให้ความช่วยเหลือบริษัทที่ขยายตัว หรือเปิดใหม่ในการเข้าถึงแหล่งทุน และพื้นที่โครงการ
- จัดหาความช่วยเหลือด้านเทคนิคแก่กิจกรรมใหม่ ในการพัฒนาดังกล่าว จำเป็นต้องจัดตั้งองค์กรพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาค ซึ่งเป็นสิ่งที่ขาดไปสำหรับการจัดตั้งองค์กรในปัจจุบัน

8. ยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนา

ในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขึ้น สิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง คือความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงลักษณะของอุตสาหกรรม ตลอดจนศักยภาพของการท่องเที่ยวในบทบาทที่เกี่ยวกับการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจ และการสนับสนุนให้เกิดการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในภูมิภาคการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นมักจะเป็นไปในทิศทางที่ปล่อยให้เกิดการสร้างรีสอร์ทไปตามแนวชายหาด การสร้างบ้านพักตากอากาศ และโรงแรม ตลอดจนการมีกิจกรรมชายหาดต่าง ๆ โดยปราศจากการควบคุมการตรวจสอบ ความเข้าใจในแนวอนุรักษ์นิยม และเป็นความเข้าใจอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ล้าสมัยแล้วเช่นนี้มีความเห็นว่าผู้ที่จะได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวมีเพียงแค่เจ้าของรีสอร์ท นักพัฒนานบ้านตากอากาศ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวขนาดเล็ก (เช่น บริษัททัวร์ ภัตตาคาร อินเทอร์เน็ตคาเฟ่ หรือห้องสำหรับนวด) เช่นเดียวกับลูกจ้างรายเดือนของธุรกิจท่องเที่ยว

สิ่งที่แผนพัฒนาภูมิภาคอันค้ำประกันนำเสนอในแผนนั้น จะเป็นแนวทางที่มองอย่างกว้าง และครอบคลุมเนื้อหามากกว่าแนวคิดเชิงอนุรักษ์นิยมดังกล่าวแล้ว โดยจะเป็นแนวคิดที่มาสสนับสนุนแนวคิดเดิม และเพิ่มรูปแบบของอุตสาหกรรมเพื่อที่จะก่อให้เกิดผลประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจและสังคมเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม รูปแบบของบทบาทใหม่ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ และการสร้างความก้าวหน้าทางการพัฒนาสังคมนั้น เป็นแนวความคิดที่มาจากภาคใต้ของยุโรป ในพื้นที่ดังกล่าวได้มีการลงทุนอย่างมาก และได้มีโปรแกรมความช่วยเหลือแก่ชุมชนท้องถิ่น เป็นเวลา 30 ปีมาแล้ว ภูมิภาคหลายแห่งได้รับการปรับปรุงฟื้นฟู มีการจัดการ และเปลี่ยนแปลงไปเป็นแหล่งเศรษฐกิจที่เจริญรุ่งเรืองมีทั้งอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และการส่งออกผลิตภัณฑ์พื้นเมืองที่มีคุณภาพสูงเคียงคู่กันไปพร้อม ๆ กัน แผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของภูมิภาคอันค้ำประกันนั้นจะได้พิจารณาถึงความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาดังต่อไปนี้

- เสริมสร้างความเข้มแข็งของสถานการณ์ท่องเที่ยวในปัจจุบัน
- จัดกิจกรรมอุตสาหกรรมที่มีอยู่ในปัจจุบัน และในอนาคต
- ลดการพัฒนาที่ไม่พึงประสงค์ หรือหาทางป้องกันไม่ให้เกิดขึ้น
- พิจารณายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวระดับชาติ จากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และยุทธศาสตร์ด้านการตลาดการท่องเที่ยวระดับชาติของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- นำเสนอยุทธศาสตร์ และคำแนะนำซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทั่วภูมิภาค
- เสนอกลไกเพื่อก่อให้เกิดการปฏิบัติการตามแผน

ประเด็นและแนวโน้มของการท่องเที่ยว

หัวข้อต่าง ๆ ซึ่งสรุปจากการสัมภาษณ์ และการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการสำคัญ ๆ ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ตลอดจนของนักท่องเที่ยว มีดังนี้

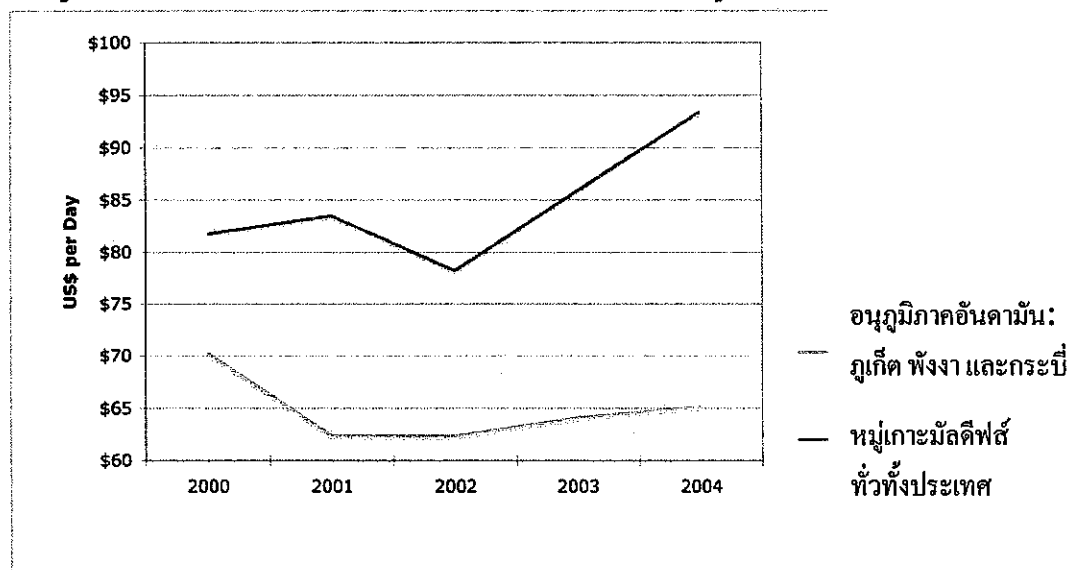
- **ข้อเสีย :** ภูมิภาคอันค้ำประกันมีข้อเสียที่ระดับนานาชาติ แต่ข้อเสียดังกล่าว อาจได้รับผลกระทบในทางลบเนื่องจากสภาพแวดล้อมในภูมิภาคเสื่อมโทรมลง และมีการก่อสร้างที่ขาดระเบียบ
- **ความวิตกของนักท่องเที่ยว :** จากการสำรวจความคิดเห็นนักท่องเที่ยวมีความวิตกเกี่ยวกับความสะอาด สภาพแวดล้อมในตัวเมือง และสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ เราจำเป็นต้องแก้ไขปัญหานี้
- **รายได้จากการท่องเที่ยว :** ควรมีการเพิ่มรายได้โดยการเพิ่มค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวมากกว่าการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว
- **ทรัพยากร :** การเติบโตและแพร่กระจายของการท่องเที่ยวอย่างไม่เป็นระเบียบ ก่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรมากเกินไปในบางพื้นที่ และไม่มีการใช้ทรัพยากรเลยในบางพื้นที่
- **สิ่งแวดล้อม :** สภาพแวดล้อมที่บริสุทธิ์เป็นเงื่อนไขที่จำเป็นต้องมีก่อนที่จะเกิดอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ

ในปัจจุบัน รูปแบบหลักของการพัฒนาการท่องเที่ยวในภูมิภาคจะเน้นการท่องเที่ยวเชิงพาณิชย์แบบการสร้างรีสอร์ท และการเสนอกิจกรรมบันเทิงเรีงรมย์ ที่มักจะมีศูนย์กลางอยู่ตามพื้นที่บริเวณชายหาด การพัฒนารูปแบบดังกล่าวทำให้เกิดการจ้างงาน และสร้างความมั่งคั่งให้แก่คนกลุ่มใหญ่จำนวนหนึ่ง ตลอดจนทำให้จังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เป็น “เรือธง” คือมีความสำคัญในเชิงเศรษฐกิจมากที่สุดของการท่องเที่ยวของ

ประเทศไทย แต่ถ้ามองในเชิงลบ การขยายการท่องเที่ยว โดยเลียนแบบการพัฒนาในรูปแบบภูเก็ตไปยังพื้นที่อื่น ๆ จะไม่ก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ และสิ่งที่เลวร้ายไปกว่านั้นก็คือ การเลียนแบบเช่นนั้นจะก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมด้านสิ่งแวดล้อมกว้างขวางออกไปมากขึ้น ๆ อีกทั้งยังเป็นภัยคุกคามต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น และคุณค่าทางสังคม ตลอดจนการเลือนไหลไปสู่ การท่องเที่ยวตลาดล่างที่มีการใช้จ่าย น้อย การท่องเที่ยวสำหรับคนกลุ่มใหญ่ (ก่อให้เกิดการแข่งขัน ซึ่งจะถูกรับซื้อโดยราคาเป็นหลัก)

ภัยซึ่งจะคุกคามอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยในภาพรวมนั้น (โดยเฉพาะจะคุกคามแหล่งท่องเที่ยวหลักที่สร้างรายได้ เช่นภูเก็ต) ได้ปรากฏชัดเจนขึ้นแล้ว ซึ่งชวนให้เราระลึกถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับการท่องเที่ยวในประเทศสเปน ในระหว่างค.ศ. 1970-1980 ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่างชาติในประเทศไทยต่อหัวได้มีอัตราคงที่ และอัตราการใช้จ่ายใช้สอยต่อหัว (ปรับค่าเงินเฟ้อแล้ว) ได้ลดลงตลอดในรอบห้าปีที่ผ่านมา ตามที่แสดงไว้ในรูปที่ 4 หมู่เกาะมัลดีฟส์เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับภูมิภาคอันดามันได้ในแง่ของความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่ต้องการชายหาด กีฬาทางน้ำ และรีสอร์ทตามชายฝั่งแผนภาพแสดงให้เห็นถึงการเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนของอัตราการใช้จ่ายต่อหัวในช่วงเวลาเดียวกันของหมู่เกาะมัลดีฟส์

รูปที่ 4 : การเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยวระหว่างภูมิภาคอันดามัน ประเทศไทยกับมัลดีฟส์

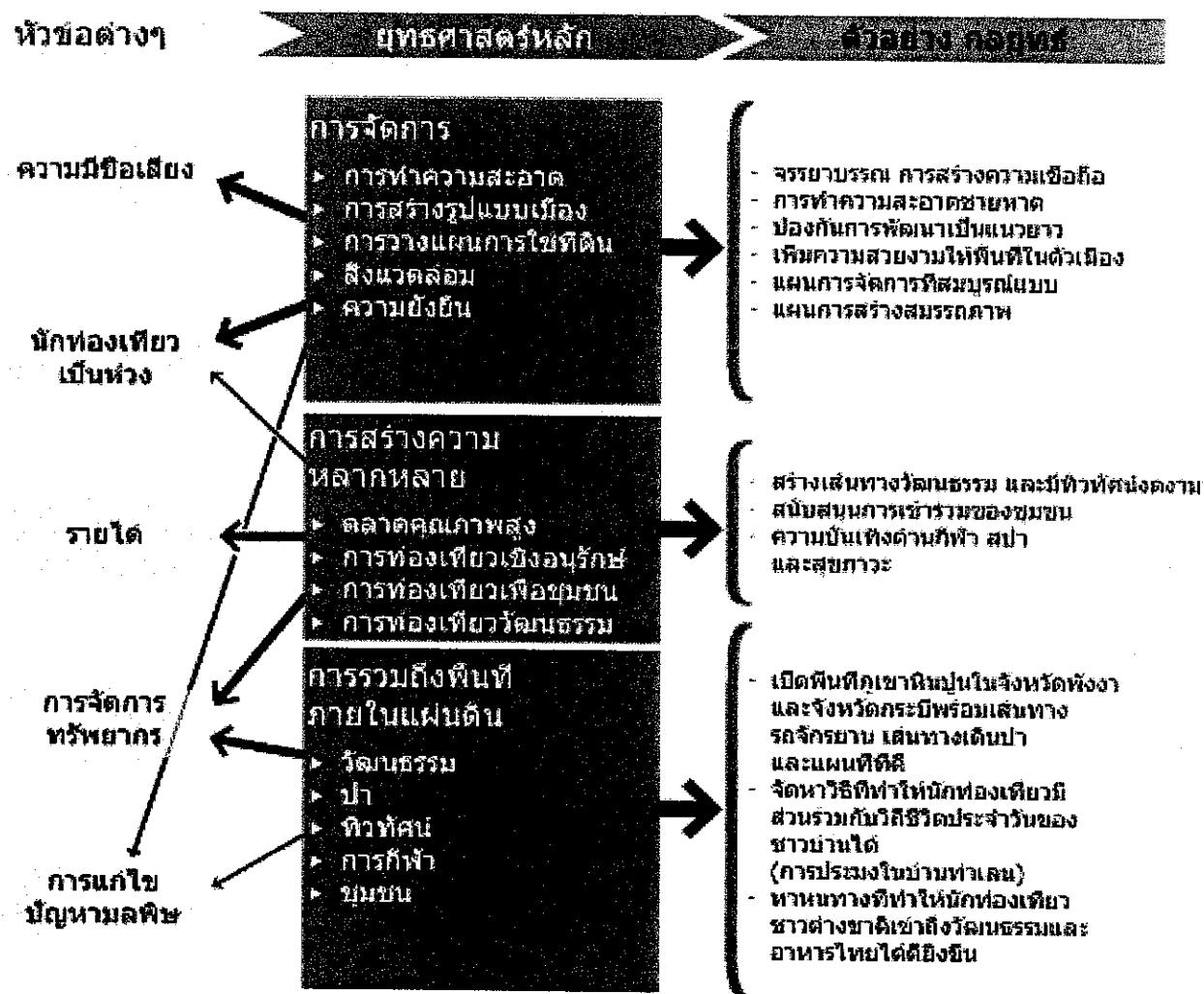

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวซึ่งตระหนักถึงภัยคุกคามดังกล่าวแล้ว จะมีองค์ประกอบหลัก 3 ประการ ได้แก่ ประเด็นที่ต้องพิจารณาในปัจจุบัน องค์ประกอบหลัก และกลยุทธ์ที่เสนอแนะ ซึ่งได้แสดงไว้ในรูปที่ 5 องค์ประกอบหลักจะมีลักษณะดังนี้

- การจัดการที่ดีขึ้น จะต้องมีการจัดการอย่างจริงจังเกี่ยวกับเรื่องชื่อเสียงของภูมิภาค ความวิตกกังวลของนักท่องเที่ยว และสิ่งแวดล้อม ข้อเสนอแนะด้านปฏิบัติการ ได้แก่ การรณรงค์ด้านการทำความสะอาด การวางผังเมือง การวางแผนการใช้ที่ดิน มาตรการการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม และเป้าหมายด้านความยั่งยืน การจัดตั้งองค์กรด้านการบริหารจัดการ เช่น คณะกรรมการการตลาดด้านการท่องเที่ยวของภูมิภาคอันดามัน โครงการด้านการสร้างความเชื่อถือด้านสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาจรรยาบรรณด้านการท่องเที่ยว
- การสร้างความหลากหลาย ในเบื้องต้น ต้องมีการจัดการอย่างจริงจัง ด้านการสร้างความหลากหลาย ด้านรายได้จากการท่องเที่ยวทรัพยากร และความวิตกกังวลของนักท่องเที่ยว ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปฏิบัติการ ได้แก่ การขยายฐานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อที่จะลดความเปราะบางของอุตสาหกรรมเมื่อเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงด้านความต้องการของนักท่องเที่ยว จะต้องมีการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในภูมิภาคแห่งนี้ เพื่อประชากรในพื้นที่จะได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว กลุ่มตลาดเป้าหมายควรเป็นตลาดระดับคุณภาพสูงยิ่งขึ้น ควรมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การให้บริการด้านสุขภาพและสันทนาการ ตลอดจนการสร้างผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวชุมชน
- การรวมพื้นที่ลึกลับเข้ามาจากชายฝั่งทะเลเข้ามาเป็นพื้นที่ท่องเที่ยว ในเบื้องต้นจะต้องมีการจัดการอย่างจริงจังด้านทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปฏิบัติการ ได้แก่ การนำเสนอผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ ลดความกดดันของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล และเปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวมากขึ้น ซึ่งจะเป็นการลดช่องว่างทางเศรษฐกิจและสังคมระหว่างผู้ที่อยู่ริมชายฝั่งทะเลกับผู้ที่อยู่บนพื้นที่ภายในไกลชายฝั่งทะเล

รูปที่ 5: ยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว

ในส่วนที่เกี่ยวกับการวางแผนด้านกายภาพ (ดังที่ได้กล่าวถึงในแผนโครงสร้างภูมิภาค แผนพัฒนาพื้นที่ และแผนปฏิบัติการ) ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวให้การสนับสนุนแนวทางพัฒนาหลัก 2 แนวทางคือ

- การสร้างความเข้มแข็ง และความหลากหลายของรีสอร์ทที่มีอยู่แล้ว
- การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนในพื้นที่ชายฝั่งทะเลซึ่งยังไม่ได้การพัฒนา และในพื้นที่ภายในแผ่นดินไกลฝั่งทะเล

การท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับรีสอร์ท

การท่องเที่ยวด้านรีสอร์ท จำเป็นต้องได้รับการดูแล และเสริมสร้างความเข้มแข็ง โดยการปรับปรุง รีสอร์ทที่มีอยู่แล้ว และคัดเลือกพื้นที่ใหม่ เพื่อสร้างรีสอร์ทที่เหมาะสมกับตลาดคุณภาพสูงมากขึ้น รีสอร์ทเฉพาะด้าน หรือรีสอร์ทสำหรับสมาชิกเฉพาะกลุ่ม พื้นที่รีสอร์ทส่วนใหญ่ในปัจจุบันอยู่ตามชายฝั่งทะเลตะวันตกของภูเก็ต

และที่เขาลัก จังหวัดพังงา ตลอดจนบริเวณอ่าวนาง เกาะพีพี และเกาะตันดาในจังหวัดกระบี่ ควรมีการผสมผสานระหว่างการปรับปรุงการวางแผนด้านกายภาพ การสร้างความหลากหลายด้านผลิตภัณฑ์ และการทำการตลาดของภูมิภาคอันดามันในภาพรวมในฐานะแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพสูงระดับโลก การฟื้นฟูพื้นที่บางพื้นที่ยังล่าช้าอยู่ เช่นบริเวณเขาลัก ซึ่งต้องการการดูแลเป็นพิเศษ (เช่นเรื่อง การวางผังเมือง และการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน) ในทางกลับกัน พื้นที่บางพื้นที่ซึ่งมีขีดจำกัดในการพัฒนา แต่กำลังได้รับแรงกดดัน จากการพัฒนามากเกินที่จะรับได้ มีความจำเป็นต้องมีการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม และการควบคุมการวางแผนเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรพันธุ์พืช และสัตว์ป่าซึ่งหาได้ยาก ในขณะเดียวกัน อาจมีการพัฒนาสร้างรีสอร์ทใหม่ ๆ ขึ้นในทั้งสามจังหวัด แนวโน้มในทางบวก รวมถึงการก่อสร้างโรงแรมเฉพาะด้านขึ้นใหม่ (เช่น โรงแรมที่เริ่มปรากฏขึ้นบนพื้นที่ทางภาคเหนือของเขาลัก ความท้าทายคือการขยายการสร้างรีสอร์ทที่มีคุณภาพไปทุกพื้นที่มากกว่าเพียงมีรีสอร์ทที่มีขนาดมาตรฐานเฉพาะในบริเวณที่เป็นที่พักของนักท่องเที่ยวตลาดคุณภาพสูงเท่านั้น

ภายนอกพื้นที่ที่พัฒนาด้านท่องเที่ยวไปแล้ว เช่นภูเก็ต ควรมีการกำหนดขนาดของรีสอร์ท ซึ่งควรรวมถึงการสร้างโอโตลอจ์ในบริเวณป่าชายเลน การสร้าง Marina ในบริเวณชายฝั่งทะเลของเกาะ รีสอร์ทเพื่อสุขภาพและพลาสมาขึ้นนั้น ควรอยู่ในบริเวณที่มีน้ำพุร้อน และ/หรือ พื้นที่ป่าที่ดึงดูดความสนใจ และรีสอร์ทที่ตั้งอยู่อย่างสันโดษในบริเวณอ่าวที่โดดเดี่ยว

การท่องเที่ยวเพื่อชุมชน

การท่องเที่ยวเพื่อชุมชน หมายถึง กิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งมีชุมชนเป็นเจ้าของกิจการ อาจเป็นกิจกรรมแบบเต็มเวลา หรือไม่เต็มเวลา อาจรวมถึงกิจกรรมหลายประเภท ได้แก่ การจัดการ และการจัดทัวร์แบบไปเช้าเย็นกลับ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น การจัดหาหน่วยผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การนำเที่ยว การจัดบริการอาหาร และเครื่องดื่มท้องถิ่น การเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเลี้ยงชีพของชุมชน เช่น การตกปลา เป็นต้น ซึ่งอาจรวมถึงการเสนอที่พักแรม เช่นการพักบ้านชนบทกับเจ้าบ้านในรูปแบบ Homestay หรือรีสอร์ทท้องถิ่นขนาดเล็ก เกณฑ์มาตรฐานที่สำคัญคือ กิจกรรมการท่องเที่ยวดังกล่าวจะต้องไม่เข้าไปมีอิทธิพลครอบงำพื้นที่ที่มีการพัฒนา และจะต้องผสมผสานกลมกลืนเข้ากับวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น การท่องเที่ยวในรูปแบบดังกล่าวมีความเหมาะสมอย่างยิ่งกับพื้นที่ในจังหวัดพังงา และกระบี่ ซึ่งจะก่อให้เกิดการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรมยิ่งขึ้น และจะเสริมสร้างความยั่งยืนให้แก่ชุมชนท้องถิ่นในระยะแรก ควรเริ่มพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อชุมชนในบริเวณชายฝั่งทะเลก่อน แล้วจึงค่อย ๆ ขยายไปยังพื้นที่ภายในไกลฝั่งทะเลในระยะยาว แนวทางพัฒนาในลักษณะเช่นนี้ได้มีการส่งเสริม แล้วในโครงการนำร่องของแผนภูมิภาคอันดามันที่บ้านท่าเลน จังหวัดกระบี่

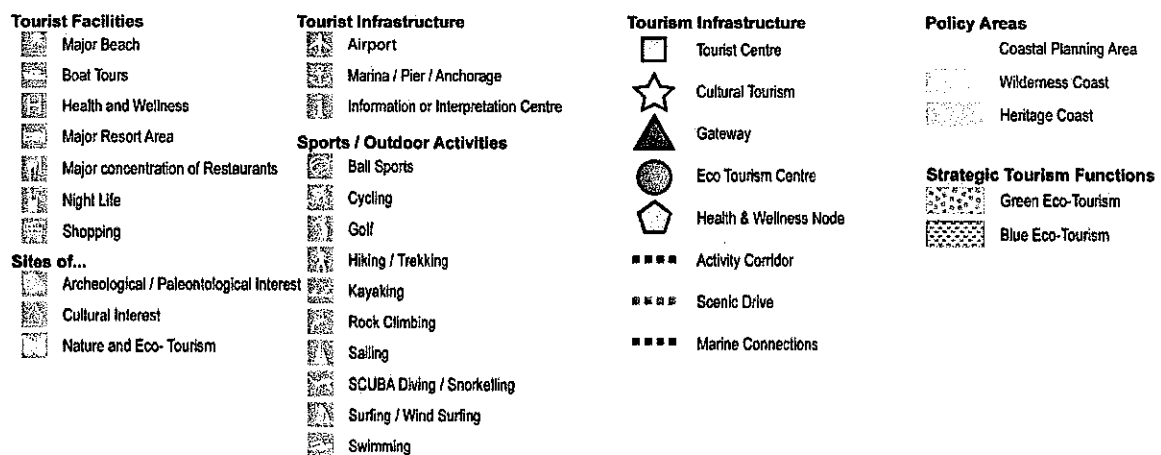
ข้อเสนอแนะที่สำคัญ

รายการข้อเสนอแนะที่สำคัญต่อไปนี้เป็นรากฐานสำคัญของยุทธศาสตร์การพัฒนากองทัพเรือ

ข้อเสนอแนะที่สำคัญของการวางแผนการท่องเที่ยว

1. จัดตั้งคณะกรรมการ การตลาดของภูมิภาคอันดามัน
2. วางแผนการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม และท่องเที่ยวในอ่าวพังงา
3. ปรับปรุงเมืองพังงา และบริเวณท่าเรือพังงาของเทศบาล
4. จัดบริการด้านการขนส่งทางทะเลให้หลากหลายเช่น บริการเที่ยวเกาะต่าง ๆ
5. สร้างเครือข่ายของประจักษ์แหล่งท่องเที่ยว ณ จุดต่าง ๆ
6. จัดการบริเวณท่าเรือพังงา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเที่ยวเกาะในอ่าวพังงา และการทัวร์ป่าชายเลน
7. จัดการบริเวณเมืองพังงา ให้เป็นประตูสู่การทัวร์เขาหินปูนในอ่าวและเป็นจุดเริ่มต้นของกิจกรรมกีฬาของพื้นที่ภายในแผ่นดิน
8. จัดการบริเวณเมืองตะกั่วป่า ให้เป็นประตูสู่การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของอันดามัน และเป็นประตูสู่การท่องเที่ยวหมู่เกาะสุรินทร์
9. จัดการบริเวณทับละมุให้เป็นประตูสู่การท่องเที่ยวหมู่เกาะสิมิลัน และอุทยานแห่งชาติไกล่เก็ง
10. จัดการบริเวณอ่าวฉลอง จังหวัดภูเก็ต เพื่อเป็นประตูสู่การท่องเที่ยวอ่าวพังงา และหมู่เกาะทางใต้ของภูเก็ต
11. จัดการบริเวณอ่าวนางและตัวเมืองกระบี่ให้เป็นประตูสู่การท่องเที่ยวชมเขาหินปูนในทะเลของกระบี่ และการปีนหน้าผาที่อ่าวไร่เลย์ และอ่าวพังงา
12. พัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพและพลาสมา โดยเน้นบริการด้านการแพทย์ที่จังหวัดภูเก็ต สำหรับคนกลุ่มใหญ่ และเน้นด้านการรักษาสุขภาพ สปา สมุนไพร ที่กระบี่ และพังงา
13. พัฒนาการท่องเที่ยววัฒนธรรมโดยใช้ประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจอันยาวนานของภูมิภาค
14. สร้างเส้นทางท่องเที่ยวระยะไกลทางจักรยาน และเส้นทางศึกษาธรรมชาติในภูมิภาค
15. พัฒนาเส้นทางเล่นเรือใบในอ่าวพังงา โดยจัดเครือข่ายของ Marinas
16. พัฒนาการท่องเที่ยวด้านการศึกษาธรรมชาติ ถ้ำน้ำ และการดูนก
17. พัฒนาให้มีการปีนหน้าผาในบริเวณอื่น ๆ ในจังหวัดกระบี่ และพังงา
18. จัดหาบริเวณทอดสมอสำหรับเรือที่พานักท่องเที่ยวมาดำน้ำ

รูปที่ 6: ยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องเที่ยว

9. ยุทธศาสตร์การพัฒนาสังคม และชุมชน

จุดประสงค์ และประเด็นหลัก

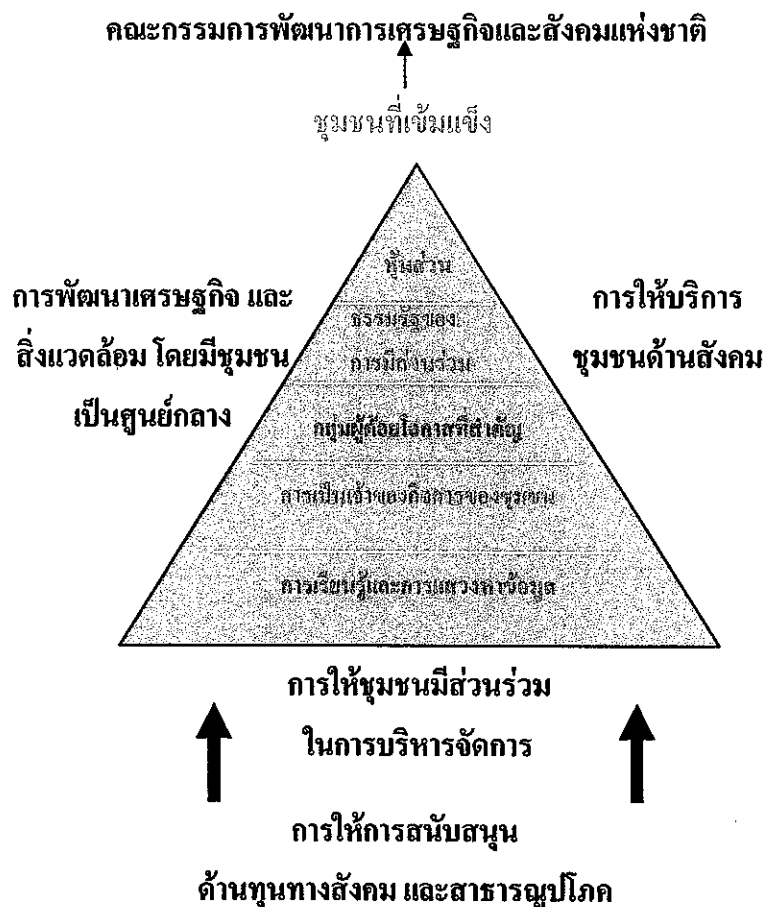
จุดประสงค์ของยุทธศาสตร์การพัฒนาสังคม และชุมชนของแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันสามารถสรุปได้ดังนี้

"เพื่อมอบอำนาจให้กับชุมชน โดยเฉพาะแก่องค์กรท้องถิ่น และชุมชนกลุ่มน้อย ตลอดจนผู้ที่ด้อยโอกาสในชุมชน เพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเอง และเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาที่เป็นธรรมในชุมชน เพื่อที่ว่าสมาชิกของชุมชนจะได้รับประโยชน์จากทรัพยากรท้องถิ่น และได้รับโอกาสในการพัฒนาที่มีอยู่อย่างยั่งยืน"

ยุทธศาสตร์การพัฒนาสังคม และชุมชน จำเป็นต้องมีการจัดการด้านเทคโนโลยีพื้นฐานสามประการเพื่อการมอบอำนาจแก่ชุมชน

- **การจัดระบบบริหารจัดการ และการฝึกกำลังชุมชน** เสริมสร้างสมรรถภาพ และสร้างโครงสร้าง ซึ่งเอื้อให้สมาชิกของชุมชนสามารถแสดงความคิดเห็น มีสิทธิ์มีเสียง และมีบทบาท มีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนของตน
- **การพัฒนาที่มีชุมชนเป็นศูนย์กลาง** ความพยายามของชุมชนท้องถิ่นในการปรับปรุงคุณภาพชีวิต ด้านเศรษฐกิจของสมาชิก ตลอดจนการปรับปรุง สภาพแวดล้อมธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น
- **การส่งมอบบริการชุมชน** ความคิดริเริ่มของชุมชนท้องถิ่นในอันที่จะส่งมอบบริการทางสังคมแก่หมู่สมาชิก ซึ่งจะเป็นการเสริมหรือเพิ่มการให้บริการด้านความปลอดภัยในสังคมของภาครัฐที่มีอยู่แล้ว

แผนภาพของโครงสร้างของยุทธศาสตร์การพัฒนาสังคม และชุมชน

ยุทธศาสตร์พัฒนาสังคม และชุมชน จะยึดเป้าประสงค์ของการพัฒนาสังคม และชุมชนของประเทศไทย ซึ่งกำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ เป็นโครงสร้างของการพัฒนาในหัวข้อหลักที่สำคัญ และท้าทายในสามจังหวัดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นต่อไปนี้

1. การพัฒนาการค้าชายฝั่ง และการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม
2. โครงสร้างที่กำลังเปลี่ยนไปของหมู่บ้านชายฝั่งทะเล
3. ชุมชนกลุ่มน้อย และผู้ด้อยโอกาสในสังคม
4. ระบบบริหารจัดการหมู่บ้าน
5. การเชื่อมโยงกับองค์กรภายนอกให้ชุมชน
6. การส่งเสริมความช่วยเหลือ

จังหวัดทั้งสามจังหวัดนี้กำลังได้รับความกดดันให้ต้องพัฒนา และขยายตัวเติบโตไปในอนาคตอย่างไม่หยุดยั้ง ซึ่งนับเป็นโอกาสที่สำคัญอย่างยิ่ง และยังเป็นการทำนายความสามารถของชุมชน และรัฐบาลท้องถิ่นใน อันที่จะใช้โอกาสและการเตรียมตัวให้พร้อมเท่านั้น หากแต่ยังต้องพยายามค้นพบศักยภาพของตนเอง และ พัฒนาไปบนฐานพลังอำนาจของตน โดยวิถีแห่งการสร้างสรรค์ และเรียนรู้จากการใช้อำนาจดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง

การพัฒนาของชุมชนในลักษณะดังกล่าวจะตอบสนองต่อประเด็นที่ได้จำแนกไว้แล้ว ประการแรก คือ ความจำเป็นในการสร้างความเข้มแข็งให้แก่สตรี และเยาวชนเพื่อให้มีบทบาทในการเลี้ยงชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โอกาสในการได้งานที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรง และทางอ้อมกับการท่องเที่ยว กลุ่มผู้ด้อยโอกาสเหล่านี้จะสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว ซึ่งจะทำให้ผู้คนเหล่านี้มีความตระหนักและมีโอกาสในการเลี้ยงชีพของตนเองมากขึ้น ควรมีการให้การศึกษาและจัดการฝึกอบรมให้มีความสนับสนุนด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อชุมชน ซึ่งจะเป็แนวทางเสริมสร้างกระบวนการพัฒนาที่ให้ความเป็นธรรมทางสังคมมากขึ้น

ประการที่สอง ได้แก่ ความจำเป็นในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเครือข่ายชุมชนที่มีอยู่ และภาคเอกชน ตลอดจนสถาบันการศึกษา การผนวกชุมชนท้องถิ่นเข้ากับการฟื้นฟูเศรษฐกิจ มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในจังหวัดพังงา และกระบี่นั้น ไม่ควรให้เกิดสถานการณ์เกี่ยวกับการกีดกันแรงงาน และนักลงทุนด้านการท่องเที่ยวว่าเป็นคนนอก การกำหนดให้มีความเป็นหุ้นส่วนระหว่างบริษัทเอกชน และกลุ่มชุมชนนั้นเป็นวิธีหนึ่ง ซึ่งจะทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวมากขึ้น

ประการที่สาม ได้แก่ ความจำเป็นในการเตรียมผู้นำท้องถิ่นชุมชน องค์กระระดับหมู่บ้าน และหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้สามารถเผชิญหน้า และจัดการกับความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยการเตรียมการป้องกันล่วงหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บนพื้นที่ซึ่งกำลังได้รับความกดดันจากการพัฒนา โดยอาศัยทักษะการเตรียมการในลักษณะนี้ ชุมชนจะสามารถป้องกันผลกระทบด้านลบทางสังคมไม่ให้เกิดขึ้น เช่นการเก็งกำไรที่ดิน ภาวะการคุกคามสิ่งแวดล้อมจากการท่องเที่ยว การย้ายถิ่นฐานของประชาชนในท้องที่ ภัยคุกคามต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนแนวโน้มนที่มิพึงประสงค์อื่น ๆ เช่น โสเภณี ชุมชนสามารถป้องกันปัญหาดังกล่าวมิให้เกิดขึ้น ด้วยวิธีการต่อไปนี้

- เพิ่มอำนาจให้ท้องถิ่นโดยผ่านการเป็นผู้แทนของการเมืองที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น
- กลุ่มโครงการเพื่อสร้างสำนึกในด้านต่าง ๆ
- เสริมสร้างทักษะในการบริหารจัดการ
- ปรับปรุงระบบกฎระเบียบด้านการป้องกันสิ่งแวดล้อม และด้านการวางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดิน
- สนับสนุนกลุ่มโครงการด้านการสร้างความตระหนักทางสังคม องค์ประกอบที่กล่าวถึงนี้ อาจนำมากำหนดกลยุทธ์ 5 ประการคือ

กลยุทธ์ที่ 1 : เพิ่มทักษะด้านการแสวงหาข้อมูล และการเรียนรู้ของชุมชน

กลยุทธ์ข้อนี้จะพิจารณาถึงแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับชุมชนการจัดการสถานที่เพื่อการเรียนรู้ และแนวทางฝึกหัดเพื่อการเรียนรู้ ควรสนับสนุนด้านการศึกษาภาคผู้ใหญ่ ในลักษณะเดียวกันที่เคยมีการสาธิตไว้ในแผนปฏิบัติการของโครงการนำร่องของบ้านท่าเลน จังหวัดกระบี่ ซึ่งได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาภาคผู้ใหญ่

ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการสร้างความสำเร็จของธุรกิจชุมชนด้านการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 2 : สนับสนุนให้ชุมชนเป็นเจ้าของกิจการทางเศรษฐกิจ และสังคม

กลยุทธ์ข้อนี้จะมุ่งเน้นการสร้างคุณค่า โดยผ่านความเป็นหุ้นส่วน และโดยการเชื่อมโยงคุณค่าทางเศรษฐกิจเข้ากับคุณค่าทางสังคม การเชื่อมโยงกับกลุ่มออมทรัพย์ และระบบสหกรณ์ (ดังที่ได้นำเสนอไว้ในแผนปฏิบัติการของโครงการนำร่องบ้านท่าเลน) ก็เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ข้อนี้

กลยุทธ์ที่ 3 : เปิดช่องทางการมีส่วนร่วมให้กลุ่มผู้ด้อยโอกาส

กลยุทธ์ข้อนี้จะให้ความสำคัญกับการกำหนดโครงสร้างของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสอย่างมีระบบ และอย่างถูกต้อง จัดระบบผู้ดูแล และสมาชิกชุมชนอื่น ๆ ซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มดังกล่าว สนับสนุนให้ผู้ด้อยโอกาสดูแลตนเอง และร่วมเป็นผู้ดูแลชุมชน การมีส่วนร่วมของสตรีและเยาวชนจัดเป็นทรัพยากรที่สำคัญในยุทธศาสตร์การพัฒนาสังคม

กลยุทธ์ที่ 4 : สนับสนุนให้สมาชิก และชนกลุ่มน้อยในชุมชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการชุมชนมากขึ้น

กลยุทธ์ข้อนี้จะเกี่ยวกับการเสริมสร้างสมรรถภาพด้านการเมือง และการบริหารจัดการของชุมชน เพื่อให้ชุมชนสามารถปกครองตนเอง ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาชุมชน เพื่อพิจารณาหัวข้อต่าง ๆ เช่น แนวโน้มของการพัฒนาที่เปลี่ยนไป ควรเตรียมความพร้อมในการรับภัยพิบัติ ความบกพร่องในการให้บริการสังคม และการกระจายรายได้อย่างไม่เป็นธรรม ตลอดจนการได้รับส่วนแบ่งในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างไม่เป็นธรรม

กลยุทธ์ที่ 5 : ก่อตั้งหุ้นส่วนที่เข้มแข็งภายนอกชุมชน

กลยุทธ์ข้อนี้จะพิจารณาถึงโครงสร้างด้านต่าง ๆ เพื่อสร้างความพร้อม และสมรรถภาพอย่างมีระบบให้ชุมชน เพื่อที่ว่าชุมชนจะสามารถเป็นหุ้นส่วนในธุรกิจ และเพื่อจัดตั้งหุ้นส่วนที่มีหลายภาคี

10. ยุทธศาสตร์ด้านสิ่งแวดล้อม

จุดประสงค์และประเด็นหลัก

จุดประสงค์ของยุทธศาสตร์ด้านสิ่งแวดล้อม (ซึ่งได้กล่าวถึงแล้วในบทที่ 2 เล่ม 1) ได้แก่ การป้องกันและเสริมสร้างคุณค่าให้แก่สิ่งแวดล้อมที่โดดเด่นและธรรมชาติที่บริสุทธิ์ของภูมิภาค ซึ่งหมายถึงการสร้างเชื่อมั่นว่าผู้อยู่อาศัย ผู้มาเยือน และผู้มาลงทุนจะตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรทั้งทางบก และทางทะเล และร่วมกันดูแลรักษาทรัพยากรดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งยุทธศาสตร์ด้านสิ่งแวดล้อมไม่ควรเน้นยุทธศาสตร์เฉพาะด้าน หรือแยกออกจากยุทธศาสตร์ของภาคอื่น ๆ แต่ควรบูรณาการและเกี่ยวข้องกับประเด็นด้านเศรษฐกิจ และสังคม

อุทยานแห่งชาติ 15 แห่งภูมิภาคแห่งนี้ได้แสดงให้เห็นถึงธรรมชาติที่โดดเด่นและเปราะบางของสภาพแวดล้อมของพื้นที่ดังกล่าว ตลอดจน การกำหนดบริเวณที่มีคุณค่าควรแก่การอนุรักษ์ ซึ่งได้แสดงไว้ในรูปที่ 7

แนวทางการพัฒนา

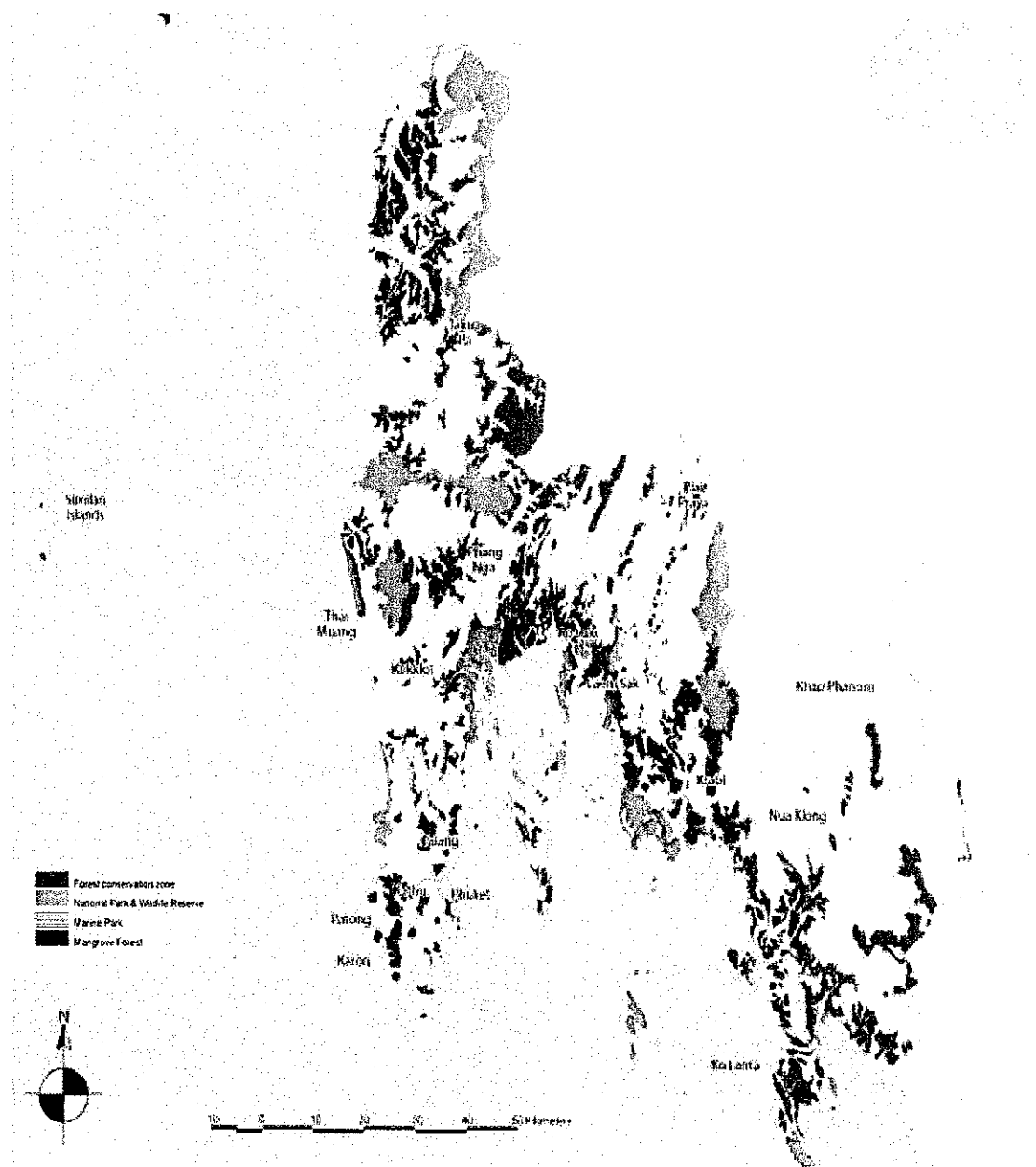
แนวทางการพัฒนาของยุทธศาสตร์ในขั้นแรก ได้แก่การประสานเข้ากับงานด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยสึนามิที่ได้ดำเนินการไปแล้ว และในขั้นต่อมาได้แก่การเสริมสร้างความเข้มแข็ง หรือการเข้าร่วมงานในพื้นที่สำคัญ ๆ ซึ่งยังมีความบกพร่องในเชิงการวางแผนพื้นที่ และ/หรือในระดับนโยบาย

แนวทางนี้ได้ทำสำเร็จลงโดยการตรวจสอบโครงการ และแผนด้านสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ มีการกำหนดโครงสร้างด้านสิ่งแวดล้อมของภูมิภาค การทบทวนพระราชบัญญัติที่มีอยู่ในปัจจุบัน และกรอบขององค์กรด้านการป้องกันและวางแผนสิ่งแวดล้อม การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคด้านสิ่งแวดล้อม (SWOT) ของภูมิภาค และการสร้างข้อตกลงกับกลุ่มผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับรูปแบบของการปฏิบัติการ ซึ่งแผนพัฒนาภูมิภาคจะสามารถให้ความช่วยเหลือที่มีประโยชน์ได้ สำนักนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ONEP) ได้ยืนยันเช่นกันว่า การเสริมสร้างความเข้มแข็ง และการเข้าไปร่วมงานด้านสิ่งแวดล้อม จำเป็นต้องมีประเด็นดังนี้

- ความมั่นคงในการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับด้านสิ่งแวดล้อมของพื้นที่
- การจัดการสิ่งปฏิกูล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จำเป็นต้องมีการสร้างยุทธศาสตร์ด้านสิ่งปฏิกูลในภาพรวม โดยกำหนดพื้นที่ที่ควรจะมีการจัดการอย่างเร่งด่วน
- การปลูกจิตสำนึก และระบบบริหารจัดการ เกี่ยวกับการควบคุมมลพิษ และการอนุรักษ์ในระดับท้องถิ่น

- การกำหนดข้อเสนอแนะด้านการวางแผน สิ่งแวดล้อมของพื้นที่
- การมอบอำนาจให้กับการปกครองท้องถิ่นในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุม และกระเบียบ

รูปที่ 7: พื้นที่อนุรักษ์ดังที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาภูมิภาค

การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับ

ในส่วนที่เกี่ยวกับความคิดริเริ่มด้านขีดความสามารถในการรองรับเฉพาะของชุมชน และผลประโยชน์ด้านการยังชีพของผู้เกี่ยวข้อง แผนพัฒนาภูมิภาคเสนอนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ดังนี้

- สำหรับพื้นที่อนุรักษ์ที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาพื้นที่ ควรกำหนดระดับที่เหมาะสมของการอนุรักษ์ การสำรวจความรู้สึกของนักท่องเที่ยว และผู้อยู่อาศัยในพื้นที่เกี่ยวกับประเด็นเรื่อง

ความแออัดนั้น จำเป็นต้องนำมากำหนดกรอบหรือกลั่นกรองมาตรฐานของขีดจำกัดในการใช้พื้นที่ในเชิงกายภาพ สำหรับกิจกรรมด้านท่องเที่ยวและนันทนาการทางทะเล และตามชายฝั่งต่าง ๆ ตลอดจนบริการด้านโครงสร้างพื้นฐานสนับสนุนที่มีความจำเป็น ระดับของการใช้ที่หนาแน่นและรุนแรง ควรปรับให้สอดคล้องกับข้อมูลจากนักท่องเที่ยว และผู้อยู่อาศัยโดยยึดหลักการตัดสินใจที่มีธรรมาภิบาล ซึ่งจะเป็นนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ที่ดี

- สำหรับพื้นที่อนุรักษ์ในอุทยานแห่งชาติ พื้นที่เปราะบางที่มีทรัพยากรชายฝั่งทะเล และพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีคุณค่าระดับชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์สวนอุทยาน และพื้นที่ที่เปราะบาง ซึ่งต้องได้รับการอนุรักษ์ จำเป็นต้องมีการสร้างเกณฑ์เพื่อกำหนดขีดความสามารถในการรองรับในแผนการจัดการสัตว์ป่า และสิ่งแวดล้อม ในบริเวณที่อนุญาตให้มีการตั้งถิ่นฐานในระดับไม่หนาแน่นจนเกินไป และอนุญาตให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวได้บ้างนั้น ข้อมูลจากการสำรวจด้านความรู้สึกแออัดของผู้อยู่อาศัย และนักท่องเที่ยวควรนำมากำหนดมาตรการเกี่ยวกับขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และการตั้งถิ่นฐานของคนท้องถิ่น ซึ่งกลมกลืนและสมดุลซึ่งมีวัตถุประสงค์ด้านการอนุรักษ์ และการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มีคุณค่า ควรได้รับการสนับสนุนโดยมีแผนการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ที่มีประสิทธิภาพในแผนดังกล่าว จะมีการกำหนดขีดจำกัดของการพัฒนา สำหรับในบางกรณี ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนว่ามีขีดจำกัดด้านทรัพยากรพื้นที่ในภูมิภาค เช่น อุทยานแห่งชาติที่เป็นพื้นที่เกาะหลาย ๆ แห่ง ในพื้นที่ดังกล่าว ไม่ควรมีการพัฒนาเลย หรือมีการพัฒนาน้อยมาก หรือการระงับการก่อสร้างหรือการพัฒนาขึ้นใหม่ที่จะเป็นการรุกราน และทำลายพื้นที่

ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการสิ่งปฏิกูล

ชุมชนท้องถิ่นมีความวิตกกังวลเป็นอย่างมากเกี่ยวกับระบบการจัดการสิ่งปฏิกูลที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบางพื้นที่ของจังหวัดกระบี่และพังงา นั้น ระบบการกำจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลยังคงอยู่ในขั้นเริ่มต้นเท่านั้น ซึ่งในที่สุด การใช้ถังส้วมซึมที่ใช้แบคทีเรีย เป็นตัวทำลายอุจจาระซึ่งใช้กันอย่างกว้างขวางในภูมิภาคนี้ ควรต้องถูกแทนที่ด้วยระบบเทคโนโลยีเชิงอนุรักษ์ที่ก้าวหน้ากว่านั้น ระบบดังกล่าวนี้ อาจแบ่งเป็นระบบงานเครือข่าย (Reticulated System) และทางเลือกระหว่างบึงประดิษฐ์ (Wetland) และเทคโนโลยีการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ

ยุทธศาสตร์ที่เสนอแนะเกี่ยวกับบึงประดิษฐ์มีดังนี้

- การทำงานซึ่งกำลังดำเนินงานอยู่ในขณะนี้เกี่ยวกับโครงการบึงประดิษฐ์บนพื้นที่ต่อไปนี้จะสำเร็จ ได้แก่ เกาะพีพี หมู่บ้านกาชาด และหมู่บ้าน 4 หมู่บ้าน โดยรวม เทศบาลป่าตอง และบริเวณอ่าวนาง
- สำหรับตำบล ซึ่งมีการตั้งถิ่นฐานในหมู่บ้านชนบทที่มีประชากรหนาแน่นน้อย และที่ดินราคาถูก เสนอแนะให้ใช้บึงประดิษฐ์และระบบอื่นที่สามารถดำเนินการได้ โดยพิจารณาความเป็นไปได้ในการเชื่อมหมู่บ้านต่าง ๆ เข้ามาใช้ระบบร่วมกันภายใต้การวิเคราะห์ความสามารถในการรองรับที่เพิ่มขึ้น
- สำหรับพื้นที่ที่มีที่พักตากอากาศบางราย หรืออยู่ตามชายฝั่ง และเกาะเล็ก ๆ ในอ่าวพังงา และกระบี่ และพื้นที่ห่างไกลจากเกาะภูเก็ต และจุดท่องเที่ยวขนาดเล็กแห่งใหม่ หรือกลุ่มที่อยู่ตามแนวชายฝั่ง อาจพิจารณาให้มีการใช้ห้องสุขาแบบไม่ต้องใช้น้ำในพื้นที่ไปพร้อม ๆ กับบึงประดิษฐ์ และในที่ ๆ สามารถทำได้ก็อาจใช้เทคโนโลยีการฟื้นฟูธรรมชาติด้วย
- สำหรับบริเวณเมืองซึ่งที่ดินหาได้ยาก และ/หรือราคาแพงนั้น ควรสนับสนุนให้มีการใช้บึงประดิษฐ์ เพื่อเป็นบ่อกักเก็บน้ำสำหรับโรงบำบัดน้ำเสียกลาง ซึ่งมีอยู่แต่เดิม สำหรับ (1) พื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเล หรือบริเวณที่มีน้ำอยู่เดิม ซึ่งอยู่ใกล้ระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่เป็นเครือข่าย (2) บริเวณที่น้ำที่บำบัดแล้วจะไหลลงกลับสู่ทะเล (3) หรือบริเวณที่น้ำที่บำบัดและมีมาตรฐานแล้ว จะไหลไปรับการหมุนเวียนน้ำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งจะเป็นมาตรการของการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ

บึงประดิษฐ์นั้นมักจะสร้างขึ้นในบริเวณ หรือใกล้เคียงพื้นที่ที่เคยมีประวัติว่าเคยเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำมาก่อน และมักจะสร้างขึ้นเพื่อเป็นมาตรการในการทดแทนและระบายน้ำออก สำหรับพื้นที่ในตัวเมืองเช่น คลอง ก็เคยใช้เทคโนโลยีเช่นนี้เพื่อปรับปรุงคุณภาพน้ำให้ดีขึ้น และเพื่อทำให้ลักษณะภูมิทัศน์ดีขึ้น นโยบายยุทธศาสตร์เกี่ยวกับเทคโนโลยีลักษณะนี้ มีดังนี้

- ในบริเวณพื้นที่ที่มีการพัฒนามากขึ้น และมีผลกระทบอย่างมากมายต่อพื้นที่ชุ่มน้ำ จำเป็นต้องแสวงหาพื้นที่มาทดแทนพื้นที่ที่เป็นทรัพยากรที่เปราะบางเหล่านี้ และพื้นที่ที่มามีทดแทนดังกล่าว อาจมีขนาดใหญ่กว่าพื้นที่ชุ่มน้ำเดิมถึงสองหรือสามเท่า โดยหาจากพื้นที่ใกล้เคียงที่อาจมีลักษณะที่คล้ายพื้นที่เดิมภายในจังหวัดเดียวกัน โดยพิจารณาจากคุณค่าของพื้นที่ (เช่น คุณภาพ และภูมิประเทศรอบ ๆ) ของพื้นที่ชุ่มน้ำ

- การใช้เทคโนโลยีฟื้นฟู (โดยมีการฟื้นฟูที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่าที่เหมาะสมด้วย) นั้นควรนำไปใช้สำหรับบ่อน้ำที่มีคุณภาพเสื่อมโทรม ทะเลสาบ ลำธาร และทรัพยากรพื้นที่ชุ่มน้ำ ซึ่งมีน้ำขังในรูปแบบอื่น ๆ การสนับสนุนให้นำไปใช้ในลักษณะเช่นนี้อาจเป็นรูปแบบของข้อตกลงในการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดิน ซึ่งการอนุญาตให้มีสิทธิในการพัฒนาพื้นที่อาจมีเงื่อนไขเพื่อให้เกิดประโยชน์ตามแผนที่วางไว้ ตัวอย่างเช่น การให้สิทธิในการพัฒนาโรงแรมขนาดใหญ่ หรือ ศูนย์การค้าบนบริเวณที่จะมีการถมที่ในอ่าวภูเก็ต (เป็นหนึ่งในแผนปฏิบัติการ) โดยการพัฒนาเช่นนี้อาจเชื่อมโยงกับการปรับปรุงฟื้นฟูทรัพยากรน้ำธรรมชาติ

ความเปิดเผยและกระบวนการและการใช้อำนาจในการปกครอง

ชุมชนท้องถิ่นมักขาดทั้งความรู้ และแรงจูงใจในอันที่จะเคารพกฎเกณฑ์ด้านการปกป้องและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม จึงทำให้เกิดผลในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ องค์ประกอบพื้นฐานของนโยบายนี้ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของโครงการสร้างความตระหนักของชุมชนในการดูแลสิ่งแวดล้อม มีหัวข้อดังนี้

- การสร้างความตระหนัก และจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม และการฝึกอบรมเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจเบื้องต้น และ
- โครงการสนับสนุนการคุ้มครอง และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

การสร้างความตระหนักและจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม และการฝึกอบรมให้ความรู้ความเข้าใจเบื้องต้น

โครงการนี้จะประกอบด้วย การสร้างความตระหนักและจิตสำนึกในรูปแบบของการฝึกอบรมผู้ที่ให้การฝึกอบรม (train the trainer) โดยเสริมสร้างสมรรถภาพในระดับตำบล เพื่อสร้างความเข้มแข็งด้านการวางแผนด้านสิ่งแวดล้อมที่ดีที่สุด โครงการนี้จะให้การส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจดังนี้

- มีความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการ และการใช้อำนาจด้านสิ่งแวดล้อมระดับนานาชาติ และระดับชาติของสำนักนโยบาย และแผนทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม
- มีความเข้าใจและชื่นชมคุณค่าของพื้นที่อนุรักษ์ และพื้นที่ที่มีความเปราะบางด้านสิ่งแวดล้อม
- มีความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางกำหนดขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ การประยุกต์ใช้เกี่ยวกับขีดความสามารถในการรองรับ และสิทธิในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับแผนซึ่งเตรียมไว้สำหรับพื้นที่ที่ประกาศให้มีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

โครงการสนับสนุนการคุ้มครองและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

แผนปฏิบัติการระยะสั้น อาจมีองค์ประกอบดังนี้

- แนวปฏิบัติที่ดีที่สุดเพื่อดูแลคุ้มครองอนุรักษ์พื้นที่ชายฝั่งทะเลสำหรับผู้ที่อยู่อาศัย และนักท่องเที่ยว ควรเป็นโครงการด้านการสนับสนุนการดูแลสิ่งแวดล้อมของแผนพัฒนาภูมิภาค โดยผ่านสื่อได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ และการพิมพ์แผ่นโฆษณาเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาไทย
- การนำ “ประกาศเชิงอนุรักษ์” หรือ “Green Call” ซึ่งเป็นโครงการตรวจสอบด้านสิ่งแวดล้อมแก่สาธารณชนไปปฏิบัติใช้โดยเผยแพร่ผ่านสื่อโทรทัศน์ วิทยุ และแผ่นพับ สิ่งพิมพ์ เพื่อรายงานกิจกรรมเกี่ยวกับมลภาวะให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง
- การส่งเสริมให้โครงการที่มีอยู่แล้วเกิดการพัฒนาในระดับที่สูงขึ้น เช่น โครงการปฏิบัติการสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับทรัพยากรสิ่งแวดล้อมชายฝั่ง และทะเล โดยผ่านสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม จังหวัดพังงา โดยตั้งกลุ่มเป้าหมายเป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษาในท้องถิ่น 3 โรงเรียน เพื่อจัดตั้งกลุ่มผู้อนุรักษ์ป่าชายหาด และป่าชายเลน

ทั้งนี้ เสนอให้มีโครงการสร้างความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อมในระยะยาวสำหรับหน่วยงานภาครัฐ ท้องถิ่นอื่น ๆ เช่นกัน

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวางแผนด้านสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่

แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน ได้กำหนดหลักการ และยุทธศาสตร์ทั่วไปของการวางแผนด้านสิ่งแวดล้อม ในภูมิภาคไว้จำนวนหนึ่ง เพื่อควบคุมการพัฒนาที่ไม่เหมาะสม เช่น การพัฒนาพื้นที่บริเวณแหลม พื้นที่ลาดชัน และพื้นที่ชุ่มน้ำ จึงควรสนับสนุนให้มีการขยายเขตของพื้นที่ของอุทยานแห่งชาติ โดยเฉพาะในบริเวณที่คาดว่าจะถูกพัฒนาอย่างไม่เหมาะสมเป็นการป้องกันไว้ล่วงหน้า หลักการดังกล่าวได้กำหนดไว้ในการเตรียมแผนการพัฒนาพื้นที่ และต่อจากนั้นควรแบ่งพื้นที่อนุรักษ์ออกเป็นส่วนย่อยอีกชั้นหนึ่ง โดยอาศัยการแบ่งประเภทของพื้นที่อนุรักษ์ของสหพันธอนุรักษ์ระดับโลกเพื่อการบริหารพื้นที่อนุรักษ์ต่อไป

11. ยุทธศาสตร์ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

ระบบโครงสร้างพื้นฐานในเขตอนุภาคอันดามันได้รับความเสียหายน้อยจากพิบัติภัยสินามิ (โดยที่ได้สรุปไว้ในรายงานเล่มที่ 1 บทที่ 2) ทั้งนี้เครือข่ายถนน ระบบไฟฟ้า และการโทรคมนาคม รวมทั้งระบบชลประทาน และการบำบัดน้ำเสียยังอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้

การวิเคราะห์ช่องว่างระหว่างข้อมูล (Gap Analysis) ได้ถูกนำไปใช้ในพื้นที่ 3 จังหวัดเมื่อวิเคราะห์ความต้องการทางด้านโครงสร้างพื้นฐานในอนุภูมิภาค โดยที่มีผลสรุปแสดงไว้ในตารางที่ 3 ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ได้ระบุถึงความขาดแคลนด้านการบำบัดน้ำเสีย และความไม่เพียงพอของพื้นที่ถนนในเขตเมืองภูเก็ต

ตารางข้างล่างได้แสดงให้เห็นว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ในเขตอนุภูมิภาค ยังขาดแคลนระบบศูนย์กลางบำบัดน้ำเสีย เนื่องจากระบบดังกล่าวมีต้นทุน และค่าดำเนินการค่อนข้างสูงเกินกว่ารายได้ของท้องถิ่น

ตารางที่ 3: สรุปการวิเคราะห์ช่องว่างระหว่างข้อมูล ส่วนประกอบ โครงสร้างพื้นฐาน

ส่วนประกอบ โครงสร้างพื้นฐาน	ผู้ให้บริการ	กลไกการ เงินทุน	คุณภาพบริการ	ข้อคิดเห็น
ไฟฟ้า	องค์กรภาครัฐ	ได้รับการลงทุน	น่าพึงพอใจ	มีการให้บริการที่พอเหมาะกับความต้องการ และเครือข่ายการให้บริการครอบคลุมถึงพื้นที่ระดับหมู่บ้าน
การโทรคมนาคม	รัฐวิสาหกิจ	ได้รับการลงทุน	น่าพึงพอใจ	มีการให้บริการที่เกินกว่าความต้องการ และมีอัตราค่าบริการต่ำพร้อมทั้งบริการที่ครอบคลุมกว้างขวาง
ถนนทางหลวง	องค์กรภาครัฐ	ได้รับการลงทุน	น่าพึงพอใจ	มีการให้บริการที่เกินกว่าความต้องการ มีเครือข่ายที่กว้างขวาง และคุณภาพที่ดี
น้ำใช้	องค์กรระดับ จังหวัด / เทศบาล	ได้รับการลงทุน	มีความไม่ เพียงพอใน บางส่วน	เขตอนุภาคประสบปัญหาประสพปัญหาการขาดแคลนน้ำใช้บ้าง ถึงแม้ว่าจะมีปริมาณน้ำฝนมากถึง 2 ม./ปี แต่ยังมีศักยภาพในการกักเก็บน้ำ
การบำบัดน้ำเสีย	องค์กรระดับ จังหวัด / เทศบาล	ไม่ได้รับการ ลงทุน	มีความ ไม่เพียงพอ อย่างมาก	วิธีการบำบัดในพื้นที่ในปัจจุบัน เป็นตัวขัดขวางการพัฒนาคุณภาพในอนาคต (?) และยังคงขาดแคลนวิธีการคืนต้นทุนที่เหมาะสม
การจัดการสิ่งปฏิกูล	องค์กรระดับ จังหวัด / เทศบาล	ได้รับการลงทุน	โดยทั่วไป น่าพึงพอใจ	ระบบการจัดเก็บ และบำบัดที่มีอยู่โดยทั่วไปมีผลน่าพอใจ อย่างไรก็ตามก็มีความจำเป็นในการลงทุนเพิ่มสำหรับอุปกรณ์เฉพาะขยะในภูเก็ต
เครือข่าย ถนนท้องถิ่น	เทศบาล	ไม่ได้รับการ ลงทุน	ปรากฏให้เห็น ถึงความไม่ เพียงพอ	ตัวเมืองภูเก็ตประสบปัญหาการจราจรติดขัด และขาดแผนการจัดการจราจร ซึ่งปัญหาเหล่านี้ จะแพร่ขยายไปยังพื้นที่อื่นได้ในอนาคต

ปริมาณน้ำใช้

ถึงแม้ว่าเขตอนุภาคอันดามันมีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยประมาณ 2 เมตรต่อปี ก็ยังมีปัญหา การขาดแคลนน้ำ ใช้อยู่ เนื่องจากขาดแคลนระบบอ่างเก็บน้ำ และระบบถ่ายเทถึงผู้ใช้ อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์พบว่าใน ภูมิภาคยังคงมีอ่างเก็บน้ำทั้งจากธรรมชาติและประดิษฐ์ขึ้นเอง แพร่กระจายอยู่โดยทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นโอกาสที่จะนำน้ำมาใช้ในชุมชนที่ขาดแคลน

การบำบัดน้ำเสีย

หลักยุทธศาสตร์สำหรับการบำบัดน้ำ คือการให้โครงการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ โดยเฉพาะ โรงแรม และที่พักตากอากาศรีสอร์ทที่มีส่วนร่วมในการจัดหาระบบบำบัดน้ำเสียให้กับชุมชน โดยรอบโดยที่การมีส่วนร่วม ดังกล่าวจะเป็นเงื่อนไขที่สำคัญในการขออนุญาตก่อสร้าง ทั้งนี้โยบายดังกล่าว ควรถูกรับนำไปปฏิบัติในพื้นที่ ที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวสูง และเติบโตอย่างรวดเร็ว

ทั้งนี้ หลักการการจัดระบบบำบัดน้ำเสียแบบมีศูนย์กลาง สามารถถูกนำไปประยุกต์ใช้กับโครงการที่พัก ตากอากาศขนาดเล็ก รวมถึงพื้นที่อื่นในเขตอนุภูมิภาค ถึงแม้ว่าอาจจะประสบปัญหาด้านเงินทุนสนับสนุน เนื่องจากรายได้จากกิจกรรมท่องเที่ยวที่น้อยกว่า

การสรรหาเทคโนโลยีที่เหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยอีกหลายอย่าง โดยมีนโยบายทั่วไปดังต่อไปนี้

- ในกรณีที่โครงการก่อสร้างโรงแรมขนาดใหญ่ โรงบำบัดน้ำเสียควรพึ่งพาเทคโนโลยีที่มี ประสิทธิภาพสูงที่ใช้พื้นที่น้อยที่สุดเนื่องจากราคาที่ดินที่สูง โดยที่นโยบายดังกล่าวสามารถ ครอบคลุมจำนวนประชากรประมาณ 4,000 คน และ/หรือจำนวน โรงแรม ตั้งแต่ 500 ห้อง ขึ้น ไป
- เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพสูง ควรถูกนำไปใช้ในพื้นที่ที่มีจำนวนประชากร และห้องโรงแรม น้อยกว่าข้างต้น แต่มีราคาที่ดินสูง โดยสามารถครอบคลุมจำนวนประชากรได้ประมาณ 3,000 คน
- ในกรณีที่พื้นที่บริการมีการตั้งถิ่นฐานเบาบาง เพราะจำนวนห้อง โรงแรมต่ำ พร้อมทั้งราคาที่ดิน ที่ไม่สูงมาก เทคโนโลยีบำบัดน้ำเสียระดับพื้นฐานที่ใช้พื้นที่มากกว่า แต่มีต้นทุนน้อย เช่น เทคโนโลยีประเภทพื้นที่ชุ่มน้ำ สามารถถูกนำมาประยุกต์ใช้ได้

ทั้งนี้ที่ปรึกษาได้ระบุ และเสนอแนะโครงการศูนย์กลางบำบัดน้ำเสีย ทั้งหมด 3 แห่งในพื้นที่เขาหลัก เพื่อเป็นตัวอย่าง นอกจากนี้มาตรการอีกประการหนึ่ง เพื่อจัดหาทุนให้กับแผนการบำบัดน้ำเสีย หรือโครงการที่ เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมอื่นๆ คือการสร้างระบบภาษีเพื่อสิ่งแวดล้อม (Eco tax) ซึ่งเรียกเก็บจากนักท่องเที่ยว

การกำจัดขยะปฏิภูม

การบริการจัดเก็บ และกำจัดขยะปฏิภูมที่มีอยู่ทั่วไปในเขตอนุภาคนับว่าน่าพอใจ อย่างไรก็ตาม ที่ปรึกษาได้พบว่า จิตความสามารถในการรองรับของเตาเผาขยะ 2 แห่งในเขตพื้นที่เทศบาล 2 แห่งในจังหวัดภูเก็ตได้ถึงขีดสุดแล้ว จึงแนะนำให้มีการจัดหาวิธีการบำบัดใหม่ ซึ่งอาจจะมีต้นทุนสูงกว่า แต่ใช้พื้นที่น้อยกว่า การถมดิน เนื่องจากปัจจัยด้านราคาที่ดิน ทั้งนี้ที่ปรึกษาเห็นว่า หน่วยงานที่รับผิดชอบมีทักษะความสามารถเพียงพออยู่แล้วในการเพิ่มศักยภาพ จึงมิได้เสนอแนะยุทธศาสตร์ต่างหาก

การขนส่ง

สาเหตุของการเดินทางเข้าสู่ภูมิภาคความีสองประการ ประการแรกคือการเพิ่มขึ้นของกิจกรรมด้านเศรษฐกิจที่ไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (โดยเฉพาะปาล์มน้ำมัน ไบโอดีเซล และผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม การเกษตรอื่นๆ รวมถึงการประมง) และประการที่สองคือการเดินทางมาเพื่อท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น (เช่น จากเส้นทางการท่องเที่ยวไทย-มาเลเซียในอนาคตรหรือการเดินทางระหว่างภูมิภาคของนักท่องเที่ยวจากศูนย์กลางนักท่องเที่ยวด้านชายฝั่งตะวันออกที่เพิ่มขึ้น)

การประมาณเครือข่ายถนนเชิงกลยุทธ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันพบว่าเพียงพอต่อการรองรับการเดินทางที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรกรรมและการประมง ปริมาณการจราจรมาจากเส้นเชื่อมโยงแนวตะวันออก-ตะวันตกของทางหลวงหมายเลข 44 เนื่องจากถนนที่เชื่อมโยงระหว่างเมืองในภูมิภาคย่อยยังคงอยู่ในสภาพดี ข้อเสนอแนะทุกข้อในการขยายถนนระหว่างเมืองควรได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้งบประมาณโดยไม่จำเป็นและทำความเสียหายให้กับสภาพแวดล้อม ในแง่ของการเดินทางด้วยเครื่องบิน สนามบินนานาชาติที่มีอยู่ก็เพียงพอกับภูมิภาคย่อย ตัวสนามบินเองก็มีศักยภาพที่จะขยายเพิ่มเติมได้ในอนาคต

ศักยภาพในการรองรับปริมาณการจราจรของถนนในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีลักษณะเป็นตัวเมืองมากที่สุดในสามจังหวัด อยู่ในสถานะที่วิกฤติกว่า แผนงานในท้องถิ่นวางไว้โดยคาดไม่ถึงหรือไม่ได้นำรูปแบบหรือการเติบโตของการจราจรมาพิจารณา รวมทั้งได้สนับสนุนการพัฒนารอบเมืองให้มีความหนาแน่นต่ำ เครือข่ายของถนนในท้องถิ่นจึงไม่พอเพียงต่อปริมาณการจราจรที่เพิ่มขึ้นทั้งในตัวเมืองและรอบเมืองภูเก็ต รวมทั้งป่าดง แผนพัฒนาอ่าวภูเก็ตตามที่วางแผนไว้จะก่อให้เกิดทั้งการจราจรอันเนื่องมาจากการก่อสร้างและการจราจรโดยทั่วไป ซึ่งทำให้การสร้างที่จอดรถริมถนนและการจราจรที่มีความคล่องตัวเป็นสิ่งที่จำเป็น สำหรับบริเวณอื่นๆ ในอนุภูมิภาค การที่พื้นที่ไม่มีศูนย์กลางในตัวเมืองขนาดใหญ่ทำให้ระบบถนนในท้องถิ่นไม่เผชิญกับแรงกดดัน

สำหรับกลยุทธ์ของโครงสร้างพื้นฐาน ที่ปรึกษาเสนอให้ร่างมาตรการสำหรับการบริหารการจราจร รวมถึงการแยกกิจกรรมของยานยนต์และคนเดินเท้า ทั้งในป่าดงและตัวเมืองภูเก็ต เนื่องจากการเติบโตอย่าง

รวดเร็วของตัวเมืองบนเกาะ มาตรการต้องมีความสอดคล้องกับแผนการใช้พื้นที่ในถิ่นฐานตัวเมืองแต่ละแห่ง โดยเฉพาะในส่วนที่อยู่ภายใต้แผนพัฒนาพื้นที่ ระบบการขนส่งมวลชนที่อยู่ในความดูแลของเทศบาลในจังหวัดภูเก็ตก็มีความสำคัญมาก (โดยเฉพาะรวมถึงบริการรถประจำทางและบริการรถแท็กซี่ที่มีใบอนุญาตที่มีการจัดระเบียบที่ดี) มาตรการเหล่านี้จะมีความเหมาะสมกับสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลกซึ่งแรงดึงดูดใจต่อทั้งนักท่องเที่ยวและผู้ลงทุนเพิ่มมากขึ้นทุกวัน

12. ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการความเสี่ยงภัย

ที่ปรึกษาเสนอให้มีการดำเนินงานเพิ่มในสามหัวข้อหลักเพื่อเสริมสร้างยุทธศาสตร์การจัดการกับภัยพิบัติอย่างสมบูรณ์แบบ (CDM) ในภูมิภาคอันดามัน เพื่อสร้างเสริมศักยภาพในการจัดการกับภัยพิบัติให้กับทั้งระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น ซึ่งรายละเอียดจะอยู่ใน บทที่ 2 รายงานฉบับที่ 1 ดังนี้

- ปรับปรุงสภาพความพร้อม และความสามารถในการตอบสนองต่อเหตุการณ์ฉุกเฉิน
- แผนกการลดความเสี่ยงเข้ากับขบวนการอนุญาตการก่อสร้าง
- พิจารณาการวางแผนเกี่ยวกับภัยสึนามิ

วงจรการจัดการพิบัติภัย 4 ระยะ

ระยะเตรียมการ เป็นมาตรการเพื่อลดความสูญเสียของชีวิตมนุษย์ ทรัพย์สิน ผ่านมาตรการที่มีประสิทธิภาพขององค์กร เพื่อเป็นหลักประกันการตอบโต้ที่เหมาะสม และทันกาลกับพิบัติภัยนั้น ๆ แนวปฏิบัติของระยะเตรียมการ จะมุ่งเน้นที่ขีดความสามารถของหน่วยงานของรัฐในการตอบโต้อย่างเร่งด่วน เมื่อเกิดพิบัติภัยขึ้นมา หลักคิดของระยะเตรียมการจะกำหนดไว้กว้าง ๆ เพื่อให้ครอบคลุมมาตรการลดความเสี่ยงต่าง ๆ ให้สามารถรับมือเพื่อลดจุดอ่อนต่าง ๆ ก่อนที่จะเกิดภัยพิบัตินั้นขึ้น

ระยะการตอบโต้ ได้แก่การกระทำอย่างรวดเร็ว ในช่วงก่อน ระหว่าง และทันทีทันใดเมื่อเกิดพิบัติภัยขึ้น โดยมีความมุ่งมั่นที่จะช่วยชีวิต ให้ที่พักพิงแก่ผู้ไร้ที่อยู่อาศัย จัดหาบริการและดูแลเอาใจใส่เพื่อลดความวิตกกังวลของผู้ประสบภัย

ระยะการฟื้นฟู ภายหลังพิบัติภัย การฟื้นฟูหมายถึง การเปลี่ยนผ่านจากการตอบโต้ที่เร่งด่วนมาเป็นการปฏิสังขรณ์บริการพื้นฐาน และเริ่มต้นซ่อมแซมความเสียหายในด้านกายภาพ สังคม และเศรษฐกิจ ในการพิจารณาลดความเสี่ยง จะประเมินที่ทางเลือกในการปฏิสังขรณ์ การซ่อมแซมชั่วคราว การย้ายถาวรของอาคารสาธารณะ สะพาน และโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ

ระยะการก่อสร้างใหม่ เป็นกระบวนการระยะยาวในการสร้างชุมชน บ้านเรือน ธุรกิจ บริการสาธารณะ และโครงสร้างพื้นฐานที่ถูกทำลาย สภาพหลังภัยพิบัติจะเป็นโอกาสที่มากมายในการแน่ใจว่ามาตรการลดความเสี่ยงได้บรรจุอยู่ในการออกแบบการก่อสร้างอาคารที่เสียหายต่าง ๆ อย่างไรก็ดี แนวทางหลักของระยะการก่อสร้างใหม่ต้องพบกับความท้าทายมากมาย เช่น การเมือง แรงกดดันทางสังคมที่ต้องการกลับไปสู่สภาพเดิมก่อนพิบัติภัย การทำงานภายใต้ความได้เปรียบสูงสุดของโอกาสต่าง ๆ เหล่านี้

ปรับปรุงสภาพความพร้อม และความสามารถในการตอบสนองต่อเหตุการณ์ฉุกเฉิน

โดยเสนอแนะให้กรมการป้องกันสาธารณภัย, กระทรวงมหาดไทย ดำเนินการทั้งในส่วนกลาง และสำนักงานในแต่ละจังหวัด ดังนี้

- แผนการตอบสนองระดับจังหวัด สำหรับแต่ละจังหวัดสามารถจำแนกและจัดลำดับความสำคัญของภัยต่างๆ และเตรียมมาตรการเพื่อป้องกันภัยที่อาจเกิดขึ้น
- ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ของกรมการป้องกันสาธารณภัย, กระทรวงมหาดไทย และเสริมสร้างศักยภาพในระดับอำเภอและตำบล

- เลือกชุมชนที่มีความเสี่ยงสูงต่อภัยพิบัติเพื่อดำเนินการจัดการภัยพิบัติและทำการฝึกอบรม
- ดำเนินการสำรวจสภาพธรณีวิทยาที่จังหวัดกระบี่ซึ่งมีอันตรายจากแผ่นดินไหวมากที่สุด
- ประสานงานกับส่วนเอกชนเพื่อส่งเสริมการตอบสนองต่อเหตุการณ์ฉุกเฉินและแผนการฟื้นฟูธุรกิจสำหรับรีสอร์ทขนาดใหญ่
- พื้นที่น้ำท่วมถึงเมื่อเกิดภัยสึนามิตามผลที่ได้จากแบบจำลองภัยสึนามิ
- ทำการฝึกซ้อมการอพยพและทำแบบจำลอง

ผนวกการลดความเสี่ยงเข้ากับขบวนการอนุญาตการก่อสร้าง

ซึ่งกรมการป้องกันสาธารณภัย, กระทรวงมหาดไทย ต้องร่วมมือกับกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมโยธาธิการและผังเมือง และองค์กรประสานงานที่จัดตั้งขึ้นใหม่ในเขตอนุภาค ภายใต้ SRDP ในกระบวนการต่อไปนี้

- ส่งเสริมความโปร่งใสในกระบวนการขออนุญาตการก่อสร้าง เช่นกำหนดค่าธรรมเนียมในการขออนุญาตรวมถึงกระบวนการ
- ควบคุมการจัดสรรที่ดินในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง
- พิจารณาสภาพแวดล้อมและการลดความเสี่ยงในการจัดเตรียมและการทบทวนแผนพัฒนาพื้นที่
- จัดการระบายน้ำ และการจัดการอุทกภัย
- กำหนดพื้นที่ให้เป็นพื้นที่น้ำท่วมถึงเพื่อควบคุมและ/หรือหลีกเลี่ยงการพัฒนาที่ดินในบริเวณนี้

พิจารณาการวางแผนเกี่ยวกับภัยสึนามิ

ซึ่งหลักการสำหรับการวางแผนด้านกายภาพจะนำไปใช้ตามสภาพของแต่ละพื้นที่แทนที่จะกำหนดเขตห้ามสร้างหรือกำหนดความหนาแน่นเป็นค่าคงที่ไว้เหมือนกันสำหรับทุกพื้นที่ เมื่อได้ข้อมูลเรื่องสภาพของแต่ละพื้นที่ แผนพัฒนาพื้นที่จะได้รับการแก้ไข การกำหนดหลักเกณฑ์ในการสร้างอาคารไว้เป็นแนวทางย่อมดีกว่าการออกข้อบังคับที่เข้มงวดในลักษณะของข้อกำหนดการสร้างอาคารเพื่อต้านภัยสึนามิ โดยมีประเด็นหลัก 3 ประเด็นดังนี้

- ระยะเวลาเริ่มต้นตามแนวชายฝั่ง: ควรที่จะถูกกำหนดตามสภาพเฉพาะของชายฝั่ง เช่น การกัดเซาะของแนวชายฝั่ง สภาพชายหาด ป่าชายเลน สันทราย ซึ่งสะท้อนประเภทของการพัฒนาที่จะเกิดขึ้น แทนที่จะเป็นมาตรฐานเดียวกันสำหรับทุกพื้นที่
- กฎหมายควบคุมอาคาร: ควรมุ่งเน้นไปทางด้านการลดความเสียหายต่อตัวอาคาร โดยการปล่อยให้คลื่นพัดผ่านโครงสร้างไปได้แทนที่จะเน้นไปทางด้านการกั้นกั้นของตัวอาคาร

ทั้งหมด ซึ่งอาจจะส่งผลถึงรูปลักษณ์อาคารที่ไม่เหมาะสมกับสภาพชายฝั่งอันดามัน โดยเป็นในรูปแบบแนวทางในการออกแบบ

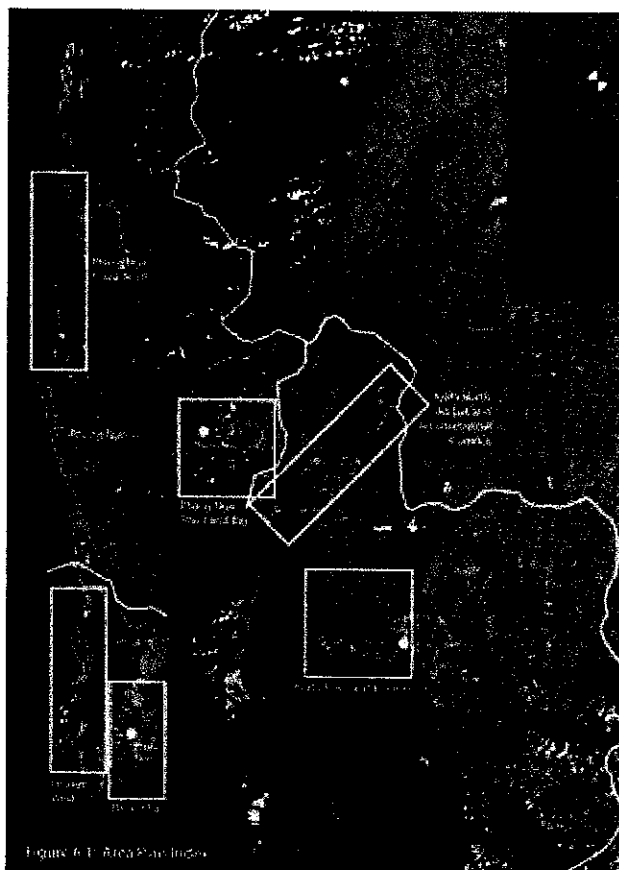
- แนวป้องกันภัยสึนามิตะเล: SRDP ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อเสนอแนะในการก่อสร้างแนวป้องกันคลื่นสึนามิตะเล และตามแนวชายฝั่ง เนื่องจากการขึ้นเปลือกงบประมาณหากเทียบกับความเป็นไปได้ของคลื่นสึนามิลูกถัดไป นอกจากนี้ โครงสร้างดังกล่าวยังส่งผลกระทบต่อทั้งในระยะสั้น และระยะยาวต่อทรัพยากรในทะเล และตลอดแนวชายฝั่ง

13. แผนพัฒนาพื้นที่

แผนพัฒนาพื้นที่คือแนวทางเพื่อการพัฒนาอย่างเหมาะสมจนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2563 ซึ่งประกอบด้วยนโยบายสำหรับการใช้ที่ดิน และด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งเหตุผลประกอบการตัดสินใจ การวางแผนได้พิจารณาประเด็นต่างๆ ในท้องถิ่นและปัญหาเฉพาะในพื้นที่ รวมถึงได้นำเสนอข้อแนะนำต่างๆ เกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม สภาพแวดล้อม รวมทั้ง โครงสร้างพื้นฐาน การพิจารณาเหล่านี้ดำเนินไปอย่างสอดคล้องกับแผนโครงสร้างภูมิภาคย่อยซึ่งเป็นกรอบการวางกลยุทธ์โดยรวมสำหรับอนุภาคอันดามัน แผนพัฒนาพื้นที่แต่ละฉบับยังแสดงให้เห็นถึงแนวความคิดในการจัดแบ่งพื้นที่ใช้สอยซึ่งสอดคล้องกับการจัดแบ่งที่นำเสนอในระบบการวางแผน (บทที่) 13 ส่วนที่ 1 ของรายงานฉบับที่ 2 ประกอบด้วยเนื้อหาอย่างสมบูรณ์ของแผนพัฒนาพื้นที่ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

SRDP ริเริ่มแผนพัฒนาพื้นที่ 6 ฉบับกับพื้นที่ซึ่งมีแรงกดดันจากการพัฒนาและ/หรือมีความต้องการอย่างเร่งด่วนในการจัดวางโครงสร้างใหม่ การฟื้นฟู หรือการอนุรักษ์ ตำแหน่งที่ตั้งของแผนแต่ละฉบับแสดงอยู่ในรูปที่ 8 บทสรุปของแผนแต่ละแผนมีดังต่อไปนี้

รูปที่ 8: แผนพัฒนาพื้นที่ภายใต้ SRDP

13.1 แผนพัฒนาพื้นที่สำหรับด้านเหนือของชายฝั่งจังหวัดพังงา

แผนพัฒนาพื้นที่สำหรับด้านเหนือของชายฝั่งจังหวัดพังงาเริ่มจากหับละมุทางตอนใต้ไปจรดบ้านน้ำเค็มทางตอนเหนือ พื้นที่ภายใต้แผนประกอบด้วยที่ราบชายฝั่งและพื้นที่ลาดเอียงทางตะวันตกของอุทยานแห่งชาติเขาลึก-ลำรู่ รวมทั้งชุมชนชายฝั่งหลายแห่ง เช่น เขาลึก บ้านลำรู่ และบางเนียง

ด้านเหนือของชายฝั่งจังหวัดพังงาได้รับการกำหนดเป็นพื้นที่วางแผนชายฝั่งภายใต้แผนโครงสร้างอนุภาคย่อย เนื่องจากมีศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยว และมีแรงกดดันจากการพัฒนาพื้นที่อย่างต่อเนื่อง พื้นที่ดังกล่าวต้องการมาตรการการวางแผนเป็นพิเศษเพื่อสร้างสมดุล ระหว่างความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว รวมถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ ที่มีมากขึ้นไป กับความจำเป็นในการอนุรักษ์พื้นที่ นโยบายหลักสำหรับแผนตามที่แสดงไว้ในรูปที่ 9 มีดังต่อไปนี้

นโยบายหลักและเร่งด่วนสำหรับแผนพัฒนาพื้นที่ด้านเหนือชายฝั่งจังหวัดพังงา

ยกระดับการท่องเที่ยวเชิงตากอากาศในพื้นที่เขาหลัก นโยบายนี้ประกอบไปด้วยการกำหนดขอบเขตพื้นที่ในการก่อสร้างอาคาร ที่พักตากอากาศ การสร้างถนนเลียบเมืองจากทางหลวงหมายเลข 4 และการปรับโครงสร้างการใช้ที่ดินในพื้นที่ริมชายฝั่งทะเล และพื้นที่ภายในของเขาลึก

ยกระดับทักษะผู้ให้เป็นประจักษ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศสู่หมู่เกาะลิบลิ้น รวมถึงการจัดตั้งศูนย์รวบรวมข้อมูล และพัฒนาหมู่บ้านชาวประมง

พัฒนาพื้นที่ที่อยู่ระหว่างกลุ่มที่พักตากอากาศในบริเวณเขาหลัก และแหลมปะการัง ควรได้รับการพัฒนาให้เป็นกลุ่มการพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งใหม่ โดยควรมีการสร้างกลุ่มที่พักตากอากาศประมาณ 400 ห้อง ในพื้นที่แห่งใหม่ทางตอนเหนือของเขาลึก

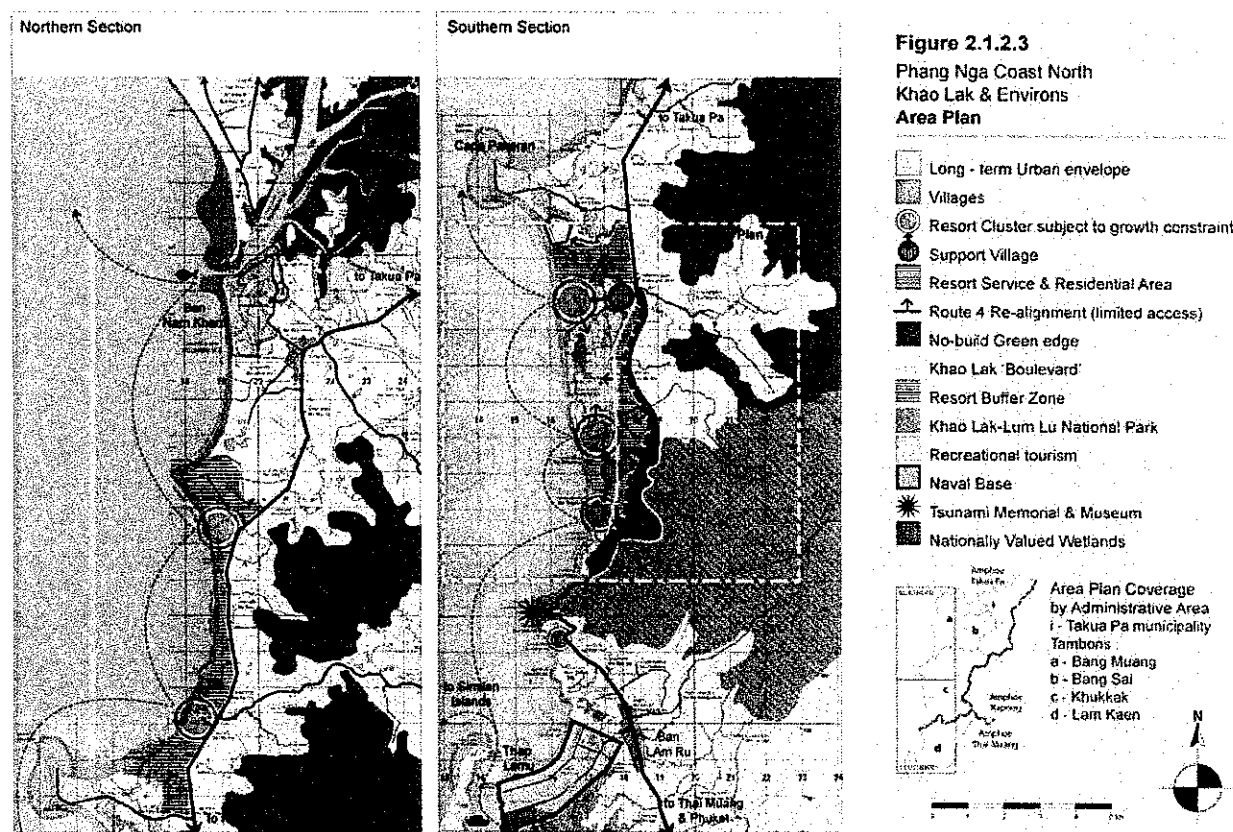
สร้างจุดท่องเที่ยวใหม่สองจุดในพื้นที่ระหว่างแหลมปะการังกับบ้านน้ำเค็ม แต่ละจุดควรมีก่อสร้างห้องพักประมาณ 300-400 ห้อง โดยแต่ละกลุ่มควรมีลักษณะที่เด่นชัด และมีความเชื่อมโยงกับหมู่บ้านในท้องถิ่น

ยกระดับและปรับปรุงสภาพแวดล้อมทั่วไปของบ้านน้ำเค็ม รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพื่อทำการปรับปรุงหมู่บ้านกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับเล็กไปพร้อม ๆ กัน

สร้างโรงพยาบาลน้ำเสียสามหลังที่เขาลึก เพื่อสนับสนุนการเติบโตของการท่องเที่ยวและรองรับประชาชนในท้องถิ่น โรงพยาบาลน้ำเสียจะสามารถรองรับประชาชนได้ประมาณ 2,500 ถึง 3,000 คน และที่พักประมาณ 1,000 ถึง 1,500 ห้อง

กำหนดเป้าหมายด้านจำนวนนักท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการรองรับของพื้นที่สำหรับโรงแรม โดยคาดว่าจะมีจำนวนประมาณ 4,700 คน ในบริเวณพื้นที่เขาลึก และประมาณ 3,200 คนในกลุ่มอื่นๆ

รูปที่ 9: แผนพัฒนาพื้นที่ ชายฝั่งทะเลด้านเหนือของพังงา

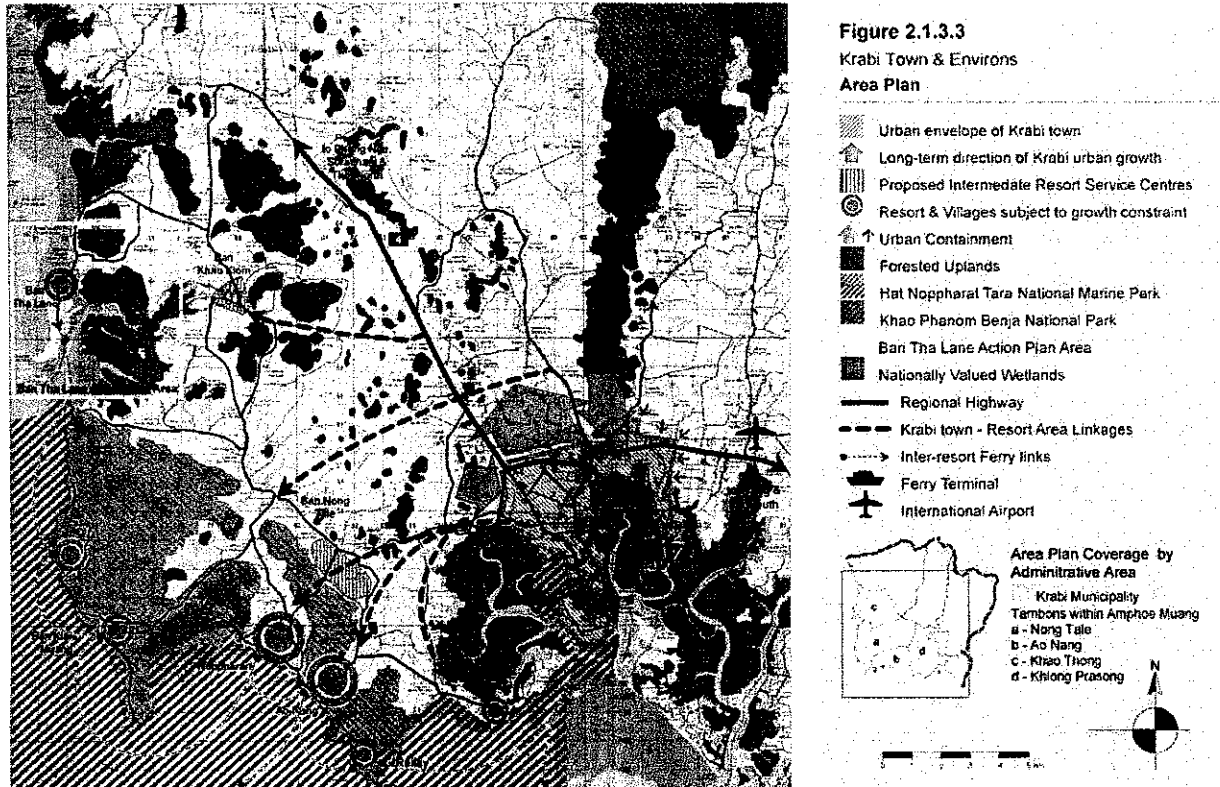

13.2 แผนพัฒนาพื้นที่สำหรับตัวเมืองกระบี่และพื้นที่โดยรอบ

แผนพัฒนาพื้นที่สำหรับตัวเมืองกระบี่และพื้นที่โดยรอบเริ่มจากขานเมืองด้านตะวันออกของตัวเมืองกระบี่ไปจนถึงบ้านในนาทางตะวันตกเฉียงเหนือ พื้นที่ภายใต้แผนประกอบด้วยตัวเมืองกระบี่ กลุ่มที่พักตากอากาศในบริเวณอ่าวนาง และหาดไร่เลย์ พื้นที่บริเวณบ้านท่าเลน รวมถึงพื้นที่ตามแนวชายฝั่งที่เต็มไปด้วยป่าชายเลนและพื้นที่ชายหาดบางส่วน

ตัวเมืองกระบี่และพื้นที่ล้อมรอบได้รับการกำหนดเป็นพื้นที่วางแผนชายฝั่งภายใต้แผนโครงสร้างอนาคต เนื่องจากมีศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยว และมีแรงกดดันจากการพัฒนาพื้นที่อย่างต่อเนื่อง พื้นที่ดังกล่าวต้องการมาตรการการวางแผนเป็นพิเศษเพื่อสร้างสมดุล ระหว่างความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว รวมถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ (เช่นการทำเหมืองและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ) กับการปกป้องลักษณะพิเศษและสภาพแวดล้อมของทั้งแนวชายฝั่งและพื้นที่ในฝั่ง

รูปที่ 10: แผนพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองกระบี่ และพื้นที่รอบตัวเมือง

นโยบายหลักสำหรับแผนตามที่แสดงไว้ในรูปที่ 10 มีดังต่อไปนี้

นโยบายหลัก และเร่งด่วนสำหรับแผนพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองกระบี่และพื้นที่โดยรอบ

เสริมสร้างบทบาทของตัวเมืองกระบี่ ให้เป็นประจักษ์ได้เต็มที่ โดยการปรับโครงสร้างเมืองให้กับเขตศูนย์กลางทางธุรกิจ การฟื้นฟูศูนย์กลางเมืองเก่า การปรับปรุงและยกระดับพื้นที่ริมแม่น้ำ

ปรับปรุงงานทางด้านการออกแบบชุมชนเมือง และการบริหารจัดการ ด้วยการกำหนดขอบเขตการก่อสร้างที่ปกตอากาศ ปรับปรุงทางสัญจรทางเท้า และจัดเตรียมแผนการออกแบบชุมชนเมือง

ปรับปรุงภาพลักษณ์ของอ่าวนางระยะที่ 2 (หาดนพรัตน์ธารา) โดยใช้แผนพัฒนาฉบับสมบูรณ์ และแผนการออกแบบชุมชนเมืองที่ขยายต่อมาจากระยะที่ 1 ซึ่งเป็นการกำหนดส่วนต่อขยาย

วางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้รับการดูแลควบคุมและมีความยั่งยืนที่บ้านท่าเลน โดยการร่างข้อกำหนดในการพัฒนาสำหรับกลุ่มที่พักตอากาศที่มีความหนาแน่นต่ำ พื้นที่กันชน พื้นที่ต้นทนาการ และขอบเขตของหมู่บ้าน

วางแผนเส้นทางชมทัศนียภาพและเส้นทางมรดกทางธรรมชาติ ที่ปรึกษาเสนอแนะให้สร้างเส้นทางนี้เพื่อเชื่อมโยงตัวเมืองกระบี่กับอ่าวนางและบ้านท่าเลนทางตอนเหนือ

ปรับปรุงการบริการขนส่งมวลชนสาธารณะ ระหว่าง กลุ่มที่พักตากอากาศต่าง ๆ และประตูสู่การสัญจรด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ระหว่างรีสอร์ทและภายในรีสอร์ท รวมทั้งการเดินทางไปสู่ทางสัญจรสำหรับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างตัวเมืองกระบี่และอ่าวนาง และระหว่างท่าเรือกับสนามบิน

พัฒนาแผนการบริหารจัดการจราจรสำหรับตัวเมืองกระบี่ เป็นการดำเนินการในระยะกลางเพื่อตอบสนองต่อแรงกดดันจากการจราจรที่เพิ่มขึ้น และสร้างสภาพแวดล้อมของทางเท้าที่น่าพึงพอใจ

อนุรักษ์ระบบพื้นที่ชุ่มน้ำที่ปากแม่น้ำกระบี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการห้ามการเพาะเลี้ยงกุ้งหรือสัตว์อื่นๆ ที่กินบริเวณเข้าไปในปากแม่น้ำ

กำหนดเป้าหมายด้านจำนวนนักท่องเที่ยวสำหรับห้องพักในโรงแรม ห้องพักควรมีจำนวนประมาณ 2,300 ห้องในตัวเมืองกระบี่ และ 6,300 ห้องในอ่าวนางและหาดไร่เลย์

13.3 แผนพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองพังงา และพื้นที่รอบตัวเมือง

พื้นที่ภายใต้แผนถูกกำหนดด้วยแนวป่าชายเลนขนาดใหญ่ทางตอนใต้ ซึ่งเป็นแนวชายฝั่งด้านเหนือของอ่าวพังงาและเป็นส่วนหนึ่งของอุทยานแห่งชาติทางทะเลอ่าวพังงา และภูเขาหินปูนอันโดดเด่นที่ล้อมรอบตัวเมืองพังงาทางตะวันออกและตะวันตก

ตัวเมืองพังงานั้นไม่ต้องเผชิญกับแรงกดดันจากการพัฒนาพื้นที่เกษตร จังหัดกระบี่ และภูเก็ต แต่ก็ไม่สามารถดึงดูดผลประโยชน์ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และสังคมจากกิจกรรมการท่องเที่ยวอันมากมายในพื้นที่จังหวัดได้เท่าที่ควร ดังนั้น เป้าหมายในระยะยาวคือการทำให้จังหวัดพังงามีบทบาทโดดเด่นมากยิ่งขึ้น เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวใช้เวลาอยู่ในพื้นที่นานขึ้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ที่ปรึกษาเสนอแนะการใช้อ่าวพังงาให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วยการเชื่อมโยงอ่าวเข้ากับชายฝั่ง เนื่องจากอ่าวพังงามีความโดดเด่นด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนในท้องทะเล

พื้นที่ภายใต้แผนถูกกำหนดเป็นพื้นที่ป่าชายฝั่ง เนื่องจากสภาพแวดล้อมอันโดดเด่นระดับโลกของอ่าวพื้นที่ดังกล่าวต้องการมาตรการการวางแผนเป็นพิเศษ เพื่อสร้างกิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยวภายในบริเวณพื้นที่ทางสัญจร และเพื่อปกป้องลักษณะเด่นและสภาพแวดล้อมของพื้นที่ชายฝั่งที่ล้อมรอบอ่าวอย่างเข้มงวด นโยบายหลักสำหรับแผนตามที่แสดงไว้ในรูปที่ 11 มีดังต่อไปนี้

นโยบายหลักสำหรับแผนพัฒนาตัวเมืองพังงาและพื้นที่โดยรอบ

ปรับปรุงตัวเมืองและสภาพแวดล้อมในตัวเมืองพังงา โดยเฉพาะแผนการฟื้นฟูอาคารเก่าแก่ที่เป็นมรดก สร้างความงดงามให้กับพื้นที่ถนน และเปิดทางเข้าสู่พื้นที่ริมน้ำ

พัฒนาท่าเรือพังงาใหม่ ให้เป็นทางสัญจรสำหรับการท่องเที่ยวอ่าว รวมทั้งที่พักอาศัยใหม่ ศูนย์รวบรวมข้อมูล และรถกระเช้าไฟฟ้า

จัดตั้ง 'Mangrove Biome Park' ติดกับท่าเรือที่ได้รับการพัฒนาใหม่ พร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการวิจัยและความบันเทิง เพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้าถึง ได้ความรู้ และสนุกสนานกับการเที่ยวชมป่าชายเลน ทั้งในระดับเหนือพื้นดิน และระดับต่ำกว่าพื้นดิน

วางแผนเส้นทางชมทัศนียภาพจากเขาหลักไปยังตัวเมืองพังงา พร้อมทั้งการนำเที่ยวเชิงวัฒนธรรมหรือเชิงนิเวศในพื้นที่ในฝั่งที่เป็นภูเขาหรือป่าไม้สำหรับนักท่องเที่ยวที่รักอิสระ

อนุรักษ์อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการห้ามไม่ให้มีการเปลี่ยนพื้นที่หนองน้ำในป่าชายเลนซึ่งอยู่ในอุทยานแห่งชาติและพื้นที่ล้อมรอบเป็นพื้นที่เพาะเลี้ยง

กำหนดเป้าหมายด้านจำนวนนักท่องเที่ยวสำหรับห้องพักในโรงแรม ห้องพักควรมีจำนวนประมาณ 1,800 ห้องในพื้นที่อ่าวพังงาโดยรวม และ 400 ห้องในตัวเมือง

รูปที่ 11: แผนพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองพังงา และพื้นที่รอบตัวเมือง

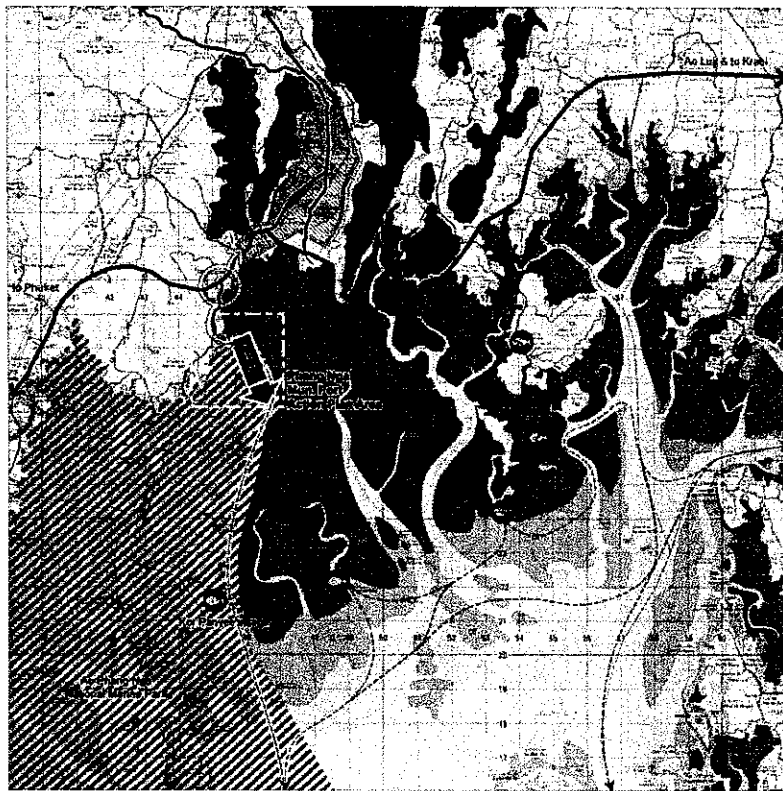
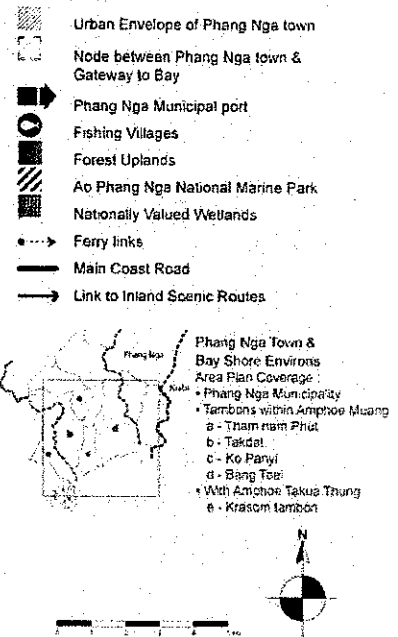

Figure 2.1.4.3
Phang Nga Town & Bay Shore Environs
Area Plan

13.4 แผนพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองภูเก็ต อำเภอถลอง และพื้นที่รอบตัวเมือง

แผนพัฒนาพื้นที่สำหรับตัวเมืองภูเก็ต อำเภอถลอง และพื้นที่ล้อมรอบ (รูปที่ 12) ครอบคลุมอำเภอใหญ่สองแห่งทางตอนใต้ของเกาะ ได้แก่ อำเภอถลอง และอำเภอภูเก็ต เช่นเดียวกับพื้นที่ตัวเมือง จังหวัด พื้นที่ที่ได้รับการกำหนดเป็นพื้นที่วางแผนชายฝั่งภายใต้แผนโครงสร้างอนาคต เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวต้องการมาตรการการวางแผนเป็นพิเศษเพื่อสร้างสมดุล ระหว่างความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว รวมถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ กับการปกป้องและปรับปรุงลักษณะของแนวชายฝั่ง (ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างชายฝั่งที่เป็นตัวเมืองและชายฝั่งที่เป็นธรรมชาติ)

การสร้างสภาพแวดล้อมที่มีเสน่ห์ดึงดูดเพื่อส่งเสริมการลงทุนประเภทที่เหมาะสม การสร้างสถานที่ที่เป็นจุดเด่นเพื่อสร้างภาพลักษณ์ใหม่ให้กับจังหวัดภูเก็ต รวมถึงการทำให้การพัฒนาที่เกิดขึ้นใหม่สร้างผลตอบแทนที่เห็นได้ชัดให้กับพื้นที่ที่พัฒนาแล้วทั้งภายในและรอบๆ ตัวเมืองภูเก็ต เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการเพิ่มความหลากหลายให้กับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของภูเก็ตด้านตะวันออกที่เป็นไปตามแนวความคิด *leisurepolis* ดังนั้น การวางผังเมืองรวมถึงต้องสร้างการเชื่อมโยงอย่างเข้มแข็งระหว่างพื้นที่เก่าและพื้นที่ใหม่

การแก้ปัญหาคมนาคมอย่างสมบูรณ์แบบเพื่อสร้างประโยชน์ให้กับตัวเมืองทั้งหมดเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาดังกล่าว โดยการแก้ปัญหาคมนาคมไปยังปัญหาด้านการจราจรของตัวเมืองที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่ง

ได้แก่การจราจรติดขัดในบริเวณชานเมือง การขนส่งมวลชนที่ไม่ได้มาตรฐาน และสภาพแวดล้อมของทางเท้าที่ไม่น่าพึงพอใจ วิธีการแก้ปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่งคือการวางแผนการใช้พื้นที่อย่างบูรณาการกับระบบการขนส่ง

โครงสร้างเมืองของพื้นที่โดยรอบอ่าวฉลองควรมีความสอดคล้องกันมากขึ้น หากมีการวางผังเมืองรวมด้วยแนวทางการออกแบบชุมชนเมืองที่เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับพื้นที่การค้า และบริการรอบๆ ท่าเทียบเรือแห่งใหม่ และการวางโครงสร้างใหม่ให้กับพื้นที่ริมชายฝั่งทะเล

นโยบายหลักสำหรับแผนพัฒนาตัวเมืองภูเก็ต อ่าวฉลอง และพื้นที่โดยรอบตามที่แสดงไว้ในรูปที่ 12 มีดังต่อไปนี้

นโยบายหลักสำหรับแผนพัฒนาตัวเมืองภูเก็ต อ่าวฉลอง และพื้นที่โดยรอบ

รื้อฟื้นและพัฒนาพื้นที่ริมชายฝั่งทะเลของอ่าวภูเก็ต ให้มีความน่าสมัย และเชื่อมโยงพื้นที่ชายฝั่งทะเลเข้ากับตัวเมืองที่มีอยู่เดิม การพัฒนาพื้นที่ยึดอยู่บนแนวคิดของ “สันทนานคร” ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างกิจกรรมพักผ่อน พื้นที่โล่งสาธารณะ สถานที่ทำงาน โรงแรม และที่พักอาศัยตากอากาศ รวมถึงการศึกษาระดับสูง

ประสานการพัฒนาอ่าวภูเก็ตกับตัวเมืองที่มีอยู่เดิม ที่ปรึกษาสนับสนุนข้อเสนอเรื่องการพัฒนาพื้นที่นอกชายฝั่ง อ่าวภูเก็ตของรัฐบาล ตราบเท่าที่แผนการเหล่านี้มีประโยชน์ต่อตัวเมืองในปัจจุบัน และสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ในด้านตะวันออกของจังหวัดภูเก็ต

สนับสนุนการอนุรักษ์และฟื้นฟูพื้นที่ส่วนที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของตัวเมืองภูเก็ต ซึ่งได้แก่ข้อเสนอเพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูพื้นที่ส่วนที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ภายใต้แผนพัฒนาของเทศบาลภูเก็ต

การปรับปรุงโครงสร้างใหม่ให้กับพื้นที่ชานเมืองใกล้กับตัวเมืองภูเก็ต โดยการกำหนดเขตตัวเมืองอย่างชัดเจน เพื่อหยุดยั้งการแผ่ขยายของเขตตัวเมือง พัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมเก่า พื้นที่รกร้างให้ก่อเกิดประโยชน์และสร้างแนวพื้นที่สีเขียวเพื่อเชื่อมโยงไปยังพื้นที่ตัวเมือง

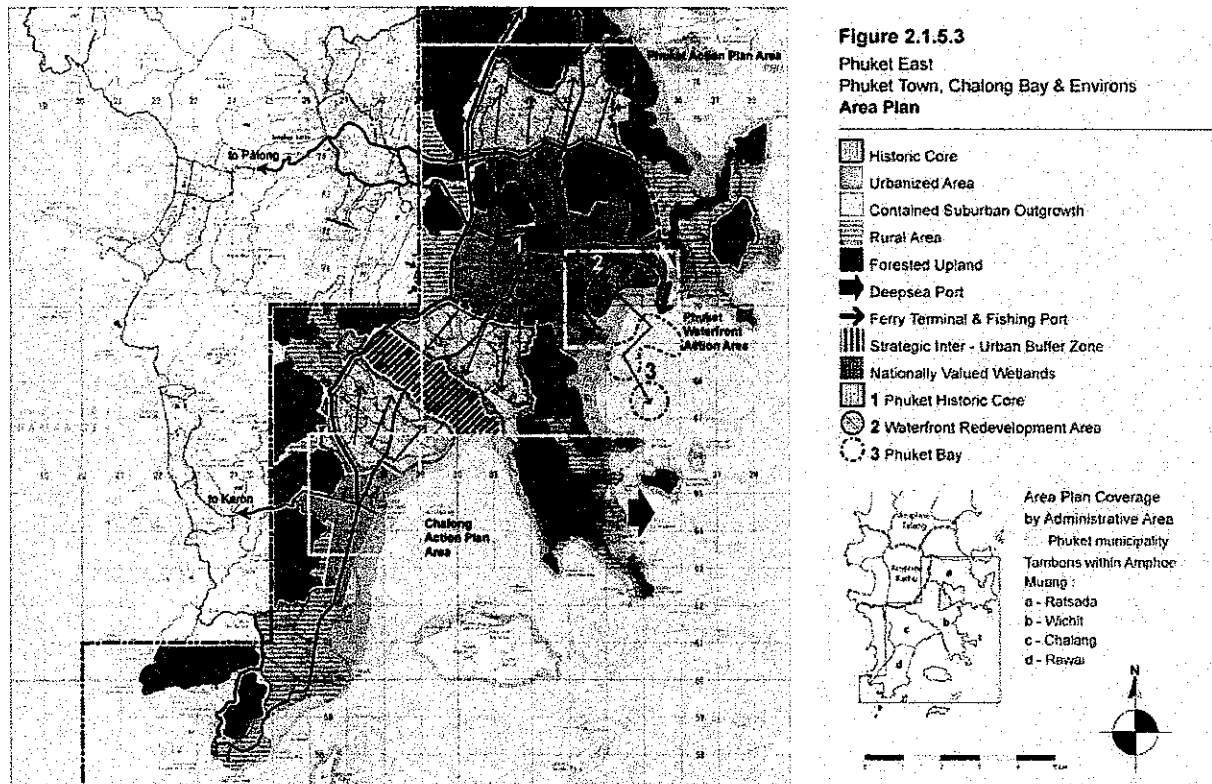
พัฒนาศูนย์กลางเครือข่ายการศึกษา ณ พื้นที่บริเวณอำเภอกะทู้ โดยอาศัยความร่วมมือจากสถาบันการศึกษาหลายๆ แห่งร่วมกัน รวมถึงโรงเรียนนานาชาติ และวิทยาลัยการศึกษาระดับสูงใกล้เคียงกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

พัฒนาอ่าวฉลองให้เป็นประตูหลักสำหรับนักท่องเที่ยว ในรูปแบบของท่าจอดเรือสาธารณะในอ่าวฉลอง เพื่อขยายเป็นศูนย์กลางเครือข่ายการคมนาคมหลักสำหรับภูเก็ตตอนใต้ต่อไป

ปรับปรุงการบริหารจัดการจราจร ส่งเสริมการพัฒนาระบบขนส่งมวลชน ที่เป็นทางเลือกใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตัวเมืองภูเก็ตและพื้นที่ริมชายฝั่งทะเลอ่าวภูเก็ต

กำหนดเป้าหมายด้านจำนวนนักท่องเที่ยวสำหรับห้องพักในโรงแรม ห้องพักควรมีจำนวนประมาณ 7,500 ห้องในตัวเมืองภูเก็ตและชายฝั่งทางตอนใต้

รูปที่ 12: แผนพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองภูเก็ต อ่าวฉลอง และพื้นที่รอบตัวเมือง

13.5 แผนพัฒนาพื้นที่สำหรับด้านตะวันตกของจังหวัดภูเก็ต

แผนพัฒนาพื้นที่สำหรับด้านตะวันตกของจังหวัดภูเก็ตครอบคลุมพื้นที่ชายหาดด้านตะวันตกของเกาะที่ได้พัฒนาเพื่อการท่องเที่ยว รวมไปถึงพื้นที่บริเวณที่เป็นสนามบินนานาชาติภูเก็ต อนุสาวรีย์ท้าวเทพกษัตรี ท้าวศรีสุนทร และศูนย์กลางตัวเมืองอำเภอกะทู้

พื้นที่ภายใต้แผนประกอบด้วยแนวชายฝั่งซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย นักท่องเที่ยวส่วนมากนิยมพัก ณ ที่พักตากอากาศบริเวณหาดป่าตอง กระรน กะตะ สุรินทร์ กมลา และหาดลาгуน่า ปัจจุบันชายหาดด้านตะวันตกมีจำนวนห้องพักในโรงแรมกว่า 26,000 ห้อง ซึ่งคิดเป็นจำนวนกว่าร้อยละ 50 ของพื้นที่เขตอนุภาค

การเปลี่ยนทิศทางหรือหยุดยั้งแรงกดดันจากทั้งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และการพัฒนา อสังหาริมทรัพย์ในชายฝั่งตะวันตกของจังหวัดภูเก็ตเป็นสิ่งที่จะต้องทำได้ยาก แรงกดดันเหล่านี้ควรได้รับการบำรุง และควบคุมดูแลเพื่อเป็นการรักษาสถานภาพของภูเก็ตด้านตะวันตกในฐานะสถานที่ท่องเที่ยวสำหรับการพักผ่อนต่อไปในอนาคตอย่างยั่งยืน

เนื่องจากความนิยมที่มีมากของที่พักตากอากาศและการลดลงอย่างต่อเนื่องของพื้นที่ธรรมชาติอันเนื่องมาจากการพัฒนา ยุทธศาสตร์ของแผนงานจึงมุ่งไปยังการปรับปรุงโครงสร้างใหม่ให้กับบริเวณที่พักตากอากาศ เพื่อกำหนดบทบาทใหม่ และเพิ่มมูลค่าให้กับการท่องเที่ยวชายหาดที่มีอยู่เดิม แทนที่การรุกรานพื้นที่ธรรมชาติอย่างต่อเนื่อง

นโยบายหลักสำหรับแผนพัฒนาด้านตะวันตกของภูเก็ต ตามที่แสดงไว้ในรูปที่ 13 มีดังต่อไปนี้

นโยบายหลักโดยตรงสำหรับแผนพัฒนาด้านตะวันตกของภูเก็ต อ่าวฉลอง และพื้นที่ล้อมรอบ

วางแผนให้การท่องเที่ยวมีการเติบโตอย่างยั่งยืน โดยการควบคุมการพัฒนาใหม่ให้ดำเนินการอยู่ในบริเวณพื้นที่ที่พัฒนาแล้ว หรือพื้นที่รีสอร์ทซึ่งกำหนดขึ้นใหม่ หรือตามจุดเล็กๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการ ล้วงล้ำพื้นที่ธรรมชาติที่หลงเหลืออยู่

ส่งเสริมการเพิ่มความหลากหลายให้กับรูปแบบที่พักตากอากาศ และกิจกรรมต่างๆ โดยแผนพัฒนา ท้องที่ซึ่งกำหนดแนวทางการออกแบบชุมชนอย่างชัดเจนสำหรับการพัฒนาใหม่ๆ ของรีสอร์ตแต่ละ แห่ง (เช่นการกำหนดขนาด ความหนาแน่น และปริมาณ)

ส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่บริการรองรับพื้นที่ในฝั่ง เพื่อลดแรงกดดันจากการพัฒนา ตามแนวชายฝั่ง พื้นที่เหล่านี้ควรมีสถาบรรพบุรุษ ธรรมชาติ และที่พักอาศัยสำหรับคนงาน พื้นที่ดังกล่าวใน ปัจจุบันอยู่ในพื้นที่อำเภอถลาง และอำเภอกะทู้

การใช้พื้นที่ที่มีสภาพสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมอย่างเหมาะสม เช่น ส่งเสริมการใช้พื้นที่ท่าเหมืองเก่าเพื่อ รองรับการพัฒนา เพื่อลดแรงกดดันจากการพัฒนาตามแนวชายฝั่ง

ส่งเสริมการสร้างแหล่งงานใหม่ โดยการสร้างอุทยานธุรกิจและเทคโนโลยีใกล้กับสนามบิน

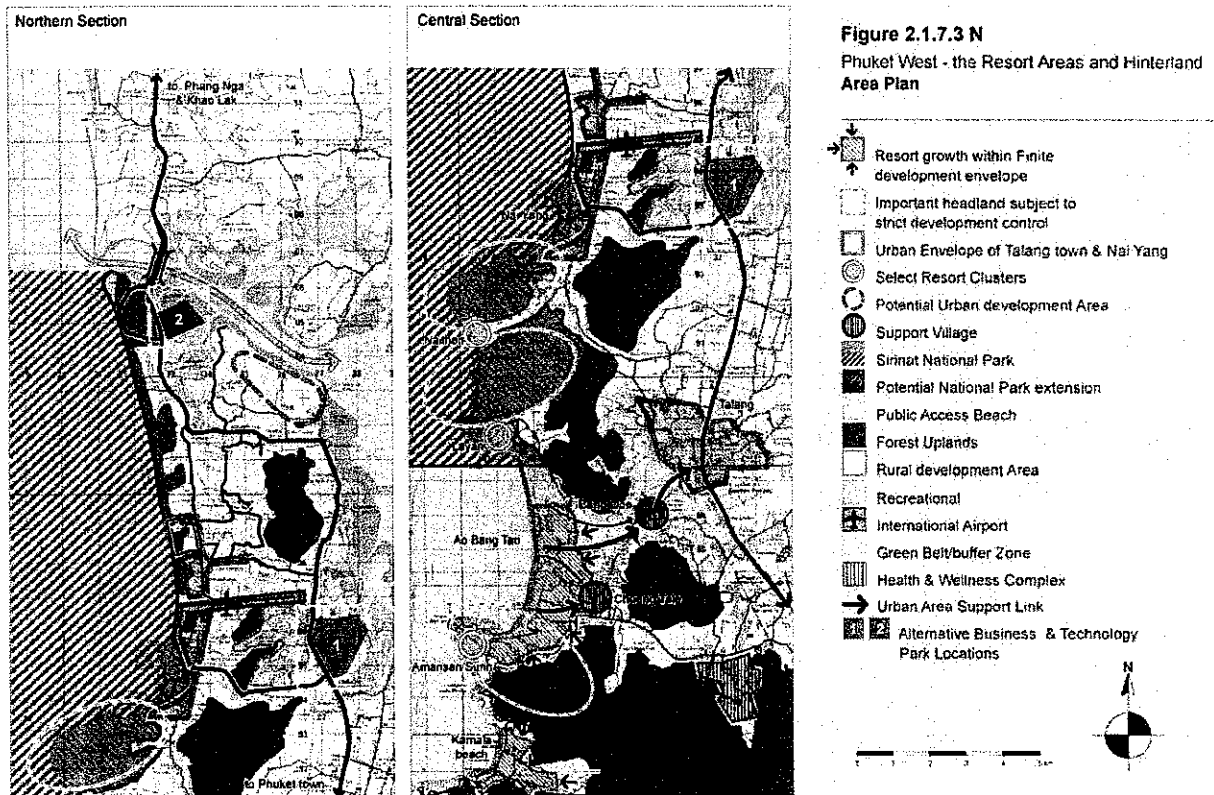
ส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่ดูแลสุขภาพ และสุขภาพ โดยตั้งอยู่บนพื้นที่ที่เหมาะสมบนเนินเขา เพื่อเน้นทิวทัศน์ของอ่าวลาгуน่า และพื้นที่บริเวณอนุสาวรีย์ท้าวเทพกษัตรี ท้าวศรีสุนทร

ขยายขอบเขตอุทยานแห่งชาติสิรินาถ ให้ครอบคลุมไปถึงป่าชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ และพื้นที่เพาะปลูก ที่ อยู่ใกล้เคียงอุทยานแห่งชาติควรมีกิจกรรมเสริม เช่น การขี่ม้า การดูนก เส้นทางธรรมชาติ การค้างแรม หรือการพัฒนาที่พักตากอากาศที่มีผลกระทบน้อย เช่น บ้านพักเชิงนิเวศ

ปรับปรุงการบริหารการจราจรและทางสัญจรทางเท้า โดยเน้นไปที่บริเวณหาดป่าตอง

กำหนดเป้าหมายด้านจำนวนนักท่องเที่ยวสำหรับห้องพักในโรงแรม ที่ปรึกษาเสนอแนะกลยุทธ์การรวมโรงแรมที่พักอาศัยในด้านตะวันตกของจังหวัดแทนการขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยจำนวนห้องพักจะเพิ่มขึ้นอีก 1,000 ห้องภายในปี พ.ศ.2563 ทำให้จำนวนห้องพักทั้งหมดในพื้นที่เพิ่มเป็น 27,500 ห้อง

รูปที่ 13: แผนพัฒนาพื้นที่ด้านตะวันตกของจังหวัดภูเก็ต

13.6 แผนพัฒนาพื้นที่ด้านเหนือของจังหวัดกระบี่ อ่าวลึก และพื้นที่โดยรอบ

แผนพัฒนาครอบคลุมพื้นที่จากบ้านบากัน ทางตอนใต้ไปจนถึงเขตจังหวัดพังงาทางตะวันตกเฉียงเหนือ พื้นที่มีลักษณะสำคัญสองประการ ได้แก่ พื้นที่ชายฝั่งที่มีหมู่บ้านชาวประมงขนาดเล็ก ซึ่งยังไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การอนุรักษ์สภาพแวดล้อมตามธรรมชาติของพื้นที่ดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่ง และพื้นที่เกษตรกรรมเชิงพาณิชย์ที่กำลังเติบโต ซึ่งมีกลุ่มสหกรณ์ที่ประสบความสำเร็จด้านการเพาะปลูกปาล์มน้ำมันและยางพารา การริเริ่มแนวคิดในการเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ด้านการเกษตรเกี่ยวกับปาล์มน้ำมัน เช่น การวิจัยและการผลิตพลังงานไบโอดีเซล แสดงให้เห็นถึงความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจของชนบทในพื้นที่ตอนใน และการจัดหาบริการเพื่อสนับสนุนกิจกรรมเหล่านี้ ทั้งนี้พื้นที่ชายฝั่งได้รับการกำหนดเป็นพื้นที่ป่ากรังชายฝั่งภายใต้แผนโครงสร้างอนุภาค เพื่อตอบสนองต่อบทบาทสำคัญทั้งสองส่วน โดยที่พื้นที่ด้านในจะถูกกำหนดให้

เป็นพื้นที่เพาะปลูกพืชผลทางการเกษตรที่สำคัญ ในขณะที่อำเภออ่าวลึก จะถูกกำหนดให้เป็นศูนย์บริการหลักสำหรับอุตสาหกรรมทางการเกษตรต่อไป

นโยบายหลักสำหรับแผนพัฒนาพื้นที่ด้านเหนือของจังหวัดกระบี่ อ่าวลึก และพื้นที่ล้อมรอบตามที่แสดงไว้ในรูปที่ 14 มีดังต่อไปนี้

นโยบายหลักโดยตรงสำหรับแผนพัฒนาด้านเหนือของจังหวัดกระบี่ อ่าวลึก และพื้นที่โดยรอบ

จัดปรับปรุงโครงสร้างใหม่ให้กับตัวเมืองอำเภออ่าวลึกและพื้นที่ใกล้เคียง โดยแผนการฟื้นฟูตัวเมืองเพื่อกำหนดขอบเขตที่ชัดเจน การขยายพื้นที่อยู่อาศัย และการใช้พื้นที่ของชุมชน ตลอดจนการสร้าง ความมั่งคั่งให้กับศูนย์กลางเมือง

สวนธุรกิจที่มุ่งเน้นไปในการวิจัย การผลิต และการแปรรูปทางการเกษตร ณ อำเภออ่าวลึก โดยตั้งอยู่ในพื้นที่ประมาณ 2 ไร่ ทางตะวันออกของอ่าวลึกใกล้กับทางหลวงหมายเลข 44

เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับศูนย์น้ำมันปาล์มที่บ้านคลองย้า โดยสนับสนุนการเพิ่มการผลิตและการเพิ่มความหลากหลายไปสู่การผลิตพลังงานไบโอดีเซล และยกระดับถนนทางเข้าจากทางหลวงหมายเลข 44

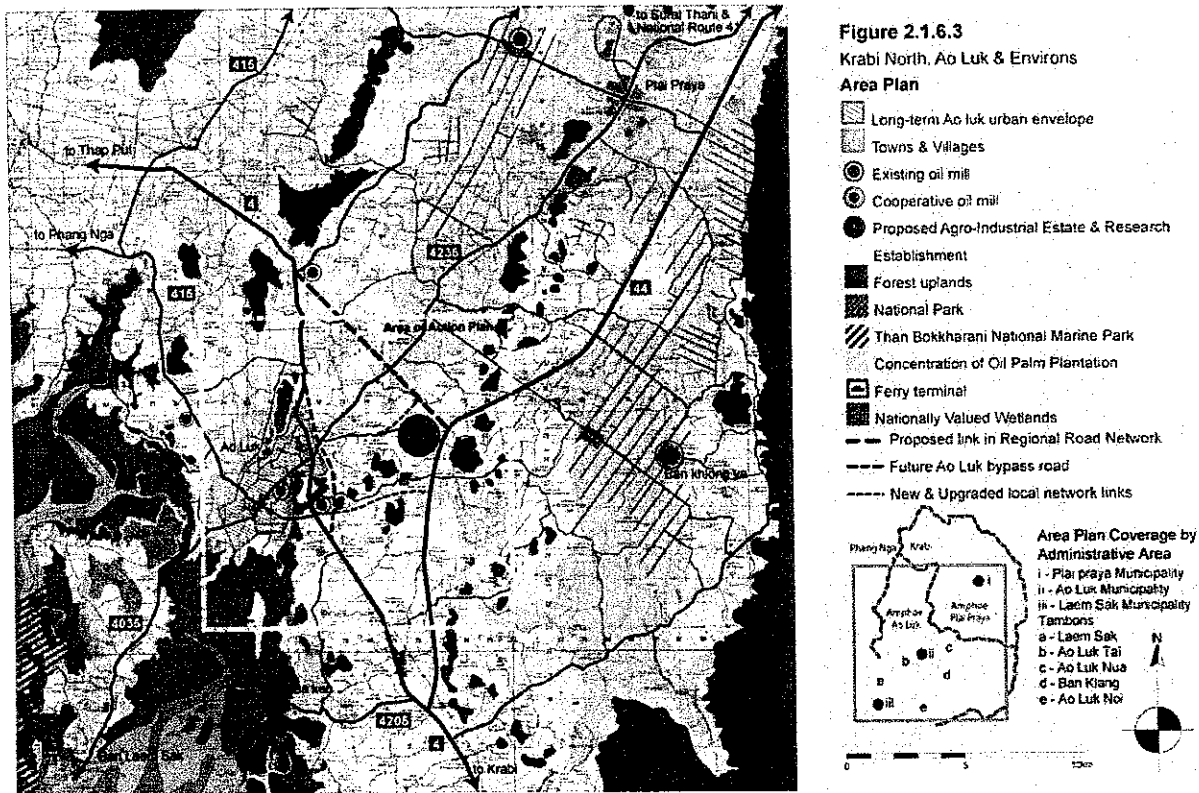
จัดตั้งพื้นที่บ้านแหลมสักให้เป็นประตูหลักด้านการท่องเที่ยวที่เงียบสงบ โดยการจัดทำแผนเฉพาะท้องถิ่นเข้ามาดูแล และแก้ไขข้อขัดแย้งในการใช้ที่ดินนี้ อาจจะได้ระหว่างสิ่งอำนวยความสะดวกของท่าเทียบเรือ ชุมชนชาวประมงในท้องถิ่น และการใช้ที่ดินเพื่อการท่องเที่ยว

กำหนดเส้นทางถนนการท่องเที่ยวเพื่อการชมทัศนียภาพ โดยเสนอให้อยู่ตามแนวถนนเดิมระหว่างตัวเมืองเก่าของอ่าวลึกและตัวเมืองพังงา

ขยายขอบเขตอุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี เพื่อเป็นการเสริมสร้างพื้นที่ป่ากร่างชายฝั่ง ซึ่งอาจรวมถึงพื้นที่ชุ่มน้ำที่เป็นป่าชายเลนในบริเวณติดกัน พื้นที่ป่าในที่สูง หรือแม้กระทั่งพื้นที่เกษตรกรรม

กำหนดเป้าหมายด้านจำนวนนักท่องเที่ยวสำหรับห้องพักในโรงแรม จำนวนห้องพักควรได้รับการควบคุมอย่างเข้มงวด โดยให้เป็นเพียงที่พักอาศัยขนาดเล็กที่แหลมสัก (ไม่เกิน 100 ห้อง ซึ่งอาจเป็นรูปแบบโฮมสเตย์) และ โรงแรมที่อ่าวลึก (เช่น โรงแรมสำหรับนักธุรกิจ)

รูปที่ 14: พื้นที่บริเวณด้านเหนือของกระบี่ อ่าวลึก และพื้นที่โดยรอบ

14. แผนปฏิบัติการ

แผนปฏิบัติการตามที่น่าเสนอในรายละเอียดในส่วนที่ 2 ของรายงานฉบับที่ 2 ครอบคลุมพื้นที่บางพื้นที่หรือประเด็นซึ่งต้องการการวางแผนในรายละเอียด เช่น การวางผังเมือง การวางแผนการใช้พื้นที่ การพัฒนาสังคม-เศรษฐกิจ หรือการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม แผนการประกอบด้วยวิธีแก้ปัญหาในรายละเอียดสำหรับพื้นที่บางแห่งในแผนพัฒนาพื้นที่ หรือพื้นที่กว้างซึ่งอยู่นอกเหนือแผนเหล่านี้ เช่น อ่าวพังงา เกณฑ์หลักในการคัดเลือกแผนปฏิบัติการนำร่องมีดังต่อไปนี้

- บทบาทของการปฏิบัติงานเพื่อให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์ และกลยุทธ์โดยรวมของ SRDP
- ความจำเป็นที่ต้องได้รับการพัฒนา
- ระดับของแรงสนับสนุนที่มีต่อการปฏิบัติงานซึ่งวัดได้จากการประชุม และการประชุมเชิงปฏิบัติการในจังหวัด และกับองค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่น
- ผลประโยชน์ที่หลากหลายทั้งในด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม และผังเมือง
- ขอบเขตของเครือข่ายการประสานงาน และแนวทางการปฏิบัติจากหลากหลายสาขาความรู้ และวิธีการทำงาน ซึ่งยังไม่ได้มีการจัดตั้ง
- ระดับความเป็นไปได้ในการนำแผนการไปดำเนินการในพื้นที่อื่นๆ ของภูมิภาคย่อย และในส่วนอื่นๆ ของประเทศไทย

- โอกาสของการประสบความสำเร็จในเชิงปฏิบัติ

SRDP ได้นำเสนอแผนปฏิบัติการนำร่องทั้งหมด 8 แผน ซึ่งแสดงไว้ในรูปที่ 15

รูปที่ 15: ที่ตั้งของแผนปฏิบัติการ

14.1 แผนปฏิบัติการนำร่องสำหรับการปรับปรุงโครงสร้างใหม่ให้กับพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ในบริเวณเขาหลัก

แนวความคิดโดยรวมสำหรับการวางโครงสร้างใหม่ให้กับเขาหลักคือการร่างข้อเสนอแนะและลงมือปฏิบัติซึ่งจะเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับพื้นที่เขาหลักทั้งหมด โดยเป็นการวางแผนสภาพแวดล้อมทั้งหมด

อย่างสอดคล้อง มีความยั่งยืน และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง แนวความคิดประกอบด้วยแผนปฏิบัติการดังต่อไปนี้

ข้อปฏิบัติหลักสำหรับแผนปฏิบัติการเขตหลัก

แก้ปัญหาด้านการจราจรและความปลอดภัยของชีวิต และทรัพย์สิน ด้วยการปรับเส้นทางใหม่ของทางหลวงหมายเลข 4 ไปยังทางด้านตะวันออกของแนวถนนปัจจุบัน ซึ่งติดกับแนวเชิงเขาที่มีป่าปกคลุม

แปรสภาพทางหลวงหมายเลข 4 เดิมให้เป็นถนนกว้างใหญ่ที่มีดิน ไม้ และพื้นที่สีเขียวอยู่ สองข้างทาง โดยที่ถนนสายนี้ควรมุ่งเน้นไปที่ความปลอดภัย และความสวยงามของทางสัญจรทางเท้า และการจราจรทางรถยนต์ที่มีความเร็วต่ำ รวมทั้งกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวในบริเวณข้างทาง

สร้างจัตุรัสเขตหลักให้เป็นพื้นที่โล่งสาธารณะสำคัญ ซึ่งจะเป็นจุดศูนย์กลางในบริเวณแยะระหว่างถนนหลัก และเส้นทาง ไปยังริมชายหาด

แปรสภาพถนนที่ไปยังริมชายหาดในปัจจุบันให้มีภูมิทัศน์ที่งดงาม และเป็นถนนชายหาดที่มีสภาพแวดล้อม เหมาะแก่การสัญจรทางเท้า พร้อมด้วยบริการและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวมากมายในบริเวณข้างทาง

แปรสภาพพื้นที่โล่งในปัจจุบันที่บริเวณแนวชายหาด ให้เป็นลานกิจกรรมสาธารณะริมชายหาดหลัก ซึ่งมีลักษณะเป็นพื้นที่สีเขียวสาธารณะเปิดโล่ง

กำหนดแนวและเส้นทางการเดินเล่นตามแนวชายฝั่งเขตหลัก (Great Khao Lak Coastal Walk) ริมทะเล จากอนุสรณ์สถานสึนามิที่แหลมหินช้างในอุทยานแห่งชาติเขตหลักถ้ำรู จนถึงพื้นที่ตอนบนสุดของพื้นที่แผนปฏิบัติการนำร่อง

ขยายพื้นที่เขตหลักตอน 2 ไปทางตอนเหนือ และจัดตั้งพื้นที่กันชนสีเขียว โดยเป็นการผสมผสานระหว่างพื้นที่สวนสาธารณะพร้อมกับชายหาด และที่พักตากอากาศ / บ้านพักตากอากาศซึ่งผสมผสานกับกิจกรรม และ กีฬากลางแจ้งในสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่งดงาม

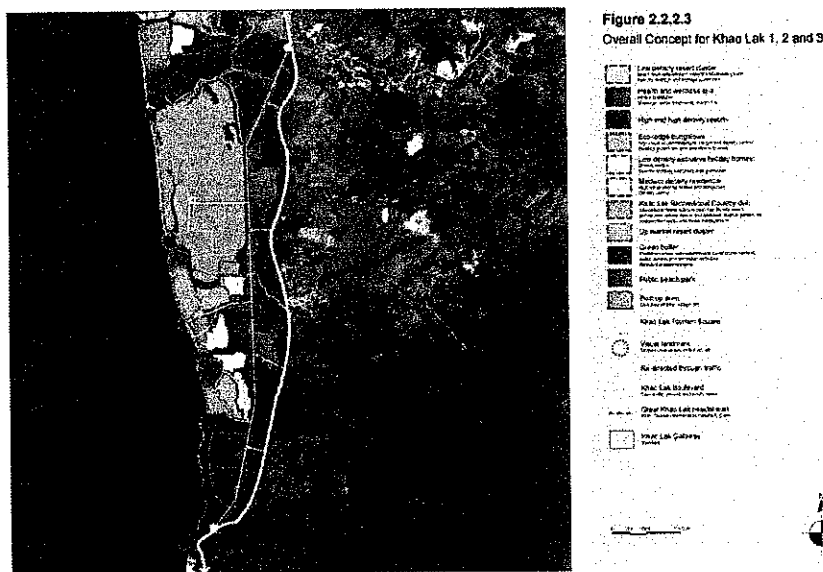
บำรุงรักษา และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับรูปแบบการพัฒนาตามแนวชายหาดในปัจจุบัน ซึ่งยังคงเป็นกิจการที่พักตากอากาศขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ซึ่งมีการดำเนินการโดยผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น

ยกระดับคุณภาพและมาตรฐาน โดยทั่วไปของที่พักตากอากาศ และ โรงแรมในพื้นที่แผนปฏิบัติการ ด้วยการจัดตั้งแนวทางการออกแบบ ที่ควบคุมถึงชนิด และลักษณะของสิ่งปลูกสร้าง ทั้งนี้ แนวทางที่กำหนดขึ้นนั้น ควรขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะพื้นที่นั้น ๆ และมีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ

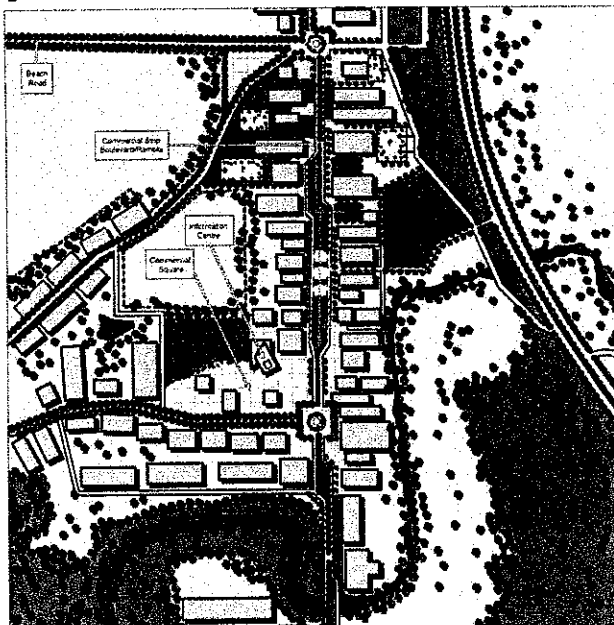
จัดตั้งข้อบังคับสำหรับการพัฒนา ซึ่งเป็นเงื่อนไขก่อนการขาย หรือการเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ที่ดินที่มีการพัฒนาในปัจจุบัน หรือการแปรสภาพพื้นที่สีเขียวให้เป็นพื้นที่ที่มีการพัฒนา

แผนการปรับโครงสร้างใหม่ให้กับพื้นที่เขาหลัก คาดว่าจะถูกดำเนินการโดยองค์กรบริหารส่วนจังหวัด และตำบล ซึ่งจะรับผิดชอบในการดำเนินงานและบำรุงรักษาพื้นที่ (Operation and Maintenance – O&M) หลังแผนการได้ดำเนินการแล้วเสร็จ การประเมินผลประโยชน์ที่ได้รับจากแผนงานเป็นในรูปแบบของมูลค่าที่ดินและอัตราผลตอบแทนภายใน (Internal Rate of Return – IRR) ที่เพิ่มขึ้น จึงเป็นการประเมินด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านการเงิน พื้นที่ประมาณ 600 ไร่ จะได้รับประโยชน์จากแผน โดยที่ตัวเลขประมาณการคือการเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ของมูลค่าที่ดินเพียงประการเดียวจะทำให้ค่า IRR ทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 16

รูปที่ 16: กรอบความคิดด้านการใช้ที่ดินของเขาลัก

รูปที่ 17: กรอบความคิดด้านการวางผังเมืองของเขาลัก

รูปที่ 16: แสดงแนวความคิดเกี่ยวกับการใช้พื้นที่โดยรวมของเขาลัก และรูปที่ 17: แสดงแนวความคิดเรื่องการออกแบบชุมชนของเขาลัก สำหรับพื้นที่ศูนย์กลาง

14.2 แผนปฏิบัติการนำร่องสำหรับอุทยานธุรกิจและเทคโนโลยีจังหวัดภูเก็ต

ปัจจุบันจังหวัดภูเก็ตยังขาดการพัฒนาทางด้านธุรกิจระดับสูง ซึ่งส่งผลถึงการพัฒนาความหลากหลายทางเศรษฐกิจโดยรวมในระดับอนุภาค ดังนั้นข้อเสนอหนึ่งคือ การพัฒนาให้มีอุทยานธุรกิจ และเทคโนโลยีขึ้นในทางตอนบนของเกาะภูเก็ต ซึ่งเป็นพื้นที่อยู่ใกล้เคียงกับสนามบินนานาชาติ โดยที่โครงการดังกล่าวได้มุ่งเป้าหมายไปยังบริษัทที่มีความชำนาญเฉพาะด้านที่ไม่จำเป็นต้องยึดติดกับที่ตั้งในเมืองใหญ่ และต้องการสภาพแวดล้อมที่สะอาด หรือบริษัทที่มีความสัมพันธ์กับธุรกิจอื่น ๆ ในจังหวัดภูเก็ต ยกตัวอย่างเช่น ธุรกิจทางด้านเทคโนโลยีชีวภาพ

ที่ปรึกษาได้คัดเลือกพื้นที่ทางเลือก 2 แห่งได้แก่

- พื้นที่ A เป็นพื้นที่ของเอกชนที่ได้รับการปล่อยให้รกร้าง ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของท่าอากาศยานนานาชาติจังหวัดภูเก็ต ตรงข้ามกับบลู แคนยอน กอล์ฟ แอนด์ คันทรี่ คลับ ซึ่งมีพื้นที่ประมาณ 56 ไร่
- พื้นที่ B ใกล้กับจุดเหนือสุดของเกาะภูเก็ต อยู่ห่างจากท่าอากาศยานไป 15 กิโลเมตร เป็นพื้นที่ในความรับผิดชอบของกรมธนารักษ์ ซึ่งมีพื้นที่ประมาณ 44 ไร่

คาดว่านักพัฒนาเอกชนและนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจะเป็นผู้ดำเนินการก่อสร้างสวนธุรกิจดังกล่าว ค่า IRR สำหรับพื้นที่ทั้งสองแห่งมีค่าเท่ากับร้อยละ 25 สำหรับทางเลือก A และร้อยละ 23 สำหรับทางเลือก B ถึงแม้ว่าการพัฒนาอุทยานธุรกิจต้องการเงินลงทุนในเบื้องต้นมาก แต่ผลตอบแทนที่ได้กลับคืนสู่เศรษฐกิจของจังหวัดจะมากกว่าเงินลงทุนเป็นจำนวนหลายเท่า

แนวความคิดสำหรับสถานที่ทั้งสองแห่งแสดงอยู่ในรูปที่ 18 และ 19 ตามลำดับ

รูปที่ 18: อุทยานธุรกิจทางเลือก A

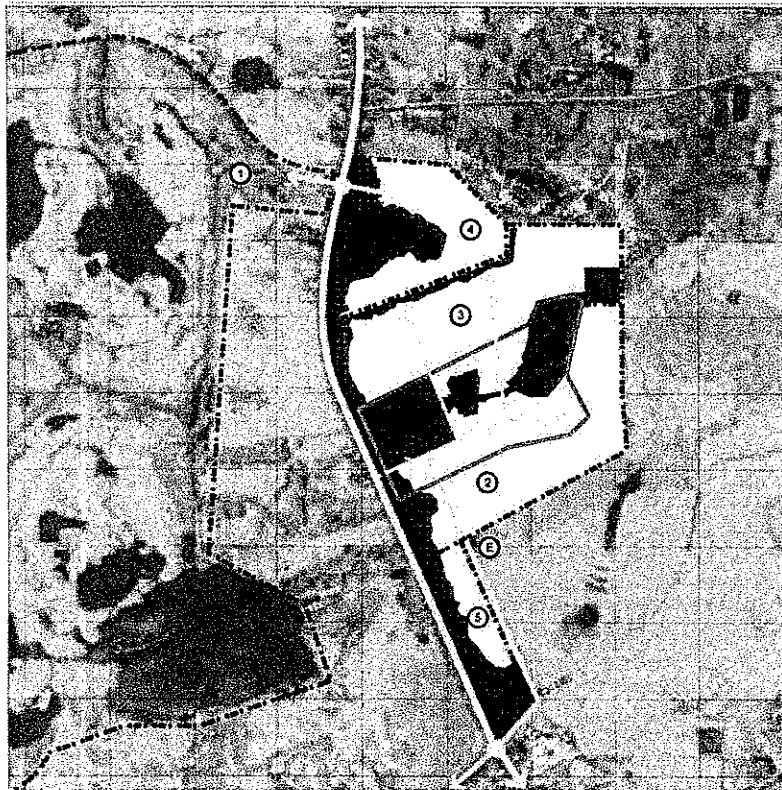
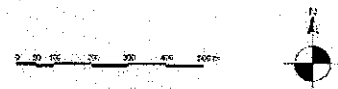

Figure 2.2.3.1

Specific location and demarcation of proposed Business Park : Alternative A

- ① Blue Canyon Golf & Country Club
- ② Phase 1 development: 12 ha
- ③ Phase 2 development: 10 ha
- ④ Phase 3 development: 15 ha
- ⑤ Further expansion: Lake side residential development: 10 ha
- ⑥ Further expansion: Commercial development: 8 ha
- ⑦ Ferry entrance
- ⑧ Green buffer

รูปที่ 19: อุทยานธุรกิจทางเลือก B

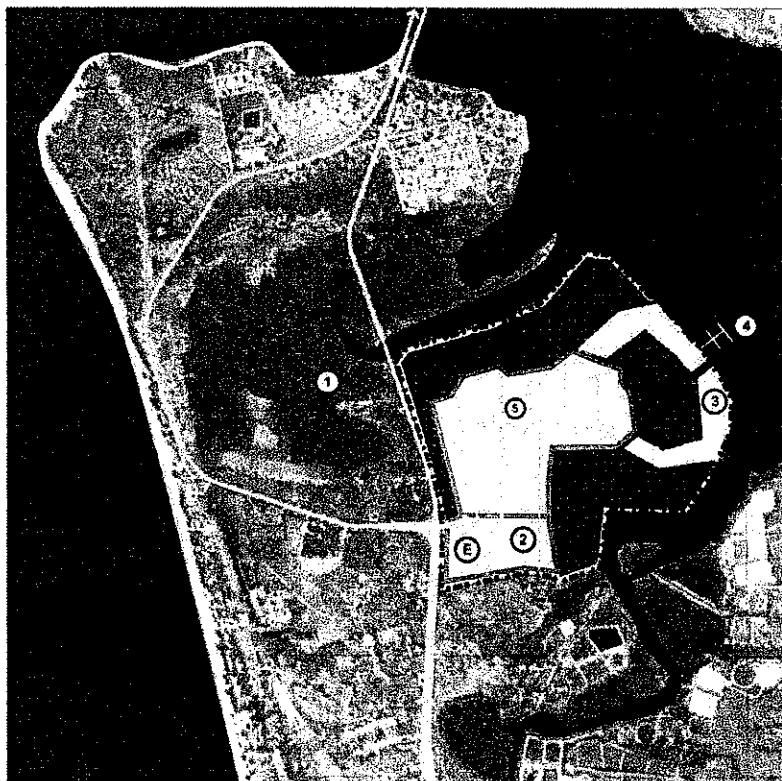

Figure 2.2.3.2

Specific location and demarcation of proposed Business Park : Alternative B

- ① Srinakharinwirot National Park
- ② Phase 1 development
- ③ Administration & incubator house: 10 ha
- ④ 50 Executive Residential lots: 7 ha
- ⑤ Golf plot and clubhouse
- ⑥ Industrial Business lots: 20 ha
- ⑦ New entrance
- ⑧ Mangrove

14.3 แผนปฏิบัติการนำร่องสำหรับการปรับโครงสร้างใหม่ให้กับตัวเมืองภูเก็ตและพื้นที่อ่าวภูเก็ต

เนื่องจากสำนักงานจังหวัดภูเก็ต และเทศบาลเมืองภูเก็ตได้มีแผนโครงการที่จะพัฒนาพื้นที่ตัวเมืองภูเก็ต และพื้นที่โดยรอบให้เป็นศูนย์รวมแหล่งที่อยู่อาศัย การสนทนากา การพาณิชย์กรรม และธุรกิจการบริการของระดับอนุภาค ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง “สันหนานคร” ของ SRDP ที่ปรึกษาจึงเห็นว่า ควรนำเอาตำแหน่งที่ตั้งของตัวเมือง และความใกล้ชิดกับอ่าวภูเก็ตมาเป็นประเด็นหลักในการพัฒนา โดยเสนอแนะให้ และโดยมีการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างตัวเมืองภูเก็ตกับอ่าวภูเก็ต พื้นที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ และการค้าเข้าด้วยกัน ทั้งนี้การยกระดับ และปรับปรุงพื้นที่ริมอ่าวภูเก็ต และตัวเมืองภูเก็ต จะเป็นตัวส่งเสริมที่สำคัญแก่แผนการพัฒนาพื้นที่นอกชายฝั่งอ่าวภูเก็ตของรัฐบาล และยังเป็นการยกระดับภาพลักษณ์ของเมืองภูเก็ตโดยรวมทั้งในระดับภูมิภาค และระดับสากล

ลักษณะพื้นที่พัฒนาประกอบไปด้วยพื้นที่เหมืองเก่า ที่อยู่ระหว่างตัวอ่าว และศูนย์กลางของเมืองในปัจจุบัน ตั้งอยู่ระหว่างอ่าวภูเก็ต และศูนย์กลางของเมือง ปัจจุบันพื้นที่ดังกล่าวได้ถูกใช้ประโยชน์เป็นบางส่วน ในลักษณะที่อยู่อาศัย ซึ่งควรจะได้รับ การรักษาพร้อมกับการยกระดับมาตรฐานของสิ่งปลูกสร้าง หากจะมีการพัฒนาใหม่ กรรมสิทธิ์ที่ดินส่วนใหญ่เป็นที่ดินส่วนบุคคลและบริษัทเอกชน ไม่ที่ราย ดังนั้นจึงเป็นโอกาสอันดีที่จะวางแผนการใช้พื้นที่อย่างสมบูรณ์ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ที่หลากหลาย

การถมทะเลในบริเวณที่ราบดินโคลนจะทำให้มีพื้นที่ภายใต้การดูแลครอบครองของภาครัฐ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนอย่างสมบูรณ์ ทำให้การวางแผนการใช้พื้นที่เป็นพื้นที่พักอาศัย พาณิชยกรรม สันทนาการ การท่องเที่ยว การศึกษา กีฬา และสำนักงานสามารถทำได้อย่างสอดคล้องและมีเสน่ห์ดึงดูด ที่ปรึกษาเสนอแนะให้มีการพัฒนาพื้นที่ริมน้ำให้มีความหนาแน่นปานกลางถึงความหนาแน่นสูง พร้อมด้วยสถาปัตยกรรมที่ก้าวล้ำสมัยและสิ่งอำนวยความสะดวกที่น่าเสนอ "สภาพแวดล้อมการพักผ่อนแบบตัวเมือง-ท่องเที่ยวทะเล" อันเป็นเอกลักษณ์ ซึ่งจะมีส่วนเกื้อหนุนการวางแผนสำหรับกิจกรรมอื่นๆ ในอ่าวภูเก็ตต่อไปในอนาคต

แนวความคิด ซึ่งแสดงอยู่ในรูปที่ 20 ประกอบด้วยแผนปฏิบัติการดังต่อไปนี้

ข้อปฏิบัติหลักสำหรับพื้นที่ริมหาดจังหวัดภูเก็ต

การถมทะเลซึ่งจะกินพื้นที่ประมาณ 96 ไร่ในอ่าวภูเก็ต จากสะพานหินถึงอ่าวรัชดา

ถนนเพื่อการสนทนากาการริมน้ำ ดังเช่น Corniche ในทางตอนใต้ของฝรั่งเศส จะประกอบไปด้วยการพัฒนาที่ดินที่ผสมผสานกันระหว่างโรงแรม สำนักงาน พื้นที่พักผ่อน ฯลฯ

การก่อสร้างถนนเส้นทางหลักที่เชื่อมต่อสู่ส่วนอื่น ๆ ของภูเก็ต ถนนรองสายใหม่ และกำแพงกันคลื่น

การพัฒนาลานกิจกรรมสาธารณะแห่งใหม่ ณ แนวชายฝั่งอ่าวภูเก็ต ซึ่งประกอบไปด้วยแหล่งบันเทิงต่าง ๆ ให้เป็นจุดรวมความสนใจ

ท่าจอดเรือที่มีสะพานเทียบเรือทั้งแบบยึดแน่นและแบบลอยตัว 360 แห่งและพื้นที่ 2.4 ไร่ สำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกของสโมสรและบริการสำหรับเรือ

การยกระดับและออกแบบภูมิทัศน์สำหรับคลองและแม่น้ำสายต่างๆ

การจัดตั้งสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสิ่งแวดล้อม

การกำหนดขอบเขตของกลุ่มการพัฒนาบนพื้นที่ซึ่งได้จากการถมทะเลและพื้นที่ในปัจจุบัน

ร่างแนวทาง กฎ ข้อบังคับ และกระบวนการสำหรับการพัฒนาโดยทั่วไป

การจัดเตรียมข้อกำหนดด้านการพัฒนาสำหรับส่วนย่อยๆ ของพื้นที่ริมหาดหรือเฉพาะสำหรับแต่ละกลุ่มตามแต่ละสถานการณ์

รูปที่ 20: แนวความคิดโดยรวมของแผนการพัฒนาพื้นที่อ่าวภูเก็ต

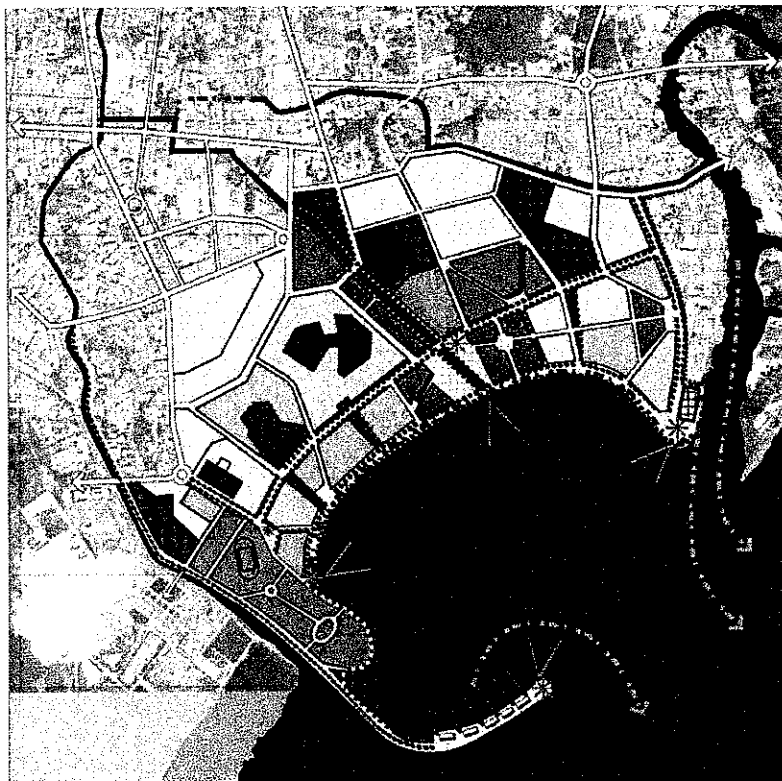
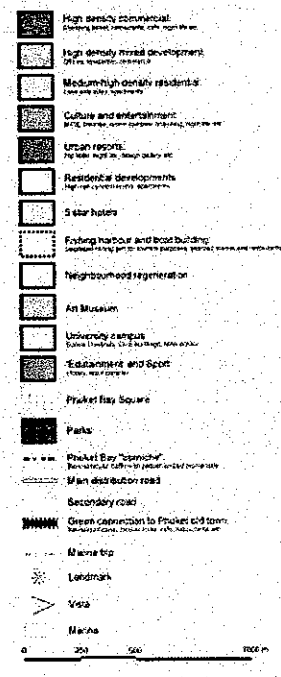

Figure 2.2.4.5
Overall Concept Plan for Phuket Town Bay Front

การดำเนินการโครงการพัฒนาพื้นที่โดยรอบอ่าวภูเก็ต สามารถอาศัยความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาลเมืองภูเก็ต และเจ้าของที่ดินโดยอาจเป็นรูปแบบของบรรษัทการพัฒนา โดยบรรษัทนี้ สามารถที่จะรับหน้าที่ดูแลด้านการดำเนินการและบำรุงรักษาพื้นที่ O&M ภายหลังจากก่อสร้าง

เสร็จสมบูรณ์ ทั้งนี้ รายได้โดยตรงจากโครงการจะมาจากสัมปทานการพัฒนาที่ดิน (development package) รวมถึงที่จอดรถและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นในท่าจอดเรือให้กับผู้ประกอบการเอกชน

รายได้ทั้งหมดจากโครงการคาดว่าจะมีมูลค่าประมาณ 5.52 พันล้านบาท ซึ่งคิดเป็นค่า IRR เท่ากับ ร้อยละ 24 ทั้งนี้การดำเนินงานควรแบ่งเป็นระยะดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 การถมทะเลเป็นพื้นที่ประมาณ 96 ไร่ในที่ราบดินโคลนของอ่าวภูเก็ตจากสะพานหิน ถึงท่ารัชดา ขั้นตอนนี้จะแล้วเสร็จใน 2 ปี

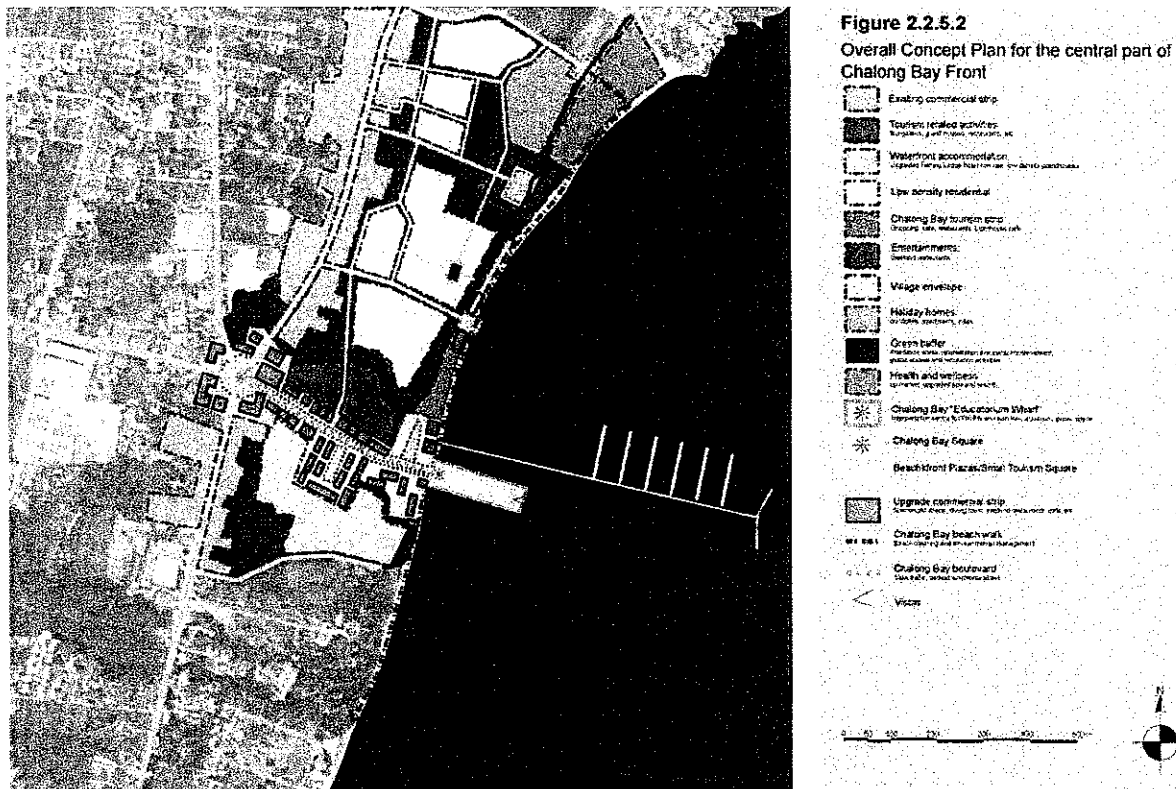
ระยะที่ 2 การสร้างถนนเข้าโครงการ เชื่อมกันคลื่น และสะพานทำเทียบเรือซึ่งเป็นส่วนขยายต่อจากสะพานหิน ขั้นตอนนี้จะแล้วเสร็จใน 3 ปี

ระยะที่ 3 การจัดตั้งถนนเส้นทางขนส่งหลัก ถนนรองสายใหม่ พื้นที่สันทนาการ และพื้นที่โล่งสาธารณะ รวมถึงพื้นที่สีเขียวตลอดแนวชายฝั่งอ่าวภูเก็ต (corniche) และกำแพงกันคลื่น

14.4 แผนปฏิบัติการนำร่องสำหรับการปรับโครงสร้างใหม่ให้กับส่วนกลางของพื้นที่บริเวณอ่าวฉลอง

แผนปฏิบัติการนำร่องแสดงให้เห็นถึงรูปแบบการพัฒนาพื้นที่ท่าเรืออ่าวฉลอง และบริเวณใกล้เคียงให้เป็นประโยชน์ต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการส่งเสริมพัฒนาพื้นที่ที่อยู่อาศัย เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น และนักท่องเที่ยวที่พำนักอยู่ระยะยาว ทั้งนี้ แนวความคิดแผนปฏิบัติการ แสดงอยู่ในรูปที่ 21 ดังต่อไปนี้

รูปที่ 21: แผนแนวคิดโดยรวมของพื้นที่อ่าวฉลอง

ข้อปฏิบัติหลักสำหรับพื้นที่ริมหาดอ่าวฉลอง

จัดตั้งจัตุรัสกลางที่สามแยกระหว่างทางหลวงหมายเลข 4021 4024 และ 4028

จัดตั้งศูนย์การศึกษาเชิงบันเทิง (educatorium) และศูนย์รวบรวมข้อมูลของอ่าวฉลองถัดจากท่าเรืออ่าวฉลองในปัจจุบัน

ปรับ โครงสร้างใหม่และยกระดับท่าเรือและถนนริมชายหาดให้เป็นถนนนักท่องเที่ยวของอ่าวฉลองที่มีต้นไม้ปกคลุมทั้งสองฝั่ง

กำหนดให้มีพื้นที่พาณิชยกรรม บริการ ที่พักอาศัย แหล่งบันเทิง เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งทางด้านการกิจกรรมให้กับถนนสายดังกล่าว

ปรับปรุงและสร้างทางเดินตามแนวชายหาดอ่าวฉลอง ทางด้านใต้และด้านเหนือของท่าเรือ

ยกระดับ และเสริมสร้างภูมิทัศน์ให้กับพื้นที่ฝั่งคลองหลังแนวชายหาดในปัจจุบัน เพื่อให้เป็นทางสัญจรทางเท้าหลัก

กำหนดขอบเขตและสร้างพื้นที่กันชนให้กับพื้นที่อยู่อาศัยความหนาแน่นต่ำที่มีอยู่ในปัจจุบันและที่เสนอให้มีการสร้างขึ้นใหม่

ปรับปรุงทัศนียภาพของถนนหลักด้วยภูมิทัศน์ที่เหมาะสม

เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับพื้นที่ร้านอาหารทะเลในปัจจุบันด้วยการเพิ่มพื้นที่และกิจกรรมด้านความบันเทิง

14.5 แผนปฏิบัติการนำร่องสำหรับการปรับโครงสร้างใหม่ให้กับพื้นที่ท่าเรือของเทศบาลเมืองพังงา

ปัจจุบันจังหวัดพังงายังไม่ได้รับผลประโยชน์จากกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ของจังหวัดได้เท่าที่ควร เนื่องจากรายได้จากการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังกระจุกตัวอยู่ในจังหวัดภูเก็ต และกระบี่ ดังนั้น แผนปฏิบัติการนำร่อง จึงมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยวที่มีลักษณะพิเศษ เพื่อที่จะเป็นประตูลูกสู่การท่องเที่ยว และฟื้นคืนชีวิตให้กับตัวเมืองพังงา โดยที่พื้นที่ท่าเรือเทศบาลเมืองพังงาได้รับเลือกให้เป็นพื้นที่ศึกษา

แนวความคิดคือการเปลี่ยนข้อจำกัดของสถานที่ตั้งของท่าเรือเทศบาล ได้แก่อำณาบริเวณป่าชายเลนที่กว้างขวางซึ่งทำให้การเดินทางของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นำของอ่าวพังงาลำช้า ให้กลายเป็นจุดแข็ง ด้วยการแปรสภาพให้บริเวณดังกล่าวกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่โดดเด่นโดยการสร้างเรือนพฤษภชาดิป่าชายเลน (Mangrove Biome) ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงคุณค่าความสำคัญ และการบริหารจัดการสภาพแวดล้อมป่าชายเลน โดยที่โครงการพัฒนาจะต้องอยู่ท่ามกลางป่าชายเลน ตรงข้ามศูนย์บริการนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน ทั้งนี้ โครงการพัฒนาดังกล่าวจะกลายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ด้านการท่องเที่ยวและความบันเทิงที่ให้ความรู้ (Edutainment) โดยเฉพาะที่มีรากฐานมาจากป่าชายเลน และสภาพภูมิทัศน์แบบเขาคินปูน แนวความคิด ซึ่งแสดงอยู่ในรูปที่ 22 ประกอบด้วยแผนปฏิบัติการดังต่อไปนี้

ข้อปฏิบัติหลักสำหรับท่าเรือของเทศบาลพังงา

ดำเนินการเพื่อให้ได้สิทธิในการใช้พื้นที่ป่าชายเลน 80 ไร่ เพื่อจัดตั้งโลกระบบนิเวศ (Eco World) และ Mangrove Biome ในอ่าวพังงา

กำหนดแนวคิด และแม่แบบในการกำหนดหน้าที่ในการปฏิบัติงาน รวมถึง แผนธุรกิจโดยละเอียด สำหรับอาคาร Biome

จัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยวอ่าวพังงา และทางเดินที่มีลักษณะเป็น "สะพานแขวน" แบบดั้งเดิม ระหว่างท่าเรือกับ Biome

จัดตั้งระบบรถกระเช้าไฟฟ้าระหว่างศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและยอดเขาคินปูน

ยกระดับถนนทางเข้าและแปรสภาพถนนบริเวณท่าเรือให้เป็นถนนคนเดิน ที่มีต้นไม้สองข้างทางที่งดงามและปลอดภัย

ยกระดับถนนบริการที่มีในปัจจุบันและสร้างที่จอดรถ

ยกระดับสถานีขนส่งนักท่องเที่ยว ทางน้ำ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน

จัดตั้งการพัฒนาท่าเรือประมงไปพร้อมกับศูนย์นักท่องเที่ยว

ยกระดับโรงแรมที่มีอยู่ในพื้นที่ให้เป็นระดับ 4 ดาวและขยายพื้นที่เพิ่มอีก 1.8 ไร่

จัดตั้งพื้นที่บ้านพักเชิงนิเวศขนาด 1.8 ไร่ ตรงข้ามกับศูนย์นักท่องเที่ยว

จัดตั้งให้มีพื้นที่สำหรับการพัฒนาเชิงพาณิชย์ทางด้านเหนือ และได้ของพื้นที่บ้านพักเชิงนิเวศ

จัดตั้งศูนย์ OTOP สำหรับการส่งเสริม และจำหน่ายผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นจากบริเวณอ่าว

รูปที่ 22: แผนแนวคิดโดยรวมของท่าเรือพังงา

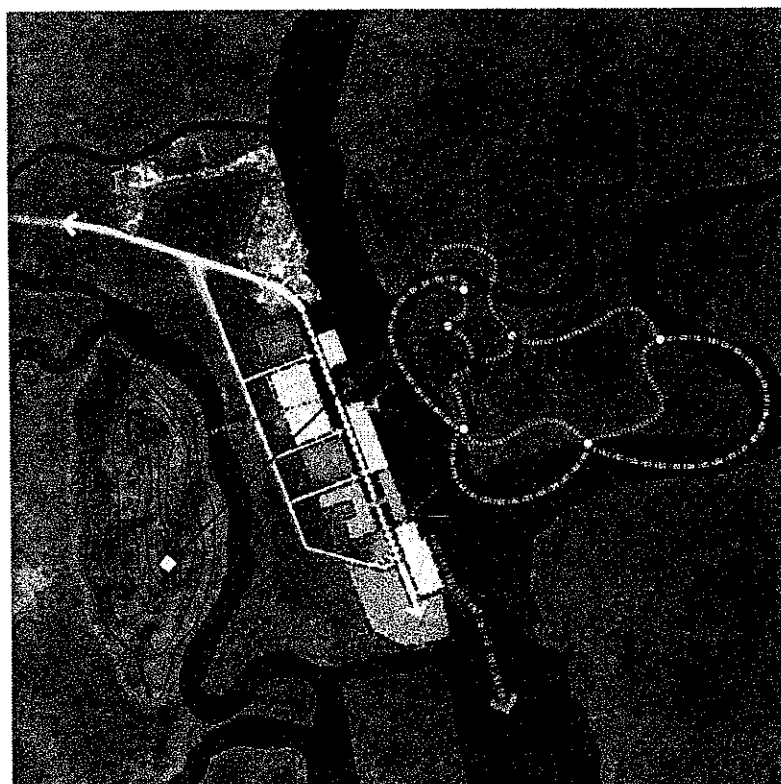
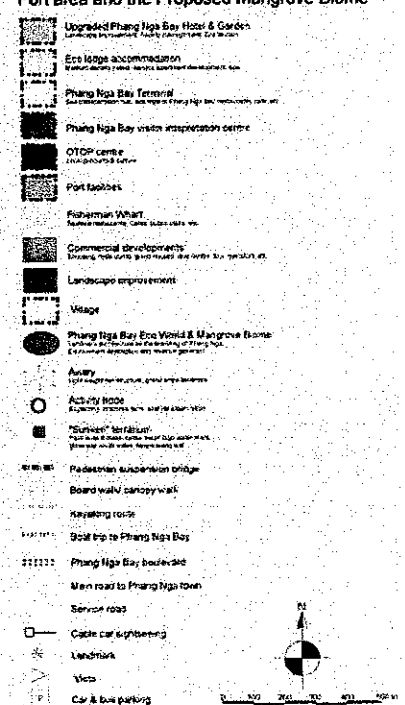

Figure 2.2.6.2

Overall Concept Plan for Phang Nga Municipal Port area and the Proposed mangrove Biome

ทั้งนี้ เงินลงทุนทั้งหมดคิดเป็นมูลค่า 239 ล้านบาท มีสมมุติฐานว่าไม่มีค่าใช้จ่ายโดยในการได้มาซึ่งที่ดิน 80 ไร่ ในพื้นที่ป่าชายเลนสำหรับอาคาร Biome ซึ่งอยู่ในป่าชายเลนฝั่งตรงข้ามท่าเรือ และท่าเรือประมง รายได้หลักของโครงการจะมาจากการจำหน่ายบัตรเข้าชมธรรมชาติในอาคาร Biome รถกระเช้าไฟฟ้า พื้นที่จอดรถ รวมทั้งค่าธรรมเนียมสำหรับเรือที่ใช้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกที่ท่าจอดเรือ ค่า IRR ที่คำนวณได้มี

ค่าประมาณร้อยละ 47 ซึ่งเป็นผลตอบแทนที่สูงมาก แต่ทั้งนี้โครงการต้องมีการลงมือปฏิบัติและทำการตลาดที่มีประสิทธิภาพ

14.6 แผนปฏิบัติการนำร่องเพื่อจัดการท่องเที่ยวชุมชนที่ยั่งยืนในบ้านท่าเลน

บ้านท่าเลนเป็นหมู่บ้านชาวประมงขนาดเล็กในจังหวัดกระบี่ซึ่งได้รับผลกระทบจากภัยสึนามิและมีแนวโน้มน้ำสูงที่จะได้รับแรงกดดันจากการพัฒนาพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งอาจก่อให้เกิดการแบ่งขั้วในชุมชนระหว่างชาวบ้าน ซึ่งได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวและกลุ่มที่ขาดความมั่นคง (เยาวชน สตรี และผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษา) ซึ่งไม่ได้รับผลตอบแทน ซึ่งอาจเป็นในรูปแบบของรีสอร์ท หรือการพัฒนาบ้านแห่งที่สอง ดังนั้นจึงเกิดความจำเป็นในการวางมาตรการการใช้พื้นที่อย่างมีเหตุผลและมีความรับผิดชอบต่อพื้นที่ชายฝั่งที่มีความงดงามมากแห่งนี้

(i) การปฏิบัติงานเชิงชุมชน

การปฏิบัติงานเชิงชุมชน ผ่านการประชุมเชิงปฏิบัติการ มีจุดประสงค์เพื่อให้ชุมชนมีรายได้เสริมจากการท่องเที่ยว โดยจัดให้มีการจัดตั้งสหกรณ์ ซึ่งส่งเสริมการฝึกทักษะ (ที่จำเป็น) และการใช้ความรู้ ขณะนี้โครงการมีผู้ร่วมลงทุนจำนวนหนึ่ง และกรอบของแผนได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อก่อตั้งสหกรณ์ ในขณะที่แผนธุรกิจก็มีความสอดคล้องกับความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ

ข้อปฏิบัติการหลัก ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับพื้นที่อื่น ๆ ในภูมิภาค มีดังต่อไปนี้

ข้อปฏิบัติหลักในการพัฒนาสังคมบ้านท่าเลน

การจัดให้มีการท่องเที่ยว และกิจกรรมการตกปลา ควบคู่ไปกับวิถีชีวิต การประมงพื้นบ้าน และทำการขยายกิจการในระยะกลางเพื่อครอบคลุมถึงผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการประมงเข้าไปด้วย เช่น การสอนการทำอาหาร และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การจัดเตรียมแผนพับเพื่อโฆษณากิจกรรมดังกล่าว การสร้างศูนย์เรียนรู้/รวบรวมข้อมูลสำหรับชาวบ้านและชุมชนใกล้เคียงเพื่ออบรมและพัฒนาทักษะ พร้อมทั้งเป็นจุดบริการข้อมูลต่างๆ ให้กับนักท่องเที่ยว

จัดตั้งโครงการฝึกอบรมและเรียนรู้ที่จำเป็นในการดำเนินการของศูนย์เรียนรู้อย่างประสบผลสำเร็จ

กระบวนการลงมือปฏิบัติประกอบด้วยการจัดตั้งสหกรณ์หมู่บ้านโดยชาวประมง ซึ่งจะเป็นผู้นำนักท่องเที่ยวออกไปกับการออกหาปลา และนำเงินที่ได้มาใช้จ่ายตั้งศูนย์การเรียนรู้และข้อมูลในหมู่บ้าน

รูปที่ 23: แนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของบ้านท่าเลน

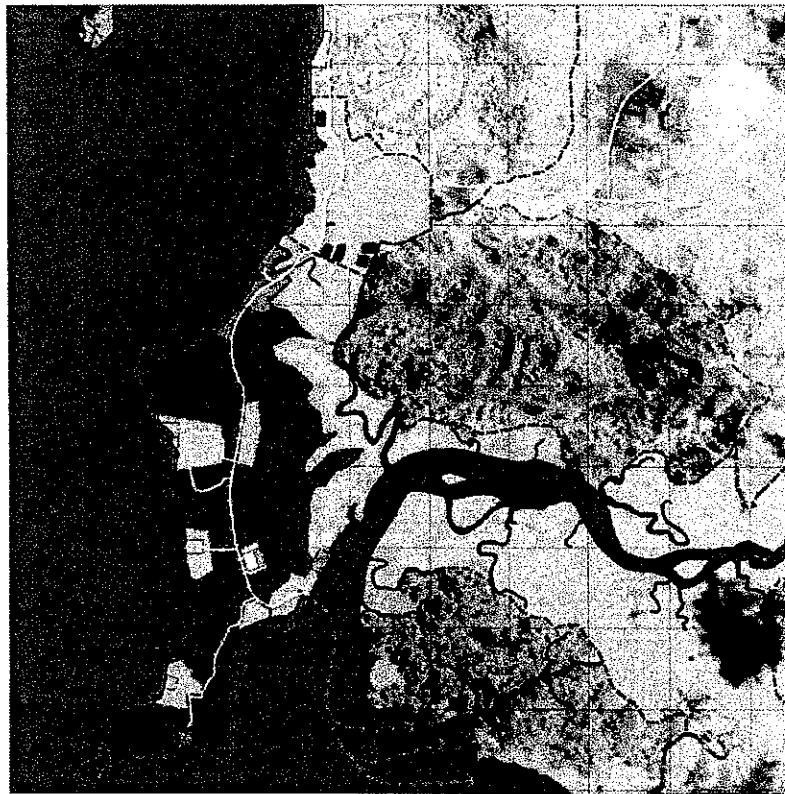
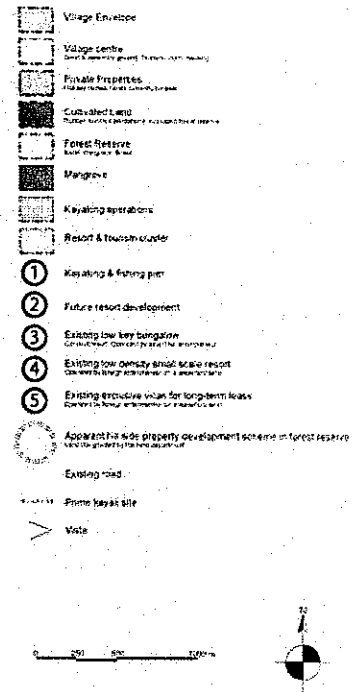

Figure 2.2.9.3

Overall Concept Plan indicating proposed resort development nodes on Ban Tha Lane coast

(ii) ข้อเสนอแนะสำหรับการวางแผนด้านกายภาพ

สิ่งปลูกสร้างที่ขาดการไตร่ตรองและขาดความโดดเด่น นอกจากจะทำให้ลายเอกลักษณ์เฉพาะทางธรรมชาติของบ้านท่าเลนแล้ว ยังจะส่งผลกระทบต่อราคาที่ดินที่ลดลงในที่สุด ดังนั้นจึงมีความจำเป็นในการวางแผนการวางแผนที่ดินเพื่อปกป้องเอกภาพของหมู่บ้าน รวมถึงการวางแผนการควบคุมการกระจายตัวของการพัฒนาที่พักรักษาตามแนวชายฝั่งที่ยั่งยืน และการดูแลการพัฒนาไม่ให้มากเกินไป จนคุกคามกิจกรรมทางเศรษฐกิจดั้งเดิม

แนวความคิดสำหรับการพัฒนาแนวชายฝั่งบ้านท่าเลนได้ถูกนำเสนออยู่ในรูปที่ 22 ซึ่งได้นำเสนอกลุ่มพัฒนาการท่องเที่ยว 5 กลุ่ม ซึ่งมีพื้นฐานจากการพัฒนาที่มีอยู่แล้วในปัจจุบัน โดยที่มีพื้นที่กันชน ซึ่งอาจเป็นเขตป่าอนุรักษ์หรือพื้นที่เกษตรกรรม ทั้งนี้ สิ่งปลูกสร้างควรมีความหนาแน่นต่ำ และมีจำนวนจำกัด สำหรับกลุ่มลูกค้าระดับสูง เพื่อรักษาความงดงามตามธรรมชาติ และความดึงดูดใจที่มีต่อนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบสภาพแวดล้อมอันโดดเด่น

(iii) ความเป็นไปได้ในเชิงการเงิน

นอกจากงบประมาณที่ได้รับเพื่อการก่อสร้างและเครื่องมือสำหรับศูนย์รวบรวมข้อมูล โครงการทั้งหมดน่าจะมีรายได้ที่เพียงพอต่อการดำเนินงานด้วยตัวเอง

14.7 แผนปฏิบัติการนำร่องสวนอุตสาหกรรมทางการเกษตร ณ พื้นที่อำเภออ่าวลึก

อ่าวลึกมีศักยภาพในการเป็นจุดศูนย์กลางและศูนย์บริการสำหรับพื้นที่เกษตรกรรมทางตอนเหนือของจังหวัดกระบี่ เนื่องจากที่ตั้งเชิงยุทธศาสตร์ในเครือข่ายการติดต่อสื่อสารของภูมิภาคย่อย อย่างไรก็ตาม ฐานการเกษตร-อุตสาหกรรมของพื้นที่ในฝั่งต้องได้รับการเสริมสร้างความเข้มแข็งและเพิ่มความหลากหลาย ปฏิบัติการนำร่องมุ่งเน้นไปที่การจัดหาวิธีเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับการเติบโตของผลิตภัณฑ์ด้านการเกษตรที่มีมูลค่าสูง ซึ่งได้แก่การใช้กระบวนการผลิตและ/หรือการวิจัยและพัฒนา (Research and Development R&D) และช่วยสนับสนุนนโยบายของรัฐบาลเพื่อส่งเสริมผลิตภัณฑ์ไบโอไอเซล

ดังนั้น ที่ปรึกษาเสนอให้มีการก่อตั้งสวนอุตสาหกรรมทางการเกษตร (Agro-Industrial Park – AIP) บนพื้นที่ประมาณ 200 ไร่ทางตะวันออกของตัวเมืองใกล้กับทางหลวงหมายเลข 44 แนวทางในการก่อตั้ง คือการจัดตั้งแผนร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐ และเอกชน โดยที่ภาครัฐจะมีบทบาทด้านการอำนวยความสะดวกในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมเพื่อดึงดูดการลงทุนของภาคเอกชนในอุตสาหกรรมทางการเกษตร

ในระยะยาว AIP อาจประกอบด้วยอุตสาหกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ การแปรรูปอาหาร การจัดส่งสินค้าภายในภาคใต้ การผลิตอุปกรณ์ การผลิตพลังงาน และการผลิตซึ่งใช้ขยะมูลฝอยจากชุมชนเป็นวัตถุดิบ ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ประเภทอื่นๆ ที่เกี่ยวกับน้ำมันปาล์มและยางพารา เช่นสบู่หรือผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดอื่นๆ ศูนย์อบรมและวิจัยด้านอินทรีย์อุตสาหกรรม รวมทั้งสถานเพาะปลูกสาธิต

ปฏิบัติการต่อไปนี้จะสามารถดำเนินการได้เพื่อสนับสนุนแนวคิดริเริ่ม

บทบาทของสวนการเกษตร-อุตสาหกรรม

พัฒนามาตรฐานโครงการฝึกอบรมต่าง ๆ และช่องทางข้อมูล เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรให้เข้าถึงแนวทางการบริหารที่คิดที่สุดได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

ประสานงานด้านการวิจัยกระบวนการผลิตน้ำมันปาล์มระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ

ลงมือจัดโครงการฝึกอบรมการเพาะปลูกและการบริหารจัดการ เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรในการนำวิธีปฏิบัติที่ก้าวหน้าที่สุดมาใช้

ประสานงานกับโครงการบริหารพื้นที่รับน้ำเพื่อให้พืชผลได้รับน้ำอย่างเพียงพอ

ประสานงานการกสิกรรมที่ยั่งยืนและการพัฒนาสวนนิเวศ (Eco Park) กับแผนการฟื้นฟูระบบนิเวศของภูมิภาค รวมถึงการฟื้นฟูคุณภาพดิน

บูรณาการการกสิกรรมที่ยั่งยืนกับการผลิตอาหาร ด้วยโครงการที่ใช้พลังงาน น้ำ และทรัพยากร รวมทั้งส่วนที่เหลือจากตัวเมือง อย่างมีประสิทธิภาพ

14.8 แผนปฏิบัติการนำร่องสำหรับการจัดตั้งแผนการบริหารการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมสำหรับ อ่าวพังงา

ถึงแม้ว่าบริเวณอ่าวพังงาจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่มีชื่อเสียงระดับโลกอันมาจากทิวทัศน์ที่งดงาม แต่ยังคงมีพื้นที่อีกหลายส่วนยังถูกตัดขาดจากกิจกรรม และผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามการขยายฐานการท่องเที่ยว ในพื้นที่จำเ็นจะต้องมีการวางแผนและการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่เดิม ดังนั้นจึงมีการเสนอให้มีการจัดตั้งแผนการบริหารการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมสำหรับอ่าวพังงา เพื่อทำหน้าที่ในการร่าง ประสานงาน และลงมือปฏิบัตินโยบายทั่วไปเพื่อการท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืน รวมทั้งการอนุรักษ์พื้นที่อ่าวพังงา โดยครอบคลุมพื้นที่ทั้งสามจังหวัด ประโยชน์จากแผนดังกล่าวสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ด้านสิ่งแวดล้อม

พื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่เปราะบาง จะได้รับการคุ้มครองจากการพัฒนา หรือปริมาณการท่องเที่ยวที่มากเกินไป อีกทั้ง จะทำให้มีการกระจายปริมาณนักท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอในพื้นที่พร้อมทั้งมีการเพิ่มมูลค่าในคุณค่าของพื้นที่ธรรมชาติด้วยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ด้านสังคม

ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ที่มีแต่ดั้งเดิม เช่นการประมงและหมู่บ้านขนาดเล็กริมชายฝั่ง สามารถดำรงอยู่ได้ ควบคู่ไปกับกิจกรรมการท่องเที่ยว

ด้านเศรษฐกิจ

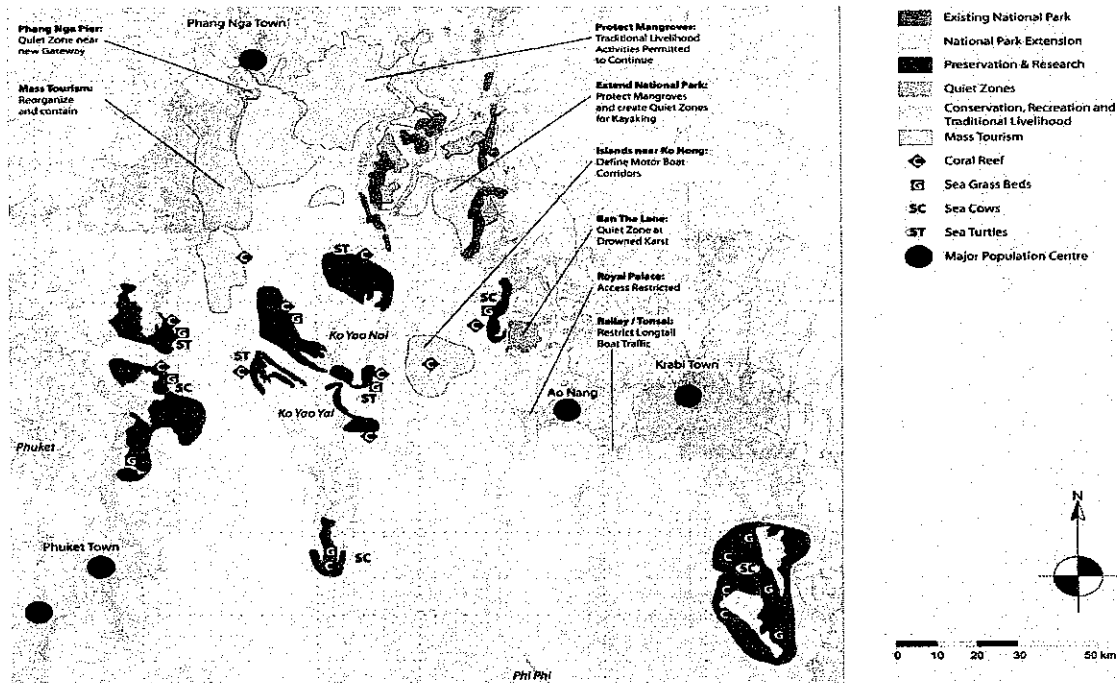
จัดตั้งรูปแบบการท่องเที่ยวใหม่ที่มีความยั่งยืน ที่สร้างโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมทั้งทางตรงและทางอ้อมผ่านการฝึกอบรม

ทั้งนี้ควรมีมาตรการแทรกแซงดังต่อไปนี้ การคุ้มครอง และปรับปรุงสภาพแวดล้อม การจัดตั้งระบบการขนส่งทางทะเลและทางบกที่มีความบูรณาการ การวางแผนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และการริเริ่มการวางแผนด้านสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างสำนึกในการอนุรักษ์และบำรุงรักษาพื้นที่อ่าวพังงา

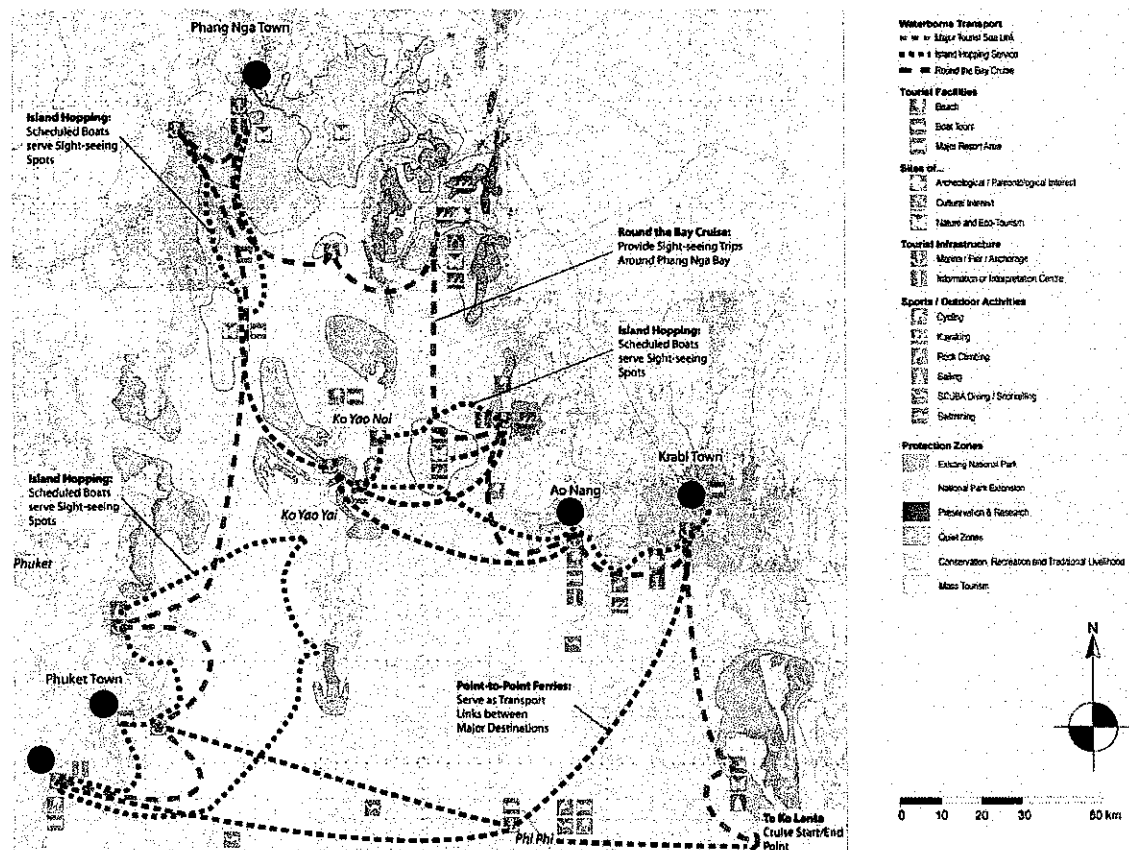
นโยบายดังกล่าวส่งผลให้เกิดนโยบายการจัดแบ่งพื้นที่อ่าวพังงา ซึ่งจะเป็นการบูรณาการระหว่างการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และการเข้าถึงของกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยแบ่งพื้นที่ดังต่อไปนี้ พื้นที่เงียบสงบ พื้นที่สำหรับการวิจัย และเก็บรักษาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ พื้นที่การท่องเที่ยวทั่วไป และพื้นที่อนุรักษ์ พื้นที่สำหรับการพักผ่อน และพื้นที่ซึ่งคงไว้ในความเป็นอยู่แบบดั้งเดิม (รูปที่ 23) โดยในแต่ละพื้นที่จะมีข้อเสนอแนะด้านการท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึงการกำหนดประตูหลักเข้าสู่ตัวพื้นที่อ่าวพังงา เตรียมการก่อสร้างท่าจอดเรือเพื่อส่งเสริมกิจกรรมการเดินเรือ สถานที่ที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรม กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และที่ตั้งของที่พักราคาอากาศ นอกจากนี้ยังนำเสนอเครือข่ายของการขนส่งทางน้ำ รวมทั้งหลักการในการวางแผนสำหรับการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ (รูปที่ 24) พร้อมด้วยหลักการในการเพิ่มความหลากหลาย และส่งเสริมให้การเดินเรือเป็นผลิตภัณฑ์หลักด้านการท่องเที่ยว แทนที่จะเป็นเพียงรูปแบบการคมนาคมเพียงอย่างเดียว)

ข้อเสนอแนะด้านการพัฒนาสังคมรวมถึงการสนับสนุนโครงการเกี่ยวกับการประมงและการอนุรักษ์ที่มีในปัจจุบัน เช่น โครงการ CHARM และการช่วยเหลือให้ชาวบ้านตระหนักถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่จะได้รับจากการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม การส่งเสริมอ่าวพังงาให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แทนที่จะเป็นเพียงการชมทัศนียภาพเพียงอย่างเดียว การให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ถึงแผนการบริหารจัดการเพื่อปลูกฝังความรับผิดชอบด้านสังคมและสภาพแวดล้อม พร้อมทั้งหาวิธีการให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ รวมถึงการปรับปรุงสำนึกของชุมชนที่มีต่อการท่องเที่ยว และการพัฒนาการร่วมลงทุนสำหรับชุมชนและโครงการอนุรักษ์ ตามลักษณะเดียวกับรูปแบบของบ้านท่าเลน

รูปที่ 24: แผนปฏิบัติการอ่าวพังงา บริเวณที่เสนอแนะ

รูปที่ 25: แผนปฏิบัติการอ่าวพังงา การคมนาคมทางน้ำ

15. แผนพัฒนาเฉพาะเรื่อง และเฉพาะด้าน

แผนพัฒนาเฉพาะเรื่อง และเฉพาะด้านต่อไปนี้ จะมีรายละเอียดอยู่ในส่วนที่ 1 ของรายงานฉบับที่ 3

1. หัวข้อที่เกี่ยวกับด้านการท่องเที่ยว

- การจัดตั้งคณะผู้บริหารด้านการตลาด และการสนับสนุนการขายการท่องเที่ยวของอันดามัน ซึ่งควรมีลักษณะใกล้เคียงกับองค์กรรูปแบบดังกล่าวของสหราชอาณาจักร
- การใช้นวัตกรรมของกระบวนการเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนการขายการท่องเที่ยวในภูมิภาคอันดามัน
- การพัฒนายุทธศาสตร์ด้านสุขภาพ และพลานามัย โดยให้ความสำคัญกับการตรวจสุขภาพ และการรับบริการรักษาในโรงพยาบาล (เช่น การผ่าตัด, การพักฟื้น) และ การให้บริการด้านการดูแลรักษาสุขภาพ (เช่น สปา การนวด และการรักษาด้วยสมุนไพร)
- การวางแผนการจัดเส้นทางท่องเที่ยวมรดกวัฒนธรรมตามชายฝั่งทะเลอันดามันจากเกาะคอเขาในจังหวัดพังงา จนถึงอำเภอคลองท่อม และเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ โดยจัดตั้งศูนย์สื่อความหมาย สนับสนุนการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การเที่ยวป่าบนหลังช้าง การจัดทำป้ายสื่อความหมาย การทำการตลาดการท่องเที่ยวดังกล่าว และการจัดทำกรวิจัยที่จำเป็น
- การพัฒนาที่ใช้แนวทางของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ซึ่งรวมถึงการทบทวนหลักการของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การดูแลแบบจากการพัฒนาที่ประสบความสำเร็จสูงสุดตลอดจนการสร้างตัวชี้วัดคุณภาพ สำหรับโครงการสร้างความเชื่อถือเฉพาะชายฝั่งทะเลอันดามัน

2. หัวข้อที่เกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจ

- การจัดตั้งมหาวิทยาลัยชายฝั่งอันดามัน (UAC) เพื่อเสริมสร้างให้ภูมิภาคอันดามันมีชื่อเสียงในด้าน การเป็นศูนย์กลางการศึกษาระดับอุดมศึกษานานาชาติ ซึ่งจะเป็นการสนองความต้องการด้านดังกล่าวของภูมิภาคด้วยเช่นกัน
- การพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การกำหนดยุทธศาสตร์การตลาด และการผลิตสินค้าเฉพาะท้องถิ่น เช่น ลูกปัด และผ้าบาติก
- การพัฒนาสินค้าเฉพาะด้านที่มีราคาสูง เพื่อส่งออกไปยังญี่ปุ่นหรือจีน ได้แก่ หอยเป๋าฮื้อ และรังนก
- การพัฒนาด้านการตกปลาในทะเลลึก, ส่งเสริมการตกปลาดังกล่าวที่ทำกันอยู่แล้ว โดยใช้เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- การสร้างแบรนด์สินค้าของฝั่งทะเลอันดามัน ซึ่งเป็นวิธีสร้างผลตอบแทนทางเศรษฐกิจด้วยความ มุ่งมั่น และมีแนวปฏิบัติที่เป็นไปในทางที่เป็นคุณประโยชน์ ตลอดจนมีความร่วมมือกับ หุ่นส่วนอย่างมีประสิทธิภาพ

3. หัวข้อที่เกี่ยวกับด้านสังคม

- การก่อตั้งเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาคชุมชน และภาคธุรกิจ เพื่อพัฒนาวิถีชีวิต
- การก่อตั้งโครงสร้างทางสังคม เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน

4. หัวข้อที่เกี่ยวกับด้านสิ่งแวดล้อม

- การสนับสนุนการปลูกจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อมแก่ผู้มีส่วนได้รับผลประโยชน์ และผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ โดยให้ความสำคัญกับการจัดตั้ง โครงการปลูกจิตสำนึกสิ่งแวดล้อมระดับชุมชน (CEAP) ในตำบลที่คัดเลือกแล้ว
- การจัดตั้งหลักการด้านขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ โดยจัดให้มีพื้นที่นาร่องได้แก่เกาะพีพี
- การปรับใช้เทคโนโลยีทางเลือกด้านการบำบัดน้ำเสีย ได้แก่ เทคนิคการฟื้นฟูเทคโนโลยีบีบอัดขี้สับ และเทคนิคการฟื้นฟูเพื่อส่งน้ำไปยังพื้นที่ใกล้เคียงเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่
- การจัดให้มีระบบภาษีด้านสิ่งแวดล้อม (Eco Tax) เพื่อสนับสนุนการควบคุมดูแลระบบบำบัดน้ำเสียในบริเวณเขาหลัก
- การดำเนินการสร้างระบบบำบัดน้ำเสียส่วนกลาง

โครงการต่อไปนี้เป็นโครงการระดับแนวคิดเดียวกับหัวข้อต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึง หรือองค์ประกอบที่สำคัญของ SRDP โครงการแนวคิดเหล่านี้จะมีรายละเอียดอยู่ในส่วนที่ 2 ของรายงานฉบับที่ 3 ได้แก่

1. โครงการด้านการวางแผนภูมิภาค และเมือง

- โครงการการกำหนดกรอบใหม่ของการวางแผน และการ Zoning พื้นที่
- โครงการอนุรักษ์ และฟื้นฟูตัวเมืองเก่าของตะกั่วป่า
- โครงการสร้าง “เขาหลัก บูตาร์ด์” / แรมบล่า และการย้ายและปรับโครงสร้างของทางหลวงหมายเลข 4 บริเวณเขาหลัก
- โครงการก่อสร้างศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว และศูนย์ศึกษาระบบนิเวศโลก และป่าชายเลน
- โครงการแผนพัฒนาพื้นที่ชายน้ำของอ่าวภูเก็ต
- โครงการแผนพัฒนาบ้านท่าเลน

2. โครงการด้านสิ่งแวดล้อม และการจัดการความเสี่ยง

- โครงการดำเนินการก่อสร้างโรงบำบัดน้ำเสียส่วนกลางแห่งใหม่
- โครงการการจัดทำแผนที่พื้นที่เสี่ยงภัย และการประเมินความเปราะบางของพื้นที่
- โครงการแผนการตั้งรับภัยพิบัติ
- โครงการแผนการสนับสนุนด้านการอนุรักษ์ และดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม

- โครงการฝึกอบรม ประชุมนิเทศด้านการปลูกจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม
- โครงการจัดพิมพ์เอกสารด้านเทคโนโลยีทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับภูมิภาคอันดามัน
- โครงการแผนแม่บทการก่อสร้างบึงประดิษฐ์ในภูมิภาคอันดามัน
- โครงการกำหนดยุทธศาสตร์ของแผนแม่บทเกี่ยวกับการอนุรักษ์และพัฒนาบึงประดิษฐ์ การสร้างคู่มือ: พื้นที่ชุ่มน้ำ มิใช่พื้นที่ไร้ประโยชน์

3. โครงการด้านการท่องเที่ยว

- โครงการจัดตั้งคณะกรรมการด้านการตลาดการท่องเที่ยวของอันดามัน (ATMB)
- โครงการจัดทำ Web Portal การท่องเที่ยวภูมิภาคอันดามัน และการขายการท่องเที่ยวใน E-Commerce
- โครงการจัดตั้ง brand รวม ด้านการท่องเที่ยวของชายฝั่งทะเลอันดามัน
- โครงการรับรองมาตรฐานของสินค้าและบริการท่องเที่ยวแห่งอันดามัน (ACT)
- โครงการสร้างเส้นทางท่องเที่ยวธรรมชาติวัฒนธรรมของภูมิภาคอันดามัน
- โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ น้ำพุร้อนเค็ม จังหวัดกระบี่

4. โครงการด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์

- โครงการจัดตั้งมหาวิทยาลัยแห่งชายฝั่งทะเลอันดามัน
- โครงการจัดตั้งสถาบันอันดามัน
- โครงการสนับสนุนการทำฟาร์มที่มีคุณค่า และผลิตภัณฑ์ด้านการประมง
- โครงการตกปลาทวนทะเลน้ำลึก
- โครงการปรับปรุงการผลิต และการทำการตลาดด้านลูกปัด
- โครงการนวัตกรรมด้านผ้าบาติกท้องถิ่น

5. โครงการด้านการจัดตั้งองค์กร

- การสร้างความเข้มแข็งด้านสถาบันของสำนักงานเลขาธิการ APCOM และการกำหนดผู้บริหาร การวางแผนท้องถิ่น ทั้งด้านความคิดหลักด้านการวางแผนและการปฏิบัติการสำหรับแผนพื้นที่ และแผนปฏิบัติการ
- การสร้างความเข้มแข็งด้านสถาบันของสำนักเลขาธิการ APCOM ด้านบุคลากร เกี่ยวกับระเบียบ และการวางแผนด้านสิ่งแวดล้อม
- การสร้างความเข้มแข็งด้านสถาบันของสำนักเลขาธิการ APCOM ด้านบุคลากรเกี่ยวกับหน่วยงานราชการท้องถิ่น ซึ่งรับผิดชอบด้านการพัฒนาสังคมในแผนพัฒนา
- การกำหนดความช่วยเหลือด้านเทคนิค และการให้การอบรมหน่วยงานด้านการจัดการจราจรระดับ จังหวัด และเทศบาล

6. โครงการด้านการพัฒนาสังคม

- การสร้างความเข้มแข็งของกลไกชุมชน เพื่อมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมในภูมิภาค
- การสร้างความเข้มแข็งแก่ภาคีที่หลากหลายเพื่อการพัฒนาการเลี้ยงชีพในหมู่บ้าน
- การขยายผลของโครงการที่ประสบความสำเร็จในโครงการ SRDP เพื่อสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน

16. กรอบการนำไปปฏิบัติ

เพื่อให้แผน SRDP สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง มาตรการต่าง ๆ ซึ่งมีเนื้อหารายละเอียดในบทที่ 3 ของรายงานฉบับที่ 1 จึงถูกนำเสนออันประกอบไปด้วย ดังต่อไปนี้

- ระบบการจัดทำแผนในพื้นที่อนุภาค
- โครงสร้างทางสถาบันเพื่อนำ SRDP ไปปฏิบัติในวงกว้าง
- แผนการพัฒนาทรัพยากรบุคคล เพื่อเป็นการเตรียมศักยภาพในการสนับสนุนแผน SRDP

การยกระดับระบบการจัดทำแผนสำหรับพื้นที่อนุภาค

SRDP ได้ระบุถึงจุดอ่อนต่าง ๆ ในกระบวนการจัดทำแผน และโครงการในปัจจุบัน ดังต่อไปนี้

- มีการซ้อนทับกันระหว่างแผนงาน และโครงการต่าง ๆ ในพื้นที่ ทั้งทางด้านพื้นที่ครอบคลุม และเนื้อหา
- การปฏิบัติงานโดยขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ
- การไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติในแง่ของกระบวนการตามระเบียบแบบแผน และการควบคุมโครงการพัฒนา
- การขาดความสม่ำเสมอ และการประสานงานระหว่างหน่วยงานของรัฐในระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น รวมถึงการขาดความโปร่งใสในกระบวนการตัดสินใจเชิงยุทธศาสตร์

ทั้งนี้ จุดอ่อนข้างต้น ได้นำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ เช่นการขาดจิตสำนึกในการพัฒนา การสิ้นเปลืองงบประมาณ และทรัพยากรของรัฐ อีกทั้งยังสร้างความสับสน และความไม่แน่ใจให้แก่ผู้ลงทุนเอกชน และประชาชนทั่วไปเกี่ยวกับแผนการพัฒนาระยะยาวของเขตอนุภาค ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการจัดทำยุทธศาสตร์ร่วมที่เชื่อมโยงทั้งสามจังหวัด

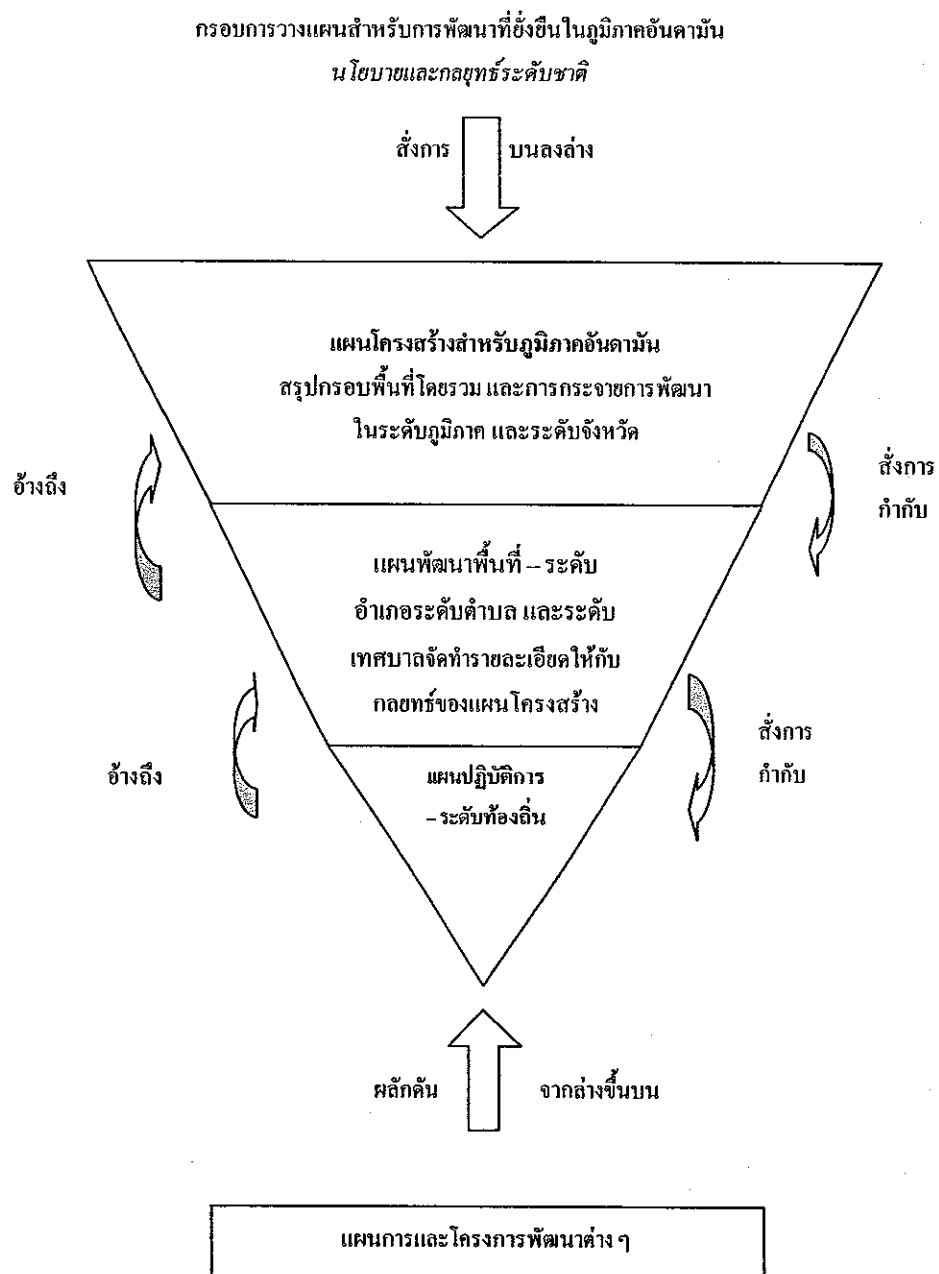
ระบบการจัดทำแผนในปัจจุบัน ยังขาดความต่อเนื่องระหว่างนโยบายในระดับภูมิภาค ลงมาถึงการวางแผนในระดับท้องถิ่น เนื่องมาจากต่อไปนี้

- นโยบายในระดับภูมิภาคยังไม่ได้รับการตระหนักถึงเท่าที่ควรในระดับท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนทั่วไป
- การขาดแคลนซึ่งแผนในระดับอนุภูมิภาคที่มีรายละเอียดเพียงพอ อีกทั้งแผนท้องถิ่นยังมีเนื้อหาคลุมเครือในการนำไปปฏิบัติ
- การขาดแคลนทรัพยากรบุคคลในหน่วยงานท้องถิ่น ทางด้านการจัดแผนอย่างมีประสิทธิภาพ

ผลจากการประชุมเชิงปฏิบัติในพื้นที่ ได้ชี้ให้เห็นถึงความไม่สอดคล้องกันในการนำข้อบัญญัติผังเมืองไปปฏิบัติในการควบคุมการพัฒนาซึ่งก่อให้เกิดปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม การจราจร โครงสร้างพื้นฐาน และคุณภาพของสิ่งปลูกสร้าง รวมถึงผลกระทบทางสังคม

ดังนั้น SRDP จึงเสนอการกำหนดกรอบ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบการจัดแผนที่มียู่แล้ว อีกทั้งเพิ่มประสิทธิภาพในการประสานงานระหว่างโครงการ และแผนต่าง ๆ ในพื้นที่อนุภาคโดยกรอบดังกล่าวแบ่งการทำงานเป็น 3 ระดับคือ แผนระดับอนุภูมิภาค (อธิบายในรายงานฉบับที่ 1) แผนพัฒนาพื้นที่ (อธิบายในรายงานฉบับที่ 2) และแผนปฏิบัติการ (อธิบายในรายงานฉบับที่ 2) โดยที่แผนในแต่ละระดับสามารถใช้เป็นจุดอ้างอิงได้สำหรับหน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชนรวมถึง หน่วยงานอิสระ NGO ที่จะเข้ามาดำเนินการในพื้นที่ ทั้งนี้โครงสร้างกรอบดังกล่าวได้ถูกแสดงไว้ในรูปที่ 26 ดังต่อไปนี้

รูปที่ 26: การนำเสนอกรอบโครงสร้างการวางแผน

ทั้งนี้แผนพัฒนาพื้นที่ (Area Plan) จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากพระราชบัญญัติการควบคุมการใช้ที่ดินที่เข้าใจการควบคุมการพัฒนาที่ไม่มีคุณภาพมากกว่าระบบที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอยู่ในรูปแบบของผังเมืองรวม และผังเมืองเฉพาะ ดังนั้นระบบการแบ่งพื้นที่ใหม่ได้ถูกนำเสนอ เพื่อใช้ในพื้นที่ที่ถูกกำหนดอยู่ภายใต้แผนพัฒนาพื้นที่ โดยที่ระบบดังกล่าว ซึ่งประสบความสำเร็จมากในยุโรปได้แบ่งพื้นที่เป็น 4 พื้นที่หลัก ๆ ดังนี้

- เขตพื้นที่เมือง / พื้นที่เพื่อการพัฒนา
- เขตพื้นที่ชนบท / พื้นที่เกษตรกรรม
- เขตพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว / นันทนาการ
- เขตพื้นที่สงวน / พื้นที่ธรรมชาติเปราะบาง

ระบบดังกล่าวนี้ง่ายต่อการเข้าใจสำหรับบุคคลทั่วไป โดยมีตัวอย่างการนำไปใช้ในพื้นที่ตัวเมืองภูเก็ตและอ่าวฉลอง แสดงให้เห็นในรูปที่ 27 ดังนี้

รูปที่ 27: แผนแนวคิดบริเวณพื้นที่ตัวเมืองภูเก็ต อ่าวฉลอง และพื้นที่โดยรอบ

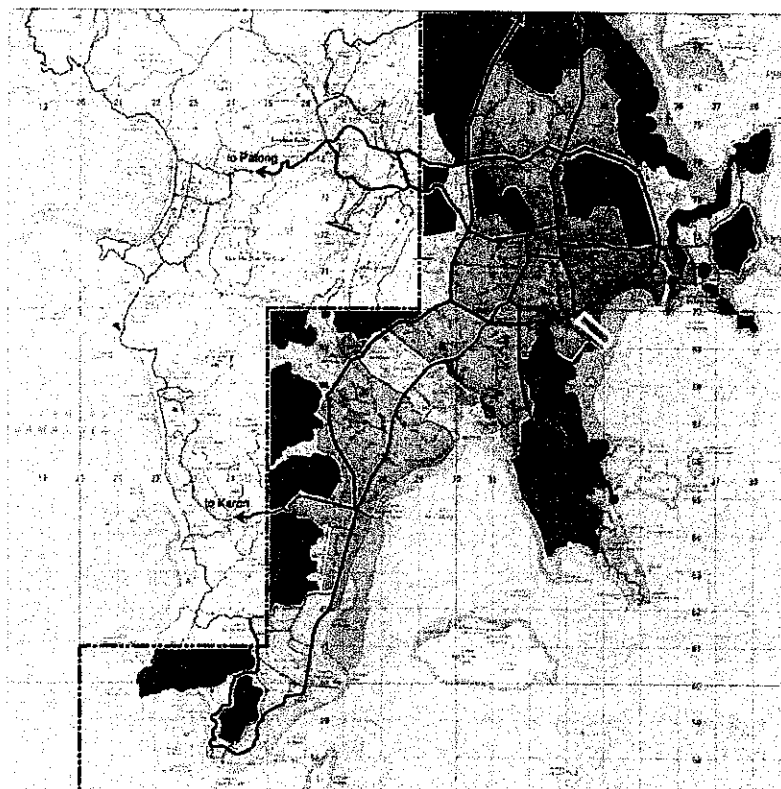

Figure 2.1.5.4

Phuket East
Phuket Town, Chalong Bay & Environs
Zoning Plan, 2020

- Urban Development Zone
- Protected Area
- Rural Zone
- Recreation & Tourism Zone
- Main Road network

Area Plan Coverage
by Administrative Area
Phuket Municipality
Tambons within Amphoe
Muang :
a - Ratsada
b - Wichit
c - Chalong
d - Rawai

โครงสร้างทางสถาบัน

กรอบข้อเสนอแนะใน SRDP จะดำเนินการต่อไปได้ ก็ต่อเมื่อมีโครงสร้างและบทบัญญัติเข้ามาสนับสนุน โดยที่จะต้องตอบสนองกับระบบงบประมาณที่มีอยู่ และปรับเข้ากันได้กับบุคลากรในท้องถิ่น

ดังนั้น SRDP จึงควรรับบทบาทเป็นจุดอ้างอิงในการจัดสรรนโยบาย และงบประมาณ รวมถึงการกำหนดหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐที่มีอยู่แต่เดิม แทนที่จะเป็นการนำเสนอการเปลี่ยนแปลงในบทบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นการสิ้นเปลืองเวลา และงบประมาณ

องค์การพัฒนาสามเหลี่ยมอันดามัน หรือ Andaman Triangle Development Authority (ATDA) เป็นหน่วยงานที่ก่อตั้งขึ้นอยู่แล้วในปัจจุบัน เพื่อเป็นการริเริ่มการพัฒนาอย่างบูรณาการในระดับกลุ่มจังหวัด โดยความร่วมมือของผู้ว่าราชการจังหวัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่ทั้งนี้ ATDA ยังขาดผู้แทนจากรัฐบาล และอำนาจหน้าที่ในการควบคุมทางกฎหมาย

ดังนั้น เพื่อเป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่การริเริ่มดังกล่าว ควรมีการก่อตั้งหน่วยงานในระดับอนุภูมิภาคที่ทำงานในลักษณะคณะกรรมการที่มีระดับสูง โดยมีรองนายกรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน เป็นประธาน (กลุ่มจังหวัด (cluster 17)) คณะกรรมการดังกล่าวควรมี กลุ่มผู้บริหารซึ่งประกอบไปด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดจากทั้ง 3 จังหวัด และสำนักงานเลขานุการที่จะทำหน้าที่ประสาน และวางแผนตามขอบข่าย SRDP พร้อมทั้งให้คำปรึกษาแก่ประธานกรรมการ และคณะผู้บริหาร ในส่วนที่เกี่ยวข้องโดยสำนักงานเลขานุการดังกล่าว จะต้องรายงานเป็นระยะถึงประเด็นที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน SRDP พร้อมทั้งให้คำแนะนำทางด้านยุทธศาสตร์ในการตัดสินใจ หน่วยงานดังกล่าวมีชื่อเรียกว่า คณะกรรมการวางแผนอันดามัน หรือ Andaman Planning COMmittee (APCOM) มีโครงสร้างและเครือข่ายการประสานงานดังที่แสดงในรูปที่ 28 ซึ่งควรมีลักษณะสำคัญดังนี้

- APCOM สามารถจัดตั้งได้โดยการใช้ขั้นตอนทางกฎหมายที่มีอยู่แล้ว
- APCOM สามารถก่อตั้งได้อย่างรวดเร็ว
- APCOM มีอำนาจในการนำ SRDP มาปฏิบัติ และควบคุมการวางแผนในแผนพัฒนาพื้นที่
- APCOM เปิดโอกาสให้มีการประสานกันระหว่างนโยบายระดับรัฐบาลและระดับจังหวัด
- APCOM มีความยืดหยุ่นมากกว่าในฐานะองค์กรชั่วคราว ซึ่งสามารถสลายตัวได้หากรัฐบาลท้องถิ่นมีศักยภาพเพียงพอในการกำหนดแผนและควบคุมการพัฒนาได้ด้วยตัวเอง

บทบาทของ APCOM สามารถเป็นไปได้ 2 ทางดังต่อไปนี้

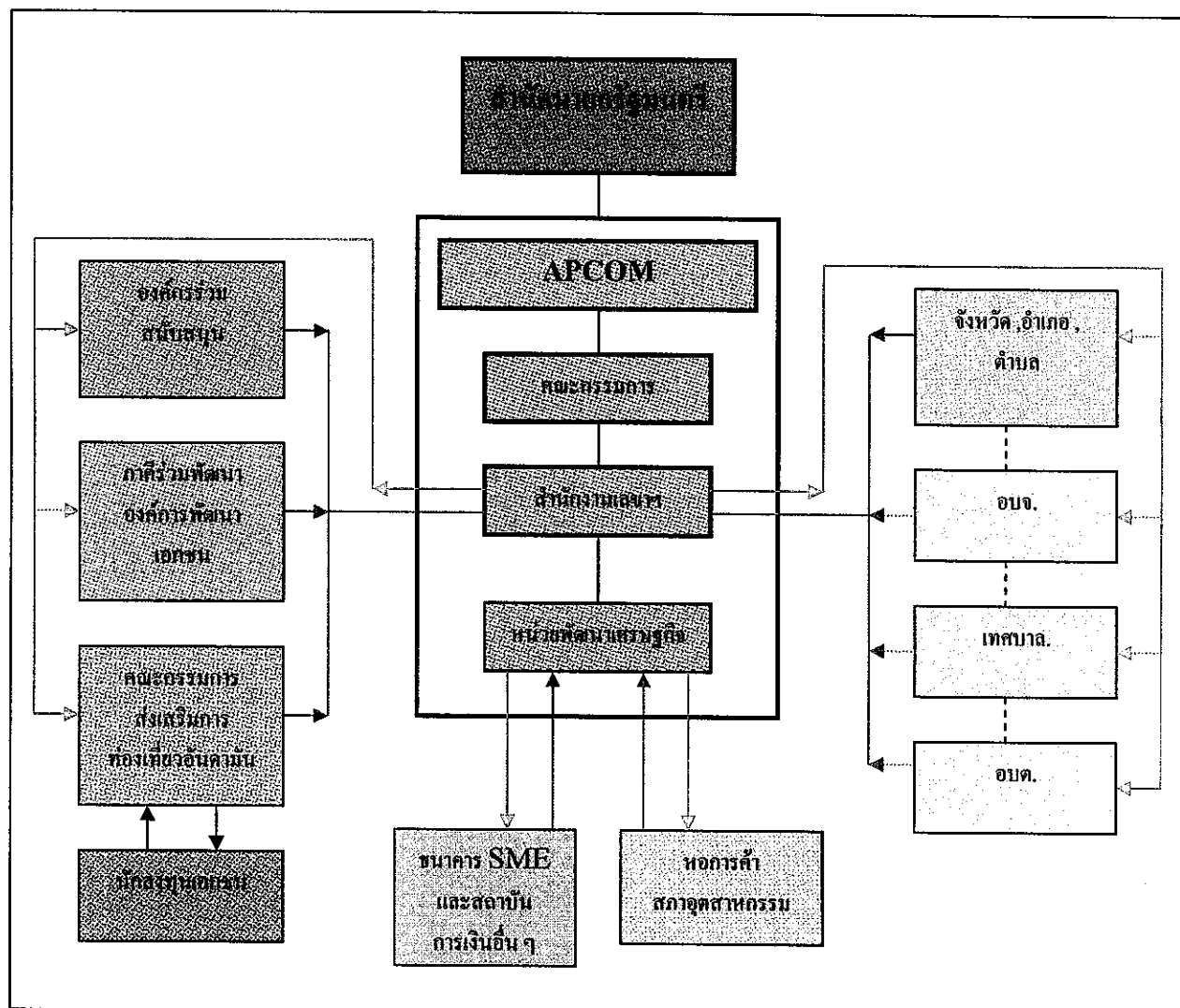
ในทางหนึ่ง APCOM เป็นเพียงหน่วยงานประสานงาน พร้อมทั้งส่งเสริมและดูแลแผนงาน SRDP ทั้งนี้เพื่อให้แผนงาน และ โครงการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใน 3 จังหวัด มีความสอดคล้องกับหลักการชี้แนะของ SRDP

อีกทางหนึ่ง APCOM จะเข้ามามีบทบาทอย่างเต็มที่ในการกำหนดแผนและควบคุมการพัฒนาจนกระทั่งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น มีความชำนาญเพียงพอที่จะรับดำเนินการได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยที่หน้าที่หลักมีดังต่อไปนี้

- บริหารจัดการแผนโครงสร้างอนุภูมิภาค เช่น การสังเกตแนวโน้มการจ้างงาน อัตราเติบโตของประชากร การกำหนดโครงสร้างพื้นฐาน
- ประสานงานกับหน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้องด้านการบริหารจัดการยุทธศาสตร์ที่สำคัญ
- กำหนดมาตรการควบคุมการใช้ที่ดิน และการออกแบบให้แก่พื้นที่แนวชายฝั่งที่ถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้แผนพัฒนาพื้นที่ และแผนปฏิบัติการ
- ประสานงานกับกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในการสอดส่อง ควบคุมการใช้กฎหมายคุ้มครองสิ่งแวดล้อม
- พิจารณายื่นขอใบอนุญาตก่อสร้างของโครงการขนาดใหญ่
- การส่งเสริมภาพลักษณ์ และการทำแบรนด์อย่างบูรณาการ ให้แก่ชายฝั่งอันดามัน โดยผ่านทางคณะกรรมการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวในระดับภูมิภาค (ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะใน SRDP)
- กระตุ้นให้เกิดการลงทุนในเขตอนุภูมิภาคผ่านทางหน่วยงานพัฒนาเศรษฐกิจ (Economic Development Unit)

ทั้งนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจากทั้งสามจังหวัด จะเป็นผู้กำหนดตัวบุคลากร ประจำสำนักงานเลขานุการ APCOM โดยที่กลุ่มบุคลากรดังกล่าว อาจจะได้รับสนับสนุนจากกระทรวงต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติการแผน SRDP ทั้งนี้ คาดว่า สำนักงานเลขานุการ APCOM จะต้องใช้จำนวนบุคลากรทั้งสิ้นประมาณ 25 คน โดยควรที่จะมีความเชี่ยวชาญทางด้าน การวางแผนควบคุมการใช้ที่ดิน การผังเมือง การวางแผนพัฒนาสิ่งแวดล้อมสังคม เศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว โดยที่ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการดำเนินงานตามกรอบหน้าที่ของสำนักงานเลขานุการ APCOM นั้น อาจจะมาจากรายงบประมาณในส่วนของสำนักนายกรัฐมนตรี

รูปที่ 28: โครงสร้างการจัดตั้งองค์กร และโครงสร้างการดำเนินงานของคณะกรรมการวางแผนอันดามัน

รูปที่ 28 แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรของ APCOM และแนวทางการประสานงานกับผู้ดำเนินการอื่นๆ และองค์กรที่สัมพันธ์กัน

การพัฒนาทรัพยากรบุคคล

การพัฒนาทรัพยากรบุคคลในพื้นที่ภูมิภาคอันดามัน เป็นปัจจัยสำเร็จประการหนึ่งของการบรรลุเป้าหมายของ SRDP เนื่องจากเป็นปัจจัยในการบริหารจัดการตามหลักของธรรมาภิบาล และปัจจัยในการปฏิบัติตามแผนงานด้านต่าง ๆ ดังนั้นแผนการพัฒนาทรัพยากรบุคคล จำเป็นต้องมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม โดยใน SRDP จะมีการระบุถึง

- ข้อเสนอแนะสำคัญที่ควรนำไปใช้ในแผน SRDP
- กลุ่มประชากรเป้าหมาย
- การอบรมฝึกฝนที่จำเป็นในการสร้างศักยภาพให้แก่กลุ่มประชากรเป้าหมาย
- ผู้ทำหน้าที่ในการพัฒนา และฝึกอบรม
- การประเมินศักยภาพของผู้ฝึกอบรม

โดยที่แผนดังกล่าวจะพิจารณาความต้องการต่าง ๆ ทั้งในภาครัฐ และภาคเอกชน

แผนการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของทางภาครัฐนั้นจะมุ่งไปที่หน่วยงานที่จะเข้ามาทำงานใกล้ชิดกับ APCOM ซึ่งได้แก่

1. หน่วยงานของรัฐในระดับภูมิภาค
2. ผู้ว่าราชการจังหวัด CEO และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง, องค์การบริหารส่วนจังหวัด, หน่วยงานอำเภอ, องค์การบริหารส่วนตำบล และเทศบาล โดยที่ข้อเสนอแนะสำหรับเนื้อหาในการพัฒนามีดังต่อไปนี้
 - การวางผังเมือง
 - การนำโครงการพัฒนาด้านสังคมไปปฏิบัติ
 - การวางแผนคุ้มครองสิ่งแวดล้อม
 - การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

ส่วนในแผนพัฒนาทรัพยากรบุคคล สำหรับภาคเอกชนนั้นได้มีการมุ่งเน้นไปยังอุตสาหกรรมสำคัญๆ ในเขตอนุภาคดังต่อไปนี้

- การท่องเที่ยวในรูปแบบโรงแรม / รีสอร์ท
- การท่องเที่ยวเชิงชุมชน
- ปาล์มน้ำมัน
- ยางพารา
- การประมง

ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการฝึกอบรมทักษะเฉพาะด้านแล้วนั้น ชุมชนต่าง ๆ ยังสามารถเข้าร่วมโครงการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นไปในการสร้างรายได้เสริม เพื่อสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจในท้องถิ่น ดังนี้

- การฝึกอบรมพัฒนากิจการขนาดเล็กของชุมชน
- การฝึกอบรมการจัดการด้านการเงิน และบัญชีสำหรับกิจการขนาดเล็กให้แก่ชุมชน
- การฝึกอบรมด้านการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ และการตลาด โดยยึดอยู่บนพื้นฐานของโครงการ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์
- การฝึกอบรมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับการขยายผลด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

นอกจากนี้ อาจจะมีหลักสูตรฝึกอบรมทางด้านการบริหารจัดการ และคุ้มครองสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ การสร้างจิตสำนึกถึงการท่องเที่ยว เพื่อป้องกันข้อขัดแย้งทางวัฒนธรรม และการฝึกอบรมทักษะเฉพาะด้าน เพื่อการท่องเที่ยว

โครงการนำร่อง : การพัฒนาชุมชนบ้านท่าเลน จังหวัดกระบี่

โครงการนำร่องจะเป็นการนำแผนฯ ที่คณะที่ปรึกษาจัดทำขึ้นมาจัดทำรายละเอียดด้านการบริหารจัดการ งบประมาณ ฯลฯ เพื่อนำไปขอการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และปฏิบัติให้เกิดเป็นรูปธรรม ซึ่งคาดว่าโครงการนำร่องที่จัดทำขึ้น จะสามารถจัดทำเป็น รูปแบบ (Model/Prototype) ที่สามารถนำไปใช้กับพื้นที่/ชุมชน/ภาคเศรษฐกิจ ในส่วนอื่นๆ ของภูมิภาคอันดามันได้ต่อไป ซึ่งโครงการนำร่องโครงการแรก เพื่อให้เห็นภาพการดำเนินงานของแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันให้ชัดเจนเป็นรูปธรรม ได้แก่ โครงการพัฒนาชุมชนบ้านท่าเลน จังหวัดกระบี่ เนื่องจาก ชาวบ้านมีความสนใจที่จะเข้าร่วม หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมการพัฒนาชุมชนให้การสนับสนุน และสามารถจัดทำ Business plan ซึ่งเป็นรายละเอียดที่ควรดำเนินการได้

● ลักษณะของบ้านท่าเลน

1. จำนวนประชากร 321 คน 72 ครัวเรือน บนพื้นที่ 1,400 ไร่
2. อาชีพหลัก คือ ประมง เกษตรกรรม และท่องเที่ยว (เรือคายัค) รายได้เฉลี่ยต่อ

ครัวเรือน = 33,000 บาทต่อเดือน

3. ประเด็นที่ทำให้ชาวบ้านต้องการพัฒนา/ฟื้นฟู

- ช่องทางประกอบอาชีพอื่นๆ โดยเฉพาะสำหรับผู้หญิง
- การท่องเที่ยวในท้องที่เป็นการดำเนินงานโดยผู้ประกอบการนอกท้องที่
- ต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว บนพื้นฐานความต้องการและการดำเนินงานของ

ชุมชนเอง แต่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจ

4. ดังนั้นในระยะสั้นคณะที่ปรึกษาได้จัดทำ Business plan (ตามแนบ) ระยะเวลา 1 ปี

วงเงินดำเนินการ 7.4 ล้านบาท โดยมีสาระสำคัญได้ดังนี้

- หลักการพัฒนา : ชุมชนมีส่วนร่วมในการบริหารโครงการ สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน

- ประเด็นการพัฒนา :

1) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์: ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมวัฒนธรรมโดดเด่น และความพร้อมในการตกปลา (Eco-culture Tourism: Scenic natural environment, Distinct culture, Competency for fishing)

2) พัฒนาศักยภาพ : แหล่งเรียนรู้, ศูนย์ข้อมูล, พัฒนาศักยภาพชุมชน (Capability Building: Adult Education Learning & Interpretation Center, Strengthen Community Enterprise)

3) พัฒนาชุมชน: สภา ชุมชน ที่มีการมีส่วนร่วมจากภาคีต่างๆ (Community Development: Community Development Council Participation of all stakeholders System for Participation)

4) หุ่นส่วนพัฒนาที่มีประสิทธิภาพ : บูรณาการการสนับสนุนจากภาครัฐ และ เวทีเชื่อมโยงภาคเอกชน (Effective Partnerships : System for Integrating government assistance Forum for Linking with Private sector)

5. จากการหารือร่วมกับจังหวัดกระบี่ พบว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำแผนฯ ไปพิจารณาในรายละเอียดและปฏิบัติ ได้แก่

1) สำนักงานจังหวัดกระบี่ ซึ่งทำหน้าที่เป็นเลขานุการคณะกรรมการบริหารแบบบูรณาการจังหวัด (ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่เป็นประธานฯ) เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในการบรรจุแผนพัฒนาชุมชนบ้านท่าเลนเข้าไว้ในแผนการพัฒนาจังหวัด เพื่อขอรับการจัดสรรงบประมาณซึ่งในเบื้องต้นอาจจะพิจารณาจากงบประมาณคงเหลือของงบกลางสำหรับกลุ่มจังหวัด 19 จังหวัด

2) กรมการพัฒนาชุมชน ซึ่งเป็นหน่วยงานในพื้นที่ที่สามารถให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาตามแนวทางกิจกรรมที่นำเสนอ โดยบูรณาการเข้ากับกิจกรรมอื่นๆ ที่เริ่มดำเนินการอยู่แล้วในพื้นที่

3) คลังจังหวัด ซึ่งทำหน้าที่ประสานงานในด้านการจัดทำแผนฯ ตั้งแต่เริ่มโครงการ

4) องค์การบริหารส่วนตำบลเขาทอง บ้านท่าเลน ซึ่งควรเป็นเจ้าของโครงการและนำแผนไปสู่การปฏิบัติ

SUB – REGIONAL DEVELOPMENT PLAN FOR THE TSUNAMI AFFECTED ANDAMAN REGION

Working Paper 3

Action / Business Plan for Ban Tha Lane

December 2005

**SUB – REGIONAL DEVELOPMENT PLAN
FOR
THE TSUNAMI AFFECTED ANDAMAN REGION**

WORKING PAPER 3

ACTION / BUSINESS PLAN FOR BAN THA LANE

DECEMBER 2005

Prepared by

WILBUR SMITH ASSOCIATES INC.

Table of Contents

	Page
1. Background	1
2. Location and Context	1
3. Project Approach	4
4. Criteria and Key Issues Affecting the Selection of Tha Lane as a Pilot Action Plan	
4.1. Key Criteria	5
4.2. Critical Issues	5
4.3. Key Strengths Identified	7
5. Description of the Action Plan	
5.1. Key Decisions from Consultation	8
5.2. Nature and Context of the Action Plan	8
5.3. Short Term Components of the Action Plan	9
5.4. Medium Term Actions	14
6. Cash Flow Projections	
6.1. Fishing trips	16
6.2. The Information/Learning Centre	17
6.3. The Combined Project	18
6.4. Other sources of Revenue for the Learning / Interpretation Centre	18
6.5. Conclusions	19
7. Risks	
7.1. Resistance and Apathy from Key Members of the Community	22
7.2. Inability to Sustain the Community Enterprise	23
7.3. Unhealthy and Unproductive Competition and Conflicts between Village Groups	24
7.4. Inadequate Demand	24
8. Social Infrastructures for the Pilot Project and Beyond	
8.1. Community Preparation and Continuing Organization	26
8.2. Capability & Confidence Building with Appropriate Training Technology	27
8.3. Organizational Development and Strengthening	28
8.4. Sector and inter-sector development	31
8.5. Integrated and coordinated external technical assistance	32
9. Stakeholders and Immediate Development Actions for the Pilot Project	
9.1. Stakeholders	33
9.2. Immediate Development Actions	33
10. Benefits of the Pilot Project	38

List of Figures

1. Location Plan of Ban Tha Lane
 2. Context of Ban Tha Lane
 3. Sketch Plan of Ban Tha Lane Showing Location of Learning/Interpretation Centre
- A1. Planning Zones

List of Tables

1. Ban Tha Lane Project Cash Flow, Year One (all currency figures in THB)
2. Ban Tha Lane Project Cash Flow, Year Two

Appendices

1. Planning Background of Ban Tha Lane
2. Estimated Costs of Learning/Interpretation Centre

Ban Tha Lane Action Area Plan

1. Background

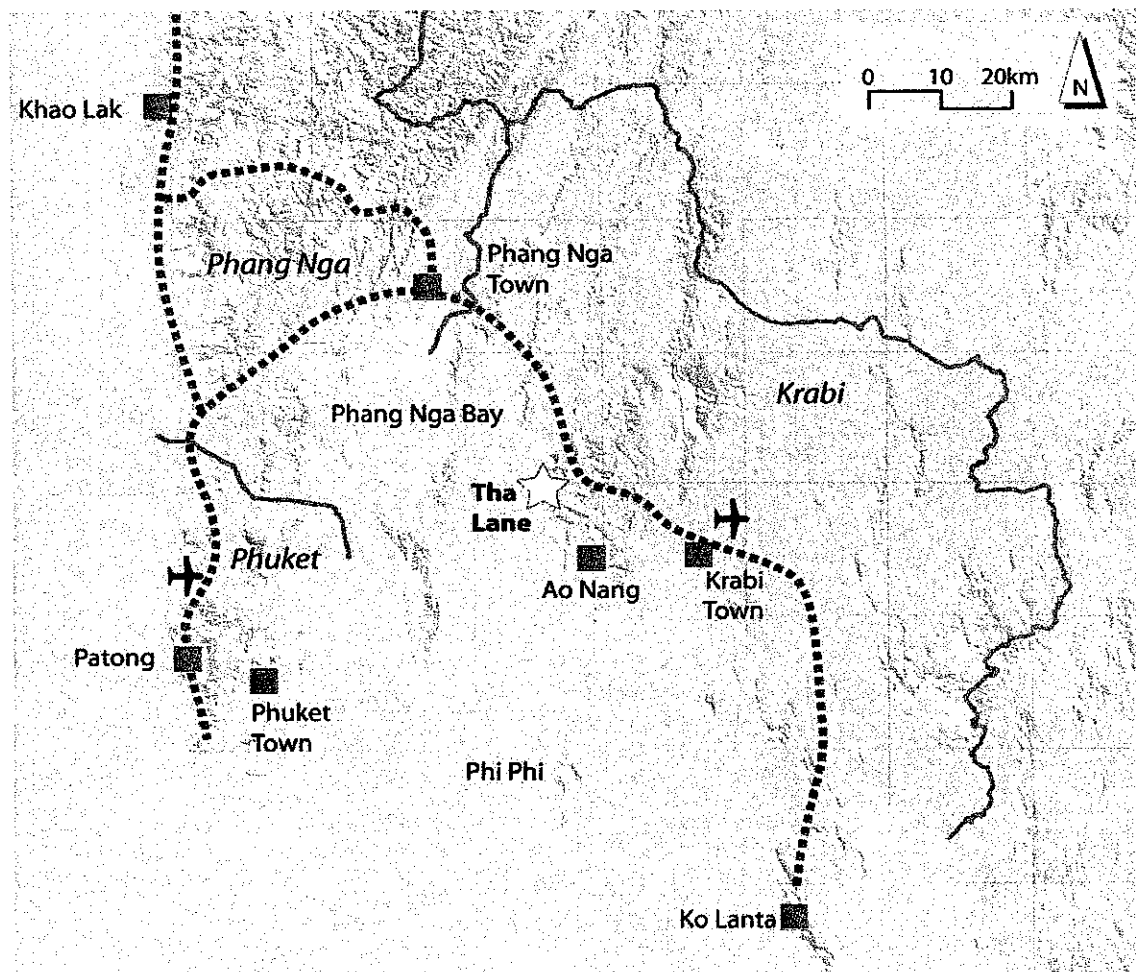
The Sub-Regional Development Plan (SRDP) prepared by this study is an umbrella framework covering plans and strategies at sub-regional, district and local level. Part of the remit of the plan is to introduce sustainable forms of development to local communities so that these can derive social, environmental, and economic benefits

As an example of how the SRDP policies can be translated into practical on-the-ground actions, a pilot project, in the form of an Action Plan, is proposed for Ban Tha Lane, Krabi, a small fishing community that was affected by the tsunami. The Action Plan will address critical issues (both tsunami and non-tsunami related) that are not only prevalent to Ban Tha Lane but are also common to other communities along the Andaman coast. As such this pilot project can test solutions that can then be replicated in other communities elsewhere.

2. Location and Context

Ban Tha Lane is a coastal village in Krabi Province. Its location is shown in Figure 1.

Figure 1: Location Plan of Ban Tha Lane

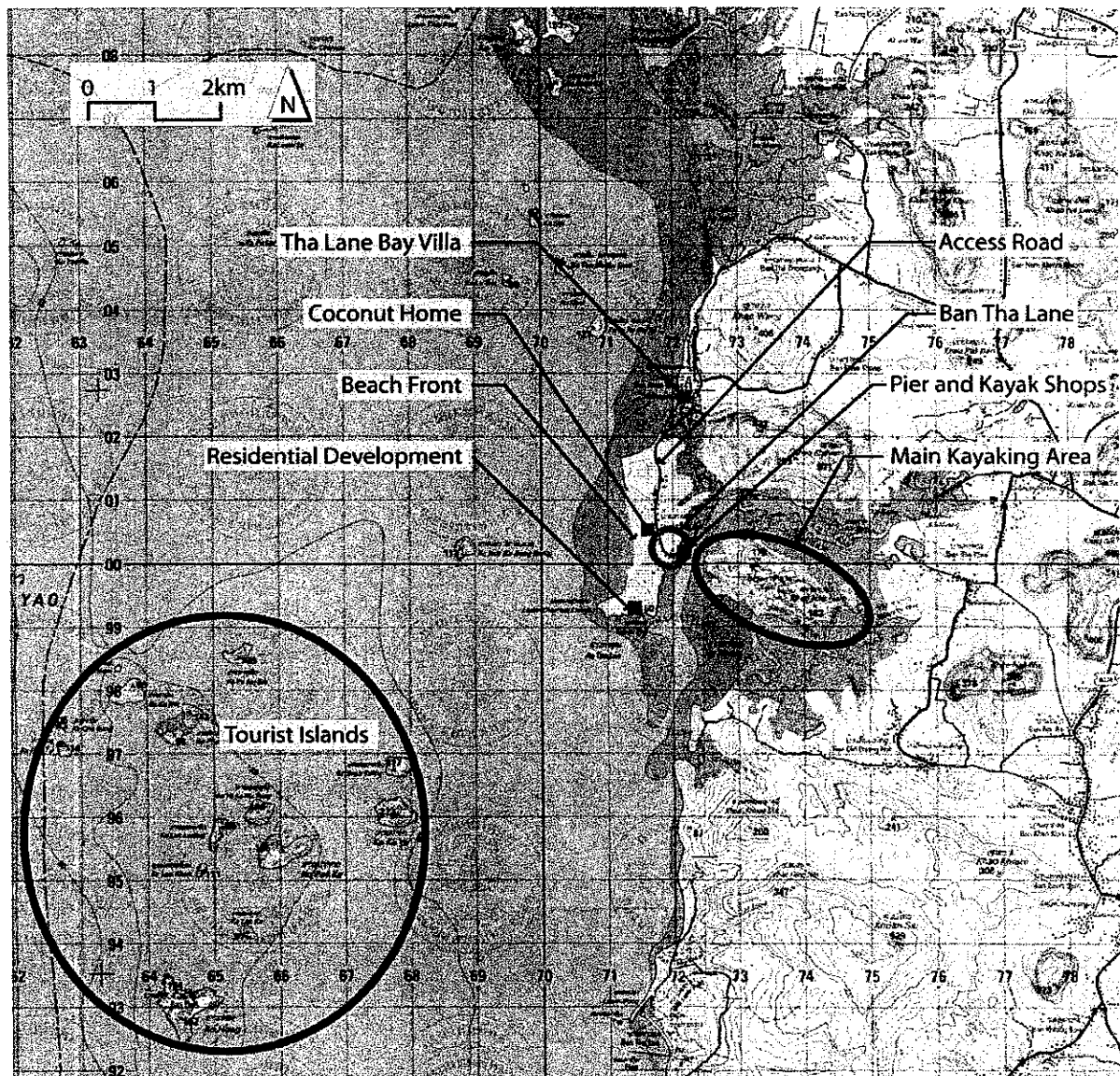

Located in Khao Thong sub-district, Muang District, Krabi Province, the village has 454 residents and 72 households. The community is Moslem.

The village has a dispersed settlement pattern covering some 1,400 Rai (224 ha). It is well connected by road to Ao Nang (20 minutes) and to Krabi Town and Krabi Airport (45 minutes) and has a pier making it accessible by sea. Major economic activities are fishing, with some agriculture and, to a lesser extent, tourism. The latter however includes tourist operations lying adjacent to the village offering sea kayaking activities (four companies in all), and one small resort of 15 rooms (Coconut Home Resort). Importantly though most of the villagers do not participate in any tourist activities.

Agriculture consists of 60 Rai (9.6 ha) of rubber plantation, operated by 6 households, and 150 Rai (24 ha) of palm oil plantation operated by 12 households. More than half of the households (37) earn their living from fishing, which is the traditional activity of the village. According to Community Development Department (CDD), the average per capita annual income is 33,000 Baht. A full description of the village characteristics, its environs and planning components is provided in Appendix 1.

Figure 2 shows the context of the village. New trends are emerging in the area, some related to outside investment including private residential development and new resorts. These are likely to increase as a result of reported speculative purchasing of land in the area. The major stimulant for such investment is the outstanding scenic beauty of the surrounding marine and terrestrial environment. Importantly the main village area remains in villagers' ownership and the adjacent beach is one of the few remaining undeveloped in the area.

Figure 2: Context of Ban Tha Lane

3. Project Approach

The planning approach to instigating the Action Plan has involved three visits to Ban Tha Lane during which a series of consultations with local people and key stakeholders took place. The actual steps are described below.

Planning Approach

1st Site Visit (14th to 15th November 2005)

- Discussions with CDD and TAO on concepts for the Action Plan and possible locations for a pilot action plan with reference to key criteria (see Section 4)
- Visits to potential sites and selection of preferred location (Tha Lane)
- Gathering of data on target community
- Meeting with village chief to obtain permission to explore possibilities of carrying out an action plan
- Preliminary public meeting community on 15th November 2005 to gather thoughts and ideas about a possible project and gain support of the community

2nd Site Visit (24th to 26th November 2005)

- Targeted meetings with women's group and men's group about aspirations and visions for the village community
- Meeting with local business leaders to gather insight in their activities
- Conduct exhaustive site visits in and around the village
- Devise long list of activities of possible actions

3rd Site Visit (7th to 10th December 2005)

- General workshop with community and CDD to present concepts for the Action Plan and invite comment and suggestions (7th December 2005)
- Targeted workshop with village groups to present revised action plan concept and endorse the project (8th December 2005)
- Follow up meetings with stakeholders to gain support and obtain agreements in principle to participate in the Pilot Action Plan (9th December 2005)
- Follow up site visits and meetings with Village Chief and operators (with MOF) (10th December 2005).

4. Criteria and Key Issues Affecting the Selection of Tha Lane as a Pilot Action Plan

4.1. Key Criteria

The key criteria used in the selection of the Pilot Action Plan can be summarised as:

- The degree to which aid from tsunami relief is considered deficient and/or could be strengthened;
- The presence of vulnerable groups in the community;
- The need to vary and supplement income sources;
- The extent to which social equity needs to be restored in the community;
- Potential opportunities for economic growth through sustainable environmental practices and/or use of authentic culture and skills;
- The level of support and motivation present among the community as well as among local Government organisations such as CDD;
- Presence and support of potential stakeholders, notably with the private sector;
- Degree to which technical solutions can be replicated in, and are relevant to, other communities.

4.2. Critical Issues

There are a number of critical issues affecting Ban Tha Lane that are typical of other coastal rural communities in the sub-region. These include confronting negative impacts arising from development pressures and the need to install greater equity and sustainability in the development process. Key issues, which have influenced the need for an Action Plan in Ban Tha Lane are elaborated below.

Need for More Focussed Tsunami Aid

Although no casualties resulted from the tsunami, considerable job losses did occur due to the destruction of boats and fishing equipment as well as some property damage along the shore. Aid to villages has so far been of a short-term nature. Government has supplied fishing gear and other basic items while private donors contributed seven tsunami-relief homes and 11 kayaks. Other donations comprised boats, fishing equipment and computers. Some of the aid has however not been sustainable: for example the donation of sea kayaks (by World Vision) has not been supported by technical expertise or training programmes to assist villagers running sea kayaking operations (e.g. maintenance, basic tourism skills, business organisation). As reported to the consultants, villagers themselves realise the need for proper training and education as a prerequisite to successfully carrying out new livelihood activities. This notably applies to villagers' aspirations for carrying out higher value mariculture for which equipment alone is not sufficient.

Need to Generate Supplementary Income

Decreasing fish stocks in Phang Nga Bay, due to over-fishing, is a future threat to villagers' livelihoods. The seasonal nature of fish harvests also contribute to irregular incomes, in as much as fishing can only be productive between 6 to 7 months in a year. Although incomes from fishing may be enough to sustain daily minimum requirements, these are not sufficient to upgrade living standards. The result may be disenchantment with fishing among young people and their subsequent drifting into other salaried, lower skilled occupations. There is

therefore a need to create higher value added and/or supplementary forms of incomes, most usefully related to the villagers' special know-how and heritage in fishing

Need to Support Vulnerable Groups

Women and youth sectors are in need of productive activities that can contribute to household income and to community development. Outside of their household chores and responsibilities, women have little to do while the youth, especially those who have finished secondary schools, are forced to go to Au Nang to look for jobs. During meetings and workshops conducted with the community, all members of the community expressed a strong desire to have the women and the youth involved in gainful occupations within their village.

Reflecting the Aspiration of Local People

In a similar vein young people who have aspirations to improve their livelihoods and social status (as recorded in discussions with the villagers) face the threat of being alienated from new businesses or employment opportunities due to a lack of confidence and exposure to basic training to develop new skills (as in the use of English, business management etc). Failure to provide such training can lead to young men being either forced to leave the village or maintain incomes and job satisfaction levels that do not match their aspirations.

Polarisation of Tourism Opportunities

Ban Tha Lane provides a good example of a community that lies physically close to but is little integrated with tourism. Although there is a successful operator engaged in environmentally sustainable tourism (sea kayaking) with close ties to the community and which commendably employs local people (15 in all), its success has not been replicated among much of the community. This is due to a lack of skills and know how in tourism and general business management. If not redressed, continued growth in tourism (not only in sea kayaking but in increased resort development) is likely to exacerbate this divide. The result could be social isolation, income imbalance and resentment. The Action Plan will provide an opportunity to identify other complementary forms of tourism that can be practiced by a greater number of villagers, supplementing their special knowledge of the sea with training to use new skills.

Lack of Integration and Social Equity

The community is currently ill prepared to deal with and manage increasing changes brought about by developments within and outside Ban Tha Lane. Private investors, tourist operators and new land owners from other provinces and countries have invested along the coastline and will likely continue to build second homes and resorts. This will result in inevitable changes that will require the community to adapt, learn new skills and develop confidence to meet new challenges. A further emerging trend is for some villagers to sell land, often at high premiums, to outside investors, creating divisions between those villagers with high real estate assets and those with limited property wealth. The Action Plan needs to generate wealth from livelihoods so that villagers can be more than by-standers to development.

Need for Environmentally Sustainable Practices

The natural beauty of Ban Tha Lane needs to be nurtured and exploited in an environmentally sustainable manner. This will maintain quality of life for residents and continue to attract visitors that are prepared to pay for enjoying an outstanding landscape and marine environment. Indeed added value to the environment can result by using local peoples' knowledge for guiding visitors and skills to develop special products (e.g. fishing). In a similar vein, negative impacts such as poor solid waste disposal, need to be mitigated as through awareness campaigns and clean-up projects.

4.3. Key Strengths Identified

In keeping with international best practice the Action Plan is to be focused on the particular strengths of the community. These may be described as follows:

- The strong link with the sea, namely fishing, which not only provides livelihoods to villagers but endows them with a unique culture and specialist knowledge of the surrounding environment;
- The outstanding natural setting of the village, both marine and terrestrial, made distinctive by a variety of mangroves, offshore islands, caves, beaches, creeks and forested hills characteristic of *karst* landscapes;
- The presence of an effective and generally well-managed sea kayaking tourist business in the village which already attract tourists (notably nature/ecotourists) which provide an available market for new tourist activities.

Tsunami Relief Housing, Ban Tha Lane

Need for Environmental Awareness

5. Description of the Action Plan

5.1. Key Decisions from Consultation

The extensive consultations held with villagers allowed the Action Plan to be defined according to the wishes and aspirations of the target community. Specifically, the following key decisions impact on the recommendations described below:

- Not to compete with kayaking operations: villagers considered competition from private operators in and outside the village would place them at a disadvantage in developing tourism solely on this resource (initially the consultants had identified this as a key action plan component). Greater co-operation with private kayaking companies in developing new complementary products was considered necessary;
- As fishing is the mainstay economic activity in the community, and the main source of expertise, supplementary income from other sources (notably tourism) should be related to this activity. This could notably include taking tourists on fishing trips;
- There should be great emphasis on learning and training, particularly with regards to interfacing with tourists, developing business skills and English language proficiency. This would be directed towards the youth and women;
- Villagers should develop tourism activities gradually, in line with their emerging learning of skills;
- Facilities for learning should be shared with other communities in the area;
- Improvements to the overall village environs should be strived for, such as additional public toilets.

5.2. Nature and Context of the Action Plan

The Action Plan comprises both short and medium term actions.

Short-term actions, defined in detail here, should be carried out within the next 12 months. They are actions that support the immediate wishes of the villagers as expressed during the consultation. They will provide tangible results, in the form of physical infrastructure and profits from business operations, which will form a solid basis to develop medium term actions, also described below. Medium term actions will need longer time to prepare, due to greater complexities and issues as well as the need for greater consultation with villagers.

It is important to note that the action plan will be part of a wider Area Plan for the Krabi coast (including Krabi Town, Au Nang and the coast around Ban Tha Lane). This plan, to be prepared under the SRDP, will set out a land use and environmental planning framework for the entire area and help support the Action Plan. Notably it will:

- protecting the integrity of the village,
- plan a sustainable and complementary distribution of resorts around the coast, and;
- ensure that traditional economic activities are not threatened by over-development.

Both the Action Plan and Area Plan are therefore mutually dependent and self-supporting.

5.3. Short Term Components of the Action Plan

In accordance with villagers' aspirations the proposed Action Plan focuses on the following elements:

1. Organising selective groups of tourists on fishing trips and diversifying this activity in the medium term to include new fishing related products such as cooking classes/ marine flora and fauna interpretation etc;
2. Preparing a brochure to promote the above activity as well as the wider village;
3. Build a learning/interpretation centre for villagers and neighbouring communities to train and develop skills and provide information and interpretation services to tourists;
4. Support the centre by setting up training and learning programmes to successfully operate the centre.

Each component is described below.

Taking Tourists on Fishing Trips

(i) General Characteristics and Purpose

The most appropriate and practical tourism business activity for villagers to practice is to take tourists out on fishing boats for day or night fishing. This can be undertaken relatively quickly given that villagers already have expert knowledge of the sea and have existing long tail boats (100 in the current fleet). The attractions of this activity to tourists are that:

- It allows access to the outstanding marine environment and scenery;
- It provides first hand experience of authentic culture and ways of life;
- If well promoted and managed it can contribute to a 'feel good' experience, namely through awareness that money spent is contributing to local welfare, cultural preservation and tsunami relief.

The wider benefits of this activity are:

- It provides an add-on attraction to the existing kayaking operations, therefore providing value to more than one stakeholder;
- It develops specialist interest tourism (i.e. fishing);
- It provides opportunity to further develop eco-cultural tourism, as through greater interpretation and development of specialist related activities such as cooking, home-stay or guesthouses etc.

The tourists undertaking fishing trips are likely to be culturally and environmentally sensitive and hence more appropriate to Ban Tha Lane than mainstream resort tourists.

(ii) Location and Composition

It is recommended that initially 5 long tail-fishing boats be used for taking tourists on fishing trips, making use of the existing pier (this could be expanded to 10 if proved successful). Both day and night fishing trips could be undertaken from the village.

The activity could be promoted at the Learning/Interpretation Centre as well as the Sea Kayaking operator centre (the owner has intimated that this could be carried out free of charge). A simple poster could be displayed, showing the types of fish that can be caught, itineraries and timetables. Existing boats could be used: only a simple roof structure would need to be fitted, together with first aid kits, and life jackets provided on board. It is estimated that four tourists per boat could be accommodated, with two villagers/fisherfolk accompanying the party. Although not included in the initial cash flow projections, a further variation could be to include kayaks in the boats to combine fishing with kayaking. More than one trip could be undertaken (for example one day and one night fishing).

Preparation of Brochure

(i) General Characteristics and Purpose

As well as posters displayed at the Learning/Interpretation Centre and kayaking centre, the above activity should also be promoted in a brochure. This should be different to the myriad of pamphlets produced by travel agents advertising day trips around Krabi, which are distributed in numerous outlets in Au Nang. The brochure could be more specialist than these, highlighting the special characteristics of the village, the fact that visitors would be contributing to the welfare of a local community by visiting, and perhaps linking the experience to the wider tsunami relief.

(ii) Composition and Distribution

Specifically the brochure would contain the following information:

- Describe tourist attractions in and around the village;
- Provide cultural and environmental information about the village and surrounding natural areas;
- Provide a simple code of practice for tourists;
- Demonstrate how revenues from tourism bring social benefits to the village community;
- Provide contact information (access, booking facilities, contact persons etc).

A total of 20,000 brochures would be produced. Given that quality rather than quantity of tourists would be the main requirement, an innovative distribution arrangement could be set up. This would avoid the mass distribution points in Au Nang and rather focus on specialist hotels that would agree to participate as stakeholders and agree to accommodate the brochures in reception or their tourist information centres, free of charge. This would demonstrate the hotels' support to the local community and their goodwill towards tsunami relief (in itself a good marketing approach given the increasing sensitivities of hotel guests around the world towards good causes). The consultants have already contacted a number of large hotels in the area and some have expressed willingness to participate in such a scheme. In the medium

term a web site could also be set up (recommended for when additional facilities are already in place in the village).

Building of a Learning/Interpretation Centre

(i) General Characteristics and Purpose

The catalyst for helping villagers train and acquire skills should be a purpose built centre where they can attend classes. This can be accommodated in a dual-use building that would combine facilities for training with tourist information and interpretation.

Information displays would focus on the tourism facilities offered in the village (accommodation, attractions, events, local specialities, transport, public services, etc) and could include simple booking facilities. Interpretation displays would relate to the environmental, social and cultural characteristics of Ban Tha Lane and its surroundings (see below). In the short-term panels showing for example the fauna or flora of the area, the location of fish grounds and types of fish to catch, local history can be shown. In the medium and longer term these exhibits can show more sophisticated displays, including interactive monitors etc. Research, using local university students for example, would need to be made on key aspects such as local fauna and flora, as well as historical records and anecdotes derived from villagers. The emphasis should be on quality and simplicity, especially in the short term, as there will be limited attractions and facilities.

The learning centre can be used part time by villagers for learning purposes (say on the first floor). The facilities could also be used for training other vulnerable groups in the surrounding area (for example unemployed workers or youths from other villages). Eventually the centre can also use the lecture room for other activities (such as interpretation services for specialist groups of tourists such as bird watchers or wildlife enthusiasts, or for local lectures, meetings or small conferences). As the theme of the building would be to combine learning with tourism, the use of the facility by school or high school students would also be compatible.

A typical example of an interpretation centre is provided in the plates below.

(ii) Location and Composition

A publicly owned site has been identified at the entrance of Tha Lane, where the building can act as a landmark and gateway to both the village and the existing sea kayaking facilities. The location is shown on the sketch drawing of the village (Figure 3).

The site has dimensions of 20 metres by 80 metres (1,600 sq m). A two-storey building with car parking at the rear is proposed.

Ban Tha Lane: Fishing in Area of Outstanding Natural Beauty

Purposed Site for Learning / Interpretation Centre

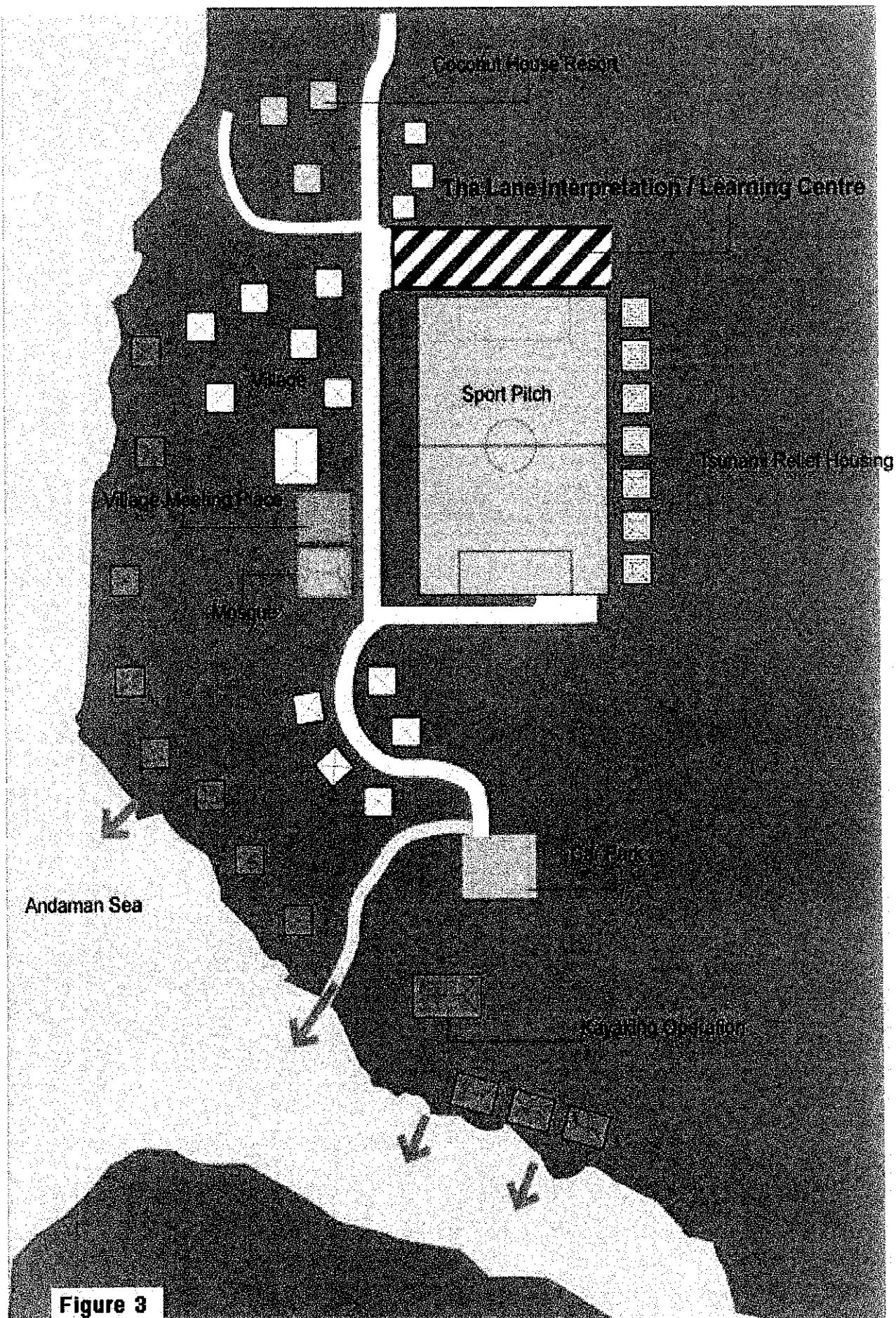

Figure 3

**Sketch Plan of Tha Lane Showing Location of Interpretation/ Learning Centre
(Not to scale)**

(iii) Schedule of Accommodation

A schedule of accommodation is provided below.

Space Allocation for Interpretation/Learning Centre

Ground Floor

- Reception area with general information space (25 m²)
- Display area for interpretation (100 m²)
- Sales area for local products (42 m²)
- Refreshment Area (25 m²)
- Male and Female Toilets (50 m²)
- Utility room (9 m²)
- Cloakroom (9 m²)
- Staff Area (20 m²)

First Floor

- Lecture/seminar room for 30 people (75 m²)
- Office (25 m²)
- Kitchen area (15 m²)

Building footprint

The building footprint is recommended to be at 280 m² (18 % BCR) with a gross floor area of 395 m², in accordance with building control standards.

Car Parking Area

Car/coach parking is recommended to be located at the rear of the building on a site area of 1,130 square meters. Parking for 20 cars and 4 buses is recommended as an initial estimate. The estimate is based on an international standard for a total area requirement of 32.5 square meters per car and 120 sq m per bus.

Signage

These would include landmark signs for the learning/interpretation centre and directional signs to the village, beach and kayaking areas. Such signs would bring a sense of place and order to the village.

Training

To support the Learning/Interpretation Centre it is necessary to devise training programmes and to staff these accordingly. It is recommended that four elements of training should be targeted.

- English language
- Environmental Awareness and Interpretation
- Tourism Management
- Financial Management

These would provide villagers with basic skills, sufficient to converse with tourists, show a degree of expertise in the interpretation and management of the environment and gain know how in tourism and financial management. In particular skills in environmental interpretation can be linked to kayaking operations, so as to help private operators develop a state-of-the-art ecotourism operation.

It is essential that the courses and the teachers are learner friendly. Courses should be fun, easy to understand and user friendly. As one of the major constraints holding villagers back is the lack of confidence in dealing with outsiders, teachers should be able to quickly install a sense of confidence and ease. As such careful screening of trainers should be exercised.

An innovative and cost effective measure to enable quality English teaching would be to use university partnerships (namely between Thai and English universities) or specialist volunteers programmes (2005 is the international year of the volunteer). One such model is Student Partnership Worldwide, which organises student volunteer programmes in under privileged areas of the world, including Asia. Volunteer students, usually those prepared to undertake a gap year, are trained and flown to a destination where they teach a variety of subjects for three to four hours a day, earning food and lodging. The whole programme takes 6 to 8 months and costs around US\$6,000 (i.e. training, flights and accommodation). Students for their part gain a chance to experience local cultures. The combination of a native English teacher with local teachers would be a creative and cost effective method to bring quality teaching to the village.

5.4. Medium Term Actions

As shown in the cash flow projections in Chapter 6, the money generated from short-term actions would be sufficient to generate other investments in the medium term. These could help develop more sophisticated forms of training or activities in the village, in line with villagers' aspirations. In accordance with the community's requirements consultants, these could comprise:

- Developing more sophisticated forms of fishing and aquaculture;
- Initiating food processing, in particular fishing products;
- Creating cooking classes for tourists, making use of open air kitchens in the village;
- Developing higher value agriculture;
- Helping create a more comprehensive ecotourism product built around sea kayaking and fishing trips;

- Introducing more sophisticated displays (e.g. info points, touch screen facilities, exhibits etc) at the interpretation centre;
- Developing a village heritage trail for tourists;
- Planning village home stay or guesthouses for tourists;
- Introducing a village co-operative store;
- Introducing better public toilets.

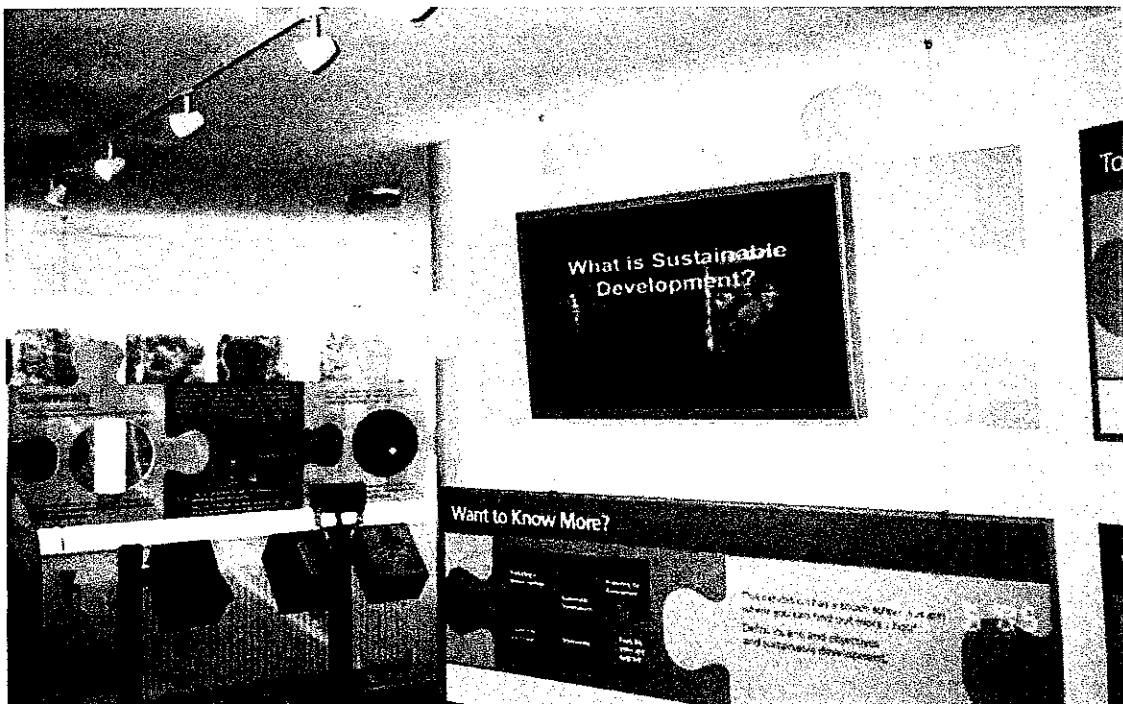
Example of Interpretation / Learning Centres

Lake District, UK

Conza delle Campania (built by WWF)

Example of Learning Facilities (Lake District, UK)

Example of Interpretation Centre (Lake District, UK)

6. Cash Flow Projections

Table 1 shows the estimated cash flow for the first year of the project. The first part deals with the fishing trips operation. The second part gives the running costs of the information/learning centre. The two are combined to give a balance for each month in the 12-month period.

6.1. Fishing Trips

Income

Estimates of income have been based on the existing kayak operations in the village. The price for a one-day kayak trip is 1,500 Baht per person, including food and refreshments, which are available from the kayak restaurant. At this stage it is not proposed to provide food to the fishing trippers, they will either bring their own food or eat at the kayak restaurant, where the charges are around 200 Baht per day per person. The price for a one-day fishing trip is therefore taken as 1,300 Baht. Half-day or night-time trips will be offered at similar rates.

Discussions with the main kayak operator indicate a seven-month season, from November to May. The boats can take four tourists in addition to two boatmen, still allowing fishing operations to proceed. Capacity income is therefore taken as 5,200 Baht per boat per day and it is assumed that the average load factor throughout the seven-month season is 66.7 per cent. Maximum income, based on a 26-day month, would therefore be 450,892 Baht per month. For the first season we assume a gradual build-up to this maximum.

Set-up Costs

It is assumed that 5 boats would be converted at a cost of 2,000 Baht each. First aid supplies, lifejackets and fishing gear for the tourists are estimated at a further 10,000 Baht per boat. Insurance is taken as 50,000 Baht per year. An allowance of 100,000 Baht has been made for promotional material to be distributed to nearby travel agents and hotels.

Running Costs

The fishermen are to be paid 200 Baht per person trip from each tourist (100 Baht to each boatman) for taking tourists on their trips. This would give the fishermen an additional income of 400 baht per person per day. Assuming each fisherman takes 2 trips per week this would give him an additional income of 3200 baht per month. Incremental maintenance of boats and equipment would cost 5,000 Baht per boat per season. It is assumed that the transport facilities of the main kayak operator (Sea Kayak) to ferry tourists from Au Nang or other resorts, could be used initially. Notionally a payment of 150 Baht per person-return trip towards these transport costs is allocated.

We have included the cost of a small sales office which would be located in the information/learning centre. Water, electricity and telephone charges are taken as 4,000 Baht per month, plus 5,000 Baht for the payroll costs of a sales clerk.

Outcome

The operation is projected to generate a sizable profit, rising to 317,000 Baht per month at peak.

6.2. The Information/Learning Centre

The estimated construction cost of the Centre is 7.4 million Baht, including professional fees, a 10 percent contingency and VAT (see Appendix 2). Furniture and equipment would bring this up to around 8 million Baht. It is expected that these costs will be met by a grant from the Provincial Governor. Running costs of the Centre are given in the second part of Table 1.

The main items are as follows:

Staff

There will be a full-time manager who will be responsible for all aspects of the project, including the fishing-trip operation. His payroll costs are taken as 25,000 Baht per month, including social costs. The community organiser will be full-time for the first year, with payroll costs of 20,000 Baht per month. Other management/support personnel are a part-time accountant (5,000 Baht) and three part time cleaners and guards (3,000 Baht per month each). For the learning services there will be four part-time teachers, possibly seconded from the university or other educational establishment. Payroll costs are estimated at 10,000 Baht per month each. For English language instruction, a volunteer postgraduate will assist them with English as his native tongue (see Section 5). He will be recruited under an agency placement scheme at a standard cost of USD 6,000 (246,000 Baht) including international transport and subsistence. Finally a part-time researcher into local culture and history will be seconded from the university for a three-month period at a cost of 2,000 Baht per month, to cover transport and subsistence.

Other Running Costs

Electricity, water and telephone charges are taken as 16,000 Baht per month. Insurance of buildings, contents and public liability would be 20,000 Baht for the year. Brochures and other promotional materials are estimated at 100,000 Baht. Stationary and other consumables would cost 10,000 Baht per month.

Summary

In general, the above items total around 125,000 Baht per month. This level would be exceeded in the first and fifth months by the payment of lumpy items such as insurance, brochures and placement of the volunteer. In this initial stage there will be no revenues from the Centre to set against its running expenses. In later years there will be sales of locally made souvenirs and income from catering but in this initial stage the only project income to offset the running costs of the Centre is the profit from the fishing-trip operation.

6.3. The Combined Project

The final row of Table 1 gives the monthly balance, taking account of both the fishing trip operation and the Information/Learning Centre. We make the pessimistic assumption that the Centre comes into operation five months before the beginning of the fishing-trip season, which then occupies the remaining seven months of the first year. Deficits therefore accumulate to a peak of 1.15 million Baht until the fishing-trip profits come into play. By the end of the year these profits will have reduced the deficit to 0.35 million Baht.

Table 2 gives a similar projection for the second year of the project. Costs are slightly lower, without the community organiser and the researcher. It is also assumed that the fishing trip operation restarts in month six at the same peak level that it finishes in year one.

This time the deficit rises to a rather larger peak of 1.24 million Baht, because of the starting deficit inherited from year one. But the larger profits succeed in paying off this deficit and creating a small surplus of 0.19 million Baht in month 12. The position can therefore be expected to improve in subsequent years, as the end of year surplus increases and other revenue-generating activities come on-stream.

6.4. Other Sources of Revenue for the Learning/Interpretation Centre

In the cash flow projection, in year one, it is assumed that the fishing tour trips, a part of the tourist cooperative, provides the only source of revenue to pay off the costs of operating the Learning/Interpretation Centre. This means that it is responsible for the cost of teachers, accountants, cleaners, telephone, community organizer, researchers, posters, and so on. However there are ways in which the interpretation centre can generate its own monthly revenue to balance out its monthly expenses. In addition other bodies will become involved in the set-up. They will help to carry the operational costs of the centre. This will take much of the burden off of the tourist cooperative. In the long-run the tourist cooperative will not be the only body responsible for the interpretation centre: the village and other stakeholders, including other villages and any private operators, will help to run it.

The centre can immediately generate revenue after the set-up is completed. There will also be other sources of revenue as the village gradually develops into a bigger tourist destination. The sources of revenue are separated into two categories: 1) the immediate sources 2) the long-term sources:

Immediate Sources:

- i. Sales of souvenirs
- ii. Commissions from sales of souvenirs and food products
- iii. Rental fee for the use of lecturer/ seminar room
- iv. User fee from private operators
- v. Rental fee for use of advertising space (for booths etc.)
- vi. Learning/training fees from other villages

Long-term Sources:

- i. Contribution from the village guesthouses
- ii. Contribution from foreign land owners
- iii. Village tax to private operators, such as hotels and other tourist/travel agents.

6.5. Conclusions

It can therefore be concluded that with the exception of the admittedly large grant for construction and equipment the entire project is, broadly speaking, self-financing. There will however be a sizable deficit of rather more than one million baht around the middle of each year. This is roughly equivalent to the unused tsunami fund donation that is presently held by the village chief and it is expected that this can be used to finance the deficit. Otherwise the project will either need a larger initial grant or must finance the deficit through loans. For the time being, no loan charges have been included in the cash flow.

Table 1. Ban Tha Lane Project Cash Flow, Year One (all currency figures in THB)

MONTH		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
FISHING TRIPS													
Income													
	unit												
person-trips per month	347						200	224	249	273	298	322	347
price per trip	1,300												
income per month		-	-	-	-	-	260,000	291,815	323,631	355,446	387,261	419,077	450,892
Expenses													
conversion of boats	10,000						10,000						
gear, equipment	50,000						50,000						
transport contribution	150	-	-	-	-	-	30,000	33,671	37,342	41,013	44,684	48,355	52,026
fishermens' fee per person trip	200	-	-	-	-	-	40,000	44,895	49,789	54,684	59,579	64,473	69,368
insurance	50,000						50,000						
maintenance/renewal	25,000						3,571	3,571	3,571	3,571	3,571	3,571	3,571
promotional material	100,000					100,000							
sales office utilities/phone	4,000						4,000	4,000	4,000	4,000	4,000	4,000	4,000
sales clerk	5,000						5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000
expenses per month		-	-	-	-	100,000	192,571	91,137	99,703	108,268	116,834	125,400	133,965
profit		-	-	-	-	100,000	67,429	200,678	223,928	247,178	270,427	293,677	316,927
CENTRE													
utilities/telephone	16,000	16,000	16,000	16,000	16,000	16,000	16,000	16,000	16,000	16,000	16,000	16,000	16,000
insurance	20,000	20,000											
SPW volunteer	246,000	246,000											
manager	25,000	25,000	25,000	25,000	25,000	25,000	25,000	25,000	25,000	25,000	25,000	25,000	25,000
community organiser	20,000	20,000	20,000	20,000	20,000	20,000	20,000	20,000	20,000	20,000	20,000	20,000	20,000
researcher (travel/subsist)	2,000	2,000	2,000	2,000									
accountant (PT)	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000	5,000
number of teachers (PT)	4												
teachers' fees	10,000	40,000	40,000	40,000	40,000	40,000	40,000	40,000	40,000	40,000	40,000	40,000	40,000
number of cleaners/guards	3												
cleaners/guards	9,000	9,000	9,000	9,000	9,000	9,000	9,000	9,000	9,000	9,000	9,000	9,000	9,000
brochures and posters	100,000					100,000							
other materials	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000	10,000
expenses per month		393,000	127,000	127,000	125,000	225,000	125,000	125,000	125,000	125,000	125,000	125,000	125,000
cumulative balance	-	393,000 -	520,000 -	647,000 -	772,000 -	1,097,000 -	1,154,571 -	1,078,893 -	979,965 -	857,788 -	712,360 -	543,684 -	351,757

Table 2. Ban Tha Lane project cash flow, year two (all currency figures in THB)

MONTH	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
FISHING TRIPS, income						450,892	450,892	450,892	450,892	450,892	450,892	450,892	
FISHING TRIPS, expenses						183,965	133,965	133,965	133,965	133,965	133,965	133,965	
FISHING TRIPS, profit						266,927	316,927	316,927	316,927	316,927	316,927	316,927	
CENTRE, expenses	371,000	105,000	105,000	105,000	205,000	105,000	105,000	105,000	105,000	105,000	105,000	105,000	
cumulative balance	- 351,757	- 722,757	- 827,757	- 932,757	- 1,037,757	- 1,242,757	- 1,080,830	- 868,904	- 656,977	- 445,051	- 233,124	- 21,198	190,729

7. Project Risks

Every new project implemented within a community with minimal exposure to development efforts involves risks due to several factors:

- i. the base-line profile of the community, with its long standing practices and way of life,
- ii. past experiences in similar development projects that have not resulted in concrete benefits,
- iii. the level of leadership capacity and governing structures in the community to address development and its inevitable changes,
- iv. the inter-play of numerous agencies providing technical or financial assistance, and
- v. the quality of the delivery of the technical assistance and the appropriateness of the technology used in such delivery. These factors contribute toward shaping community-specific risks that in turn determine the prospects of the development project in a village.

For the Pilot Project in Ban Tha Lane, three major risks will have to be addressed effectively in order to ensure equitable and sustainable growth envisioned by the pilot project for the members of the community:

7.1. Resistance and apathy from key members of the community

This initial risk to the forward movement of the project may increase and affect the subsequent stages of project life if they are not effectively managed and converted into acceptance and active participation. Resistance may come from religious leaders and prominent elders who shape decisions and influence actions of community members. Apathy may be coming from key actors who have been adversely affected by previous projects and who are not likely to participate in new initiatives, even if their inputs are considered important to the project. Initial apprehension displayed by other community members, if not acknowledged and addressed immediately, may likewise move toward resistance or apathy. Several factors can contribute to this initial resistance and apathy:

- **Minimal information and/or misinformation about the nature of the project and its benefits to the community.** When different people give too much, and worse, conflicting messages and information, listeners will be confused and doubtful about the real intent of the project. The credibility of the messengers and the manner of delivery of these messages are likewise critical in determining how the information will be received.
- **Overwhelming by the magnitude of proposed changes to traditional way of life.** Information overload can threaten the people's sense of control and predictability that have governed their life for a long time. If too many changes and adjustments are proposed to them and are required from them at the onset of the project, their capacity to appreciate and understand this abstract and new information can block the key actors from fully listening and comprehending what the project requires from them.

- **Lack of a clear and concrete action plan to demonstrate how the desired results can be achieved within a time frame.** Certain decision makers may resist the project if it cannot present a logical and time-bound set of strategies and concrete activities that will help the community visualize how things are to be done by whom and when. Such information help the more discerning members of the village assess whether the project has a real potential for delivering results.
- **Inability to show small successes within a short-term period.** Small gains and successes demonstrate to the villagers that their efforts are rewarded. If there are no palpable benefits after some period of time, especially, if both the plans and the actual implementation process cannot produce concrete results, even the enthusiasm of supporters will eventually wane and the resistance and apathy of the others will further increase.

7.2. Inability to sustain the community enterprise

Ban Tha Lane has a previous history of not being able to sustain a village organization. Thus, sustaining an integrated development effort such as this pilot project will require social investments from the community. Although the key actors in the village demonstrate initial enthusiasm, approval and support, sustaining the various elements and gains of the project will have to be ensured. Eventual waning of enthusiasm and participation in the project however may be due to the following:

- **Lack of ownership due to a low level of participation and absence of community counterparts in the various project components.** Having external agencies do all major decision making and giving them all required resources will not build ownership since there are no personal and community stakes invested in the project.
- **Lack of skills and confidence and inappropriate training technology.** Necessary working knowledge and skills, including appropriate technology are necessary for building confidence, especially if these are provided using training methods that are congruent with their learning styles, life routines and culture. When these pre-requisites are not provided and delivered effectively, the probability of failure is increased and their confidence and self-worth severely affected. The community enterprise then becomes a disincentive for further personal and professional development of members.
- **Lack of management policies, systems and structures.** Even if skills are in place, effort must be equally focused on building organizations with clear management policies and structures and relevant systems for transparency and accountability, decision-making and effective operations. Failure to do so will eventually lead to conflicts, confusion and apathy.
- **Lack of coordinated delivery of technical assistance to the community by different public and private agencies.** The project will require several kinds of inputs given by several external stakeholders. Without any agency coordinating the delivery of various inputs and resources to the community, village leaders and key actors may be confused and overwhelmed because they have to deal with various agencies with different and uncoordinated activities and agenda. Their

efforts will be dissipated by having to respond to and manage various agency needs and requirements instead of focusing on their own strengthening and in actively fulfilling their roles and responsibilities in the project.

- **Inability to demonstrate immediate benefits and small successes within a short-term period.** Like in the previous section, even the active participants in the project may eventually lose interest if their efforts are not immediately acknowledged and recognized. Shaping desired behavior requires positive reinforcements especially if the capacity for delayed gratification is not developed.

7.3. Unhealthy and Unproductive Competition and Conflicts between Village Groups

When gains and benefits, in whatever form and kind, start coming in, especially as the project expands itself and affect other aspects of community life involving more internal and external stakeholders, differences in perspectives, approaches, interests and priorities will inevitably surface. Negotiations will have to be made as divergent views and complicated issues emerge. Without any effective governing mechanism that will guide decisions and actions, diversity and conflicts, which are necessary in further innovations and development, will not be transformed into productive results. Unproductive conflicts and unhealthy competition may increase if the following factors are not addressed:

- **Absence of clear policies and structures to effectively guide and govern stakeholders** as they make decisions about their resources, benefits to other vulnerable groups in the community, further investments, etc. Without the governing structure, moreover, roles and responsibilities of groups, associations, key actors are not defined, thus, giving them no or minimal accountabilities and benefits for actions and decisions.
- **Lack of a code of conduct** to protect and develop community norms and resources, vis-à-vis the effects of development, especially on children and youth, the elderly and on valued traditions.
- **Lack of systematic venues for dialogue**, joint problem identification and resolution and information-based decision-making
- **Absence of a monitoring and evaluation system** that provides data-based evidences and analysis on the status of the community projects and its contribution to sustainable and equitable development and growth

Many of the above risks can be minimised by good management structures, as described in Chapter 8.

7.4. Inadequate Demand

The planned scale of the fishing trip operation has been planned to be similar in terms of trips per year to that achieved by the sea kayaking operators. Even so, given the different nature of the product it could be difficult to generate the required demand. Although this risk will be mitigated by a strong marketing effort involving local travel agents, hotels and combined promotion with the existing kayak operators, unforeseen impacts on the general tourism market in the area (further natural disasters, terrorism etc) should also be considered.

There is a further risk of inadequate demand for the training courses and other facilities offered by the Information/Learning Centre. This will be mitigated by a campaign to convince local people of the benefits that can be obtained. In addition the catchment area for the training courses will not be restricted to Tha Lane but will extend to surrounding settlements.

A gradual build up of development and training is therefore seen as a wise course of action to minimise risk.

8. Social Infrastructures for the Pilot Action Plan and Beyond

To address the risks presented above and to ensure that the objectives of the pilot project are attained for the community, five action points are outlined below:

8.1. Community Preparation and Continuing Organization

Resistance is a normal reaction to change; initial bursts of enthusiasm displayed by some individuals may slacken and usual behaviors may come back while conflicts may arise as the project moves into full implementation. These are expected behaviors and occurrences. Thus effective community preparation and an on-going process of community strengthening are essential ingredients in pursuing an integrated community development initiative. Key inputs and activities will have to be provided and undertaken in the short-term namely through:

Appointment of a full-time community organizer: this will create mechanisms for preparation and strengthening and facilitate processes for interaction, dialogue, discernment and decision-making. The community organizer will remain in the community for a year and will ensure that the villagers implement community activities. The organizer must be equipped with change management technology aside from specific skills and technology for participation and sector empowerment.

Development of a communication plan; to outline core messages about the project together with key internal and external stakeholders. The plan will identify the relevant information that must be relayed to various audiences by credible speakers using the most appropriate communication aid and delivering the information in calibrated dosages within the right context (time, venue, and occasion). The key to developing the messages is to make the content and delivery audience-friendly. Messages will have to be consistent with each other and with the overall area plan. The delivery will have to be consistent, especially with regard the objectives of the project, its gains and benefits, its strategies and what it will require from various stakeholders. It can likewise present worse case scenarios if project requirements are not fulfilled.

Create initial venues where divergent views are discussed, clarified and respected; where initial resistance and misunderstandings are surfaced, thought through and resolved. Community meetings by sector or by groups will be undertaken and will serve as communication and dialogue venues. It will likewise be used to firm up, through a participatory process, the details of the implementation of the pilot project. Surfacing of inputs for the Community Code of Conduct can be started through these venues. Outputs from such meetings will serve as continuing inputs for the recommended Community Development Board which will be fully described in the following section. The community organizer and leaders of the community will initially facilitate these meetings until other members are trained and are confident in facilitating groups effectively.

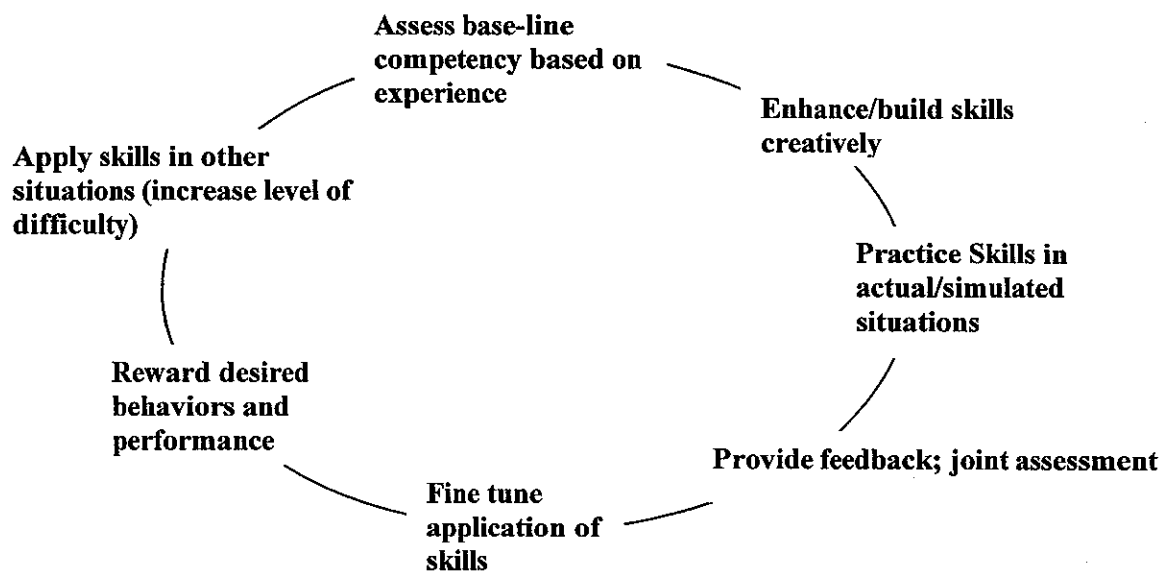
Install community counterparts; for development and ensuring that these are provided by the community to the project. Community counterparts ensure ownership due to personal investments. Providing community counterpart enables the members to be fully engaged in the project as active actors and owners of their development instead of being a by-stander in the change efforts. Counterparts may come in the form of labour, local materials, concrete activities that serves as inputs for the project, e.g., feeding the workers from outside the

village, cleaning up the construction debris, providing venues, materials and snacks for community meetings etc.

Create a mechanism for public recognition of exemplary efforts in order to reinforce desired behavioral and attitudinal changes. The positive reinforcements will demonstrate small wins and benefits that can create new norms based on the changes required by development, decrease resistance and apprehension of other community members, and can serve as motivation to increase the momentum of participation and the complexity of skills development.

8.2. Capability & Confidence Building with Appropriate Training Technology

Developing knowledge and skill of adult learners will require an altogether creative scheme and technology that are quite different from teaching methods in formal schools. The adult learning cycle for confidence-building diagramed below underscores the central roles of practice and feedback as the level of complexity of skills training increases. It presents a graduated, hands-on or experience-based and learner-focused learning method:

Critical to adult learning is the initial assessment of competencies of target groups and builds the training curriculum using the current competencies as base-line. Training technology will then be developed using the following criteria:

- use of mix of training strategies: emphasizing hands-on, interactive and experience-based methods using appropriate learning materials and activities: visual and auditory, coaching during and after actual exposure, creative and interesting problem solving activities through games, short lectures using story telling and the arts
- gender & culture sensitive training activities and timetable
- actual exposures to best practices and to external experts
- immediate recognition of exemplary performance

- participatory and multi-stakeholder evaluation of performance

Training curriculum will be divided into foundation, core and special courses:

Foundation courses: English & Communication; Basic Education

- Basic conversational English for all participants dealing with foreigners
- Advance English for people with special roles in the project
- Refresher courses in reading, writing and arithmetic (adults)

Core Courses: Tourism and Enterprise Management, Environment, Health and Sanitation

- General information on kinds and requirements of tourism (for entire members of the community)
- Specific information on how to manage tourists coming to Ban Tha Lane (for people with special roles dealing with tourists)
- Managing the cooperative as a professional business enterprise
- Protecting and developing physical environment through proper waste disposal system and other methods

Special Technical Courses: (for targeted members of the community)

- Computer Literacy
- Safety and First Aid
- Marketing and promoting Ban Tha Lane
- Project Documentation (to document project life and learning)
- Facilitation of meetings and dialogues; managing meetings
- Trainers' Training (local people can eventually train other members)

Delivery of the training curriculum will be implemented in phases and will be calibrated according to initial capabilities of targeted learners. Increasing complexity of topics will be dependent on performance and needs of the community as it expands and develops the project scope and discipline in other enterprises and aspects of community life.

8.3. Organizational Development and Strengthening

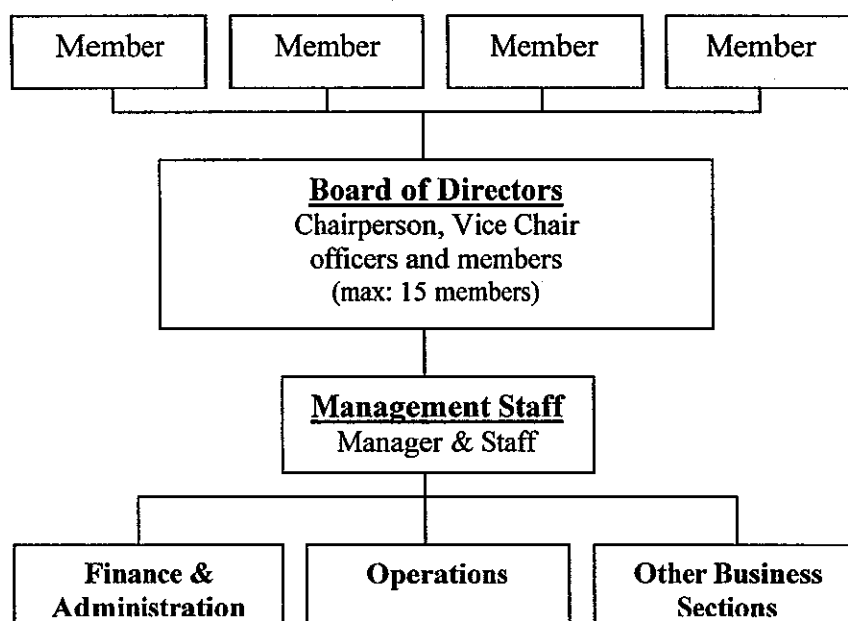
Two major organizations will be set up to manage the business enterprise and to govern the development of the community together with the elected officials of Ban Tha Lane:

Creation of a Co-operative as the Business Entity

This will operate and manage the tourism community enterprise. The cooperative will be legally registered with appropriate organizational structures, management systems for finances and other resources, for operations, communication and decision-making, human resource development and client relations, including marketing and promotions of the business.

The primary level cooperative will be composed of all members and will elect officers to the Board of Directors (BoD), the governing body of a cooperative. The BoD will then be

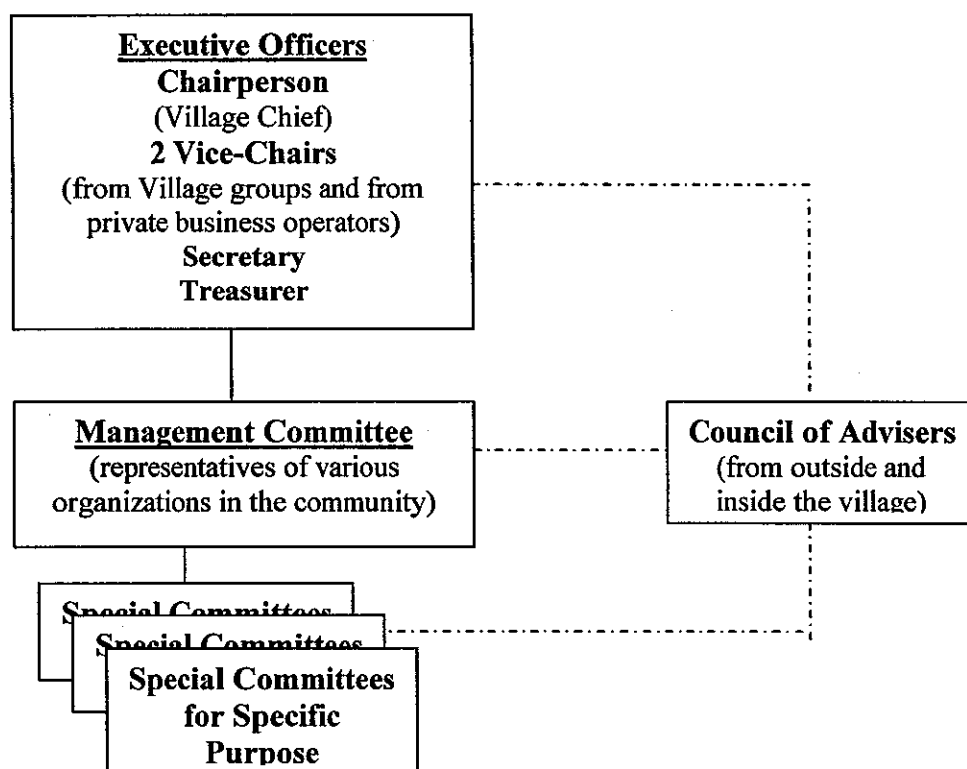
responsible for selecting the Cooperative Manager and staff who will tend to the daily operations of the business. The BoD sets all governing and management policies of the cooperative and formulates major policy positions that will be presented to all members of the cooperative (through a General Assembly) for final approval. Provided below is the standard organizational structure for cooperatives in Thailand:

As a cooperative, they will be affiliated with the Cooperative League of Thailand (CLT), under the Cooperative Act, B.E 2511, and thus will benefit from all available support mechanisms provided to cooperatives in the entire country. The tourism cooperative may likewise form other alliances with exiting cooperative federations within the Muang District to expand sources of technical assistance and other forms of collaboration. They can access loans especially designed for cooperatives, and even source grants and donations from development agencies with particular interest in cooperative development.

Creation of a Community Development Board

This will have representatives from both the public and private sectors of the community and the different associations and groups organized by the community for its members. The Board will be accountable to the elected officials of the community and to its external partners. The structure of Ban Tha Lane Development Board is diagrammed below:

The executive officers serve as the overall accountable representatives that will ensure management and operation of the Board and its members, including managing relationships with other key actors and groups inside and outside the community, especially, the elected officials of Ban Tha Lane, the Sub-District and District officers and the external partners of the community in its various projects and undertakings.

The management committee is composed of the chosen representatives from each community associations and business operators in the community. Unorganized sectors may be represented provided they form themselves into groups that can take on specific roles in the community and that can be accountable to its members. The committee is tasked with providing concrete policy and activity recommendations to the elected officials for approval. It can also undertake the role of monitoring, evaluating and ensuring that development is sustainable and equitable for all members and partners of the community and its various groups. It can create special committees to undertake specific activities to attain community-related objectives such as protecting the interest of vulnerable groups, creating a community code of conduct, ensuring the integration and cooperation of new villagers, land owners and investors in the development of Ban Tha Lane, promoting Ban Tha Lane to development agencies for further assistance, undertaking a community-wide sanitation and cleanliness effort, fund raising for community projects.

Special committees are time-bound task forces created for very specific community purpose. It is headed by one member of the management committee and members may come from other members of the member organizations that can contribute significantly to the purpose of the special committee. It is accountable to the management committee.

The members of the council of advisers are selected individuals representing external partner institutions of the community, e.g., the District Head of the Community Development Department. Respected informal elders, religious leaders and past village chiefs may also be

members of this council which provides technical, socio-political and cultural inputs for informed and strategic decision making and recommendations.

It must be emphasized that the Board does not have powers equivalent to the elected officials of the village and must not in any way implement policies and activities without the formal agreement of the elected officials.

As in any formal organization, the Board must also have clear management and governing policies, systems and technology. The demands and requirements for transparency and accountability must be underscored.

Village groups will likewise be strengthened by consolidating the 15 or more different groupings into a few working formal associations so that organizational strengthening can be more efficient and overall community output is increased through effective management structures and systems.

The recommended clustering of groups into a few and efficient associations are as follows:

- food
- agriculture
- fishery
- environment and sanitation
- tourism
- savings
- trading

8.4. Sector and inter-sector development

Ensuring the effective operations and sustainability of major organizations in the community stems from strong sectors and productive inter-sector relationships. Hence, while organizational strengthening efforts are undertaken, complementary strengthening of key village sectors must likewise be undertaken, especially for women and youth, the elderly and disabled, and between men and women folk, local residents and new residents, village members and private business operators, and between the village and other villages and external partners.

Organizing and strengthening of sectors and inter-sector relationships will be conducted through meetings and dialogues that build on strengths and contributions, and maximizes joint problem solving and consensus-building. This will be the primary role of the community organizer as the community moves to implement various efforts to contribute to the initial community enterprise and other subsequent activities and initiatives. Gender sensitivity sessions will likewise be integrated within these meetings to ensure full participation of both men and women in the development effort. Another key objective of strengthening the sectors is the development and protection of other vulnerable sectors in the community, e.g., children, elderly, those with disabilities and the unemployed.

8.5. Integrated and coordinated external technical assistance

There will be a critical role for the CDD in integrating and providing systematic coordinating and monitoring mechanisms. Various agencies from the public and the private sectors will be involved at various stages of project planning and implementation. Each of these partner organizations have their own objectives, mandates, organizational culture, technology, resources and staff that will affect how services and assistance are delivered in the community. While allowing and respecting this diversity amongst key external partners, the CDD can provide a coherent system for such differences to be maximized without confusing the community and complicating the delivery process. It can serve as the facilitator to harness partner cooperation and efficiencies, especially in sharing resources and in adopting a more consistent approach in dealing with the community. External partners can clarify and level off their roles and contributions, what they need and expect from each other, and devise a shared framework in developing various aspects of the village and arrive at common strategies to ensure that gains and benefits from the pilot project are sustained and equitable.

Regular and effective inter-agency coordinative meetings will be designed and implemented under the leadership of CDD.

9. Stakeholders and Immediate Development Actions for the Pilot Project

9.1. Stakeholders

The list of possible major stakeholders as identified by the village chief, CDD and the study team are as follows:

Public Sector:

- Provincial Governor
- Provincial Administration Office
- Community Development Department
 - Province level
 - Muang District
- District Office of Muang
 - District head and the District Development Committee (23 members representing different government agencies)
- Tambon Office (Oboto)
 - Tambon president and the council

Private Sector

- Tourism Association of Krabi
- Krabi Chamber of Commerce
- Krabi Canoeing Association
- Environment NGOs based in the Andaman region and/or in Krabi
- Learning institutions in Krabi and in the Andaman region
- Main Sea Kayak Operators in Ban Tha Lane
- Local and international hotels in Krabi

Community Stakeholders

- Village Chief and his Council
- Village associations (current and future)
- Religious leaders and key informal leaders in the village
- Private business operators: kayak, hotels
- Major landowners in Ban Tha Lane

9.2. Immediate Development Actions

The chart below details the steps to be undertake under the first year of implementation.

GANTT CHART OF ACTIVITIES:

Year 1 of Implementation

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

Activities per Quarter	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
QUARTER 4												
1. Evaluation of project year 1 operations: gains, benefits, strengths and areas for improvement (multi-sector, participatory evaluation)												
2. Action planning for Year												

10. Benefits of the Pilot Project

The pilot project is expected to generate different short and long term benefits for the community and for the Andaman region. A few of these major benefits include:

Provision of alternative livelihood to the families directly involved in the fishing tourism:

Initial number of households that will be benefited during the first year of operation is estimated at 10 – 15% of the 72 households in Ban Tha Lane. Increase in average monthly income is approximately 20-40% or an increase of 550-1,100 Bht (minimum) per month from the monthly average income of 2,750 Bht (based on 33,000 Bht/a).

For the succeeding years, it is projected that more households will be involved directly, through the expansion on the fishing tours, or indirectly, through establishing other complementing enterprises in food production (snack stalls, selling of processed food, vegetable growing), souvenir production, aqua culture, and trading.

Enhanced capability of involved members in the following areas (for the first year of operation), touching:

- English communication: for community tour guides, fishing guides and other members who will be directly relating to tourists. Approximate number: 30 persons
- Enterprise management: for the officers and members of the tourism cooperative and the fishing and kayak groups
Approximate number: 15-20 persons
- Environment protection and management: for targeted village members directly or indirectly involved in the fishing tourism
Approximate number: 30-40 persons
- Tourism relations: for members directly involved in the fishing tourism
Approximate number: 30 persons
- Tourism awareness: all adult and youth members of the village
Approximate number: 72 households
- Specific technical skills in safety, first aid, emergency response: for members directly involved in the fishing tourism
Approximate number: 10-15 persons

Model of effective enterprise and organization management: through the creation and strengthening of the tourism cooperative and the Ban Tha Lane Community Development Board. Organizational strengthening of these groups will likewise help develop second line leaders for the community, and increase the number of best practices in specific aspects of organization management that can be adopted by the other groups in the community

Strengthening of the role and contribution of the women and the youth sectors in the village. Through sector organizing, women and youth will be able to participate directly in skills building efforts and directly or indirectly in the fishing tourism. Estimated number of adult women who will be directly involved in this project is 25% out of the 219 total number, while 20-30% of the youth population is estimated to be directly involved in most components of the project.

A structure and system for multi-sector dialogue, consensus building and cooperation through the creation of the cooperative and the Board. The structures and community organizing processes will enable the village to undertake very concrete and relevant activities to further develop their community enterprises and overall development. Some of these activities will include:

- 1) the creation of their community code of conduct/ethics in managing their tourism business and in how they want visitors to conduct themselves when in the village
- 2) integration of new investors and residents into the development efforts of Ban Tha Lane
- 3) increase in number and quality of partnerships within and outside the village, especially with private business operators, learning agencies and development organizations
- 4) clean up and improvement of surroundings and proper waste disposal
- 5) protection and improvement of natural and built environment, and
- 6) promotion of Ban Tha Lane according to how they want their village to be regarded and valued

Deepening of culture appreciation and pride through research, writing and promotion of their traditions and way of life not only to visitors and tourists but also to the younger members of the community

A building with appropriate facilities that serves as a community centre point for learning for both the villagers and visitors, such as for special events and meetings, for showcasing culture and products of the village, for encouraging other productive activities in the community. The multi-purpose center will eventually become a symbol of development that the village can be proud of

A core of trained trainers and community facilitators from the villagers who will ensure that the knowledge and skills derived from the topics cited above are continuously passed on to other members of the community, even to other members of nearby villages

For all external stakeholders: a system and structure for coordinated and integrated assistance through the Ban Tha Lane Board and through the CDD. Assistance for the village will be provided according to the overall area development plan of Ban Tha Lane, thus, enabling the community and the partners to use resources efficiently and effectively

For the succeeding years of implementation, other enterprises and community efforts are projected to start, thereby, multiplying and increasing the benefits gained from the initial year of the pilot project. This will ensure long term self sufficiency that is considered by His Majesty the King as vital for Thailand

For Krabi and the Andaman region affected by the Tsunami: a model of an integrated and holistic development approach that brings together different components of growth, from livelihood and tourism, to environment, socio-cultural, and physical infrastructures in order to ensure a sustainable and equitable community development.

Appendix 1.

Planning Background of Ban Tha Lane

Appendix 1:

Planning Background of Ban Tha Lane

A1. Socio-economic

The majority of villagers (54%) is in the 18 to 49 age group: children and teenagers make up 35% and people over fifty the remaining 12%). The villagers participate actively in the community and regularly join local meetings. 90% of them belong to local groups. The residents formed two village groups, the Fishing Group and Housewife Group. A Savings Group was implemented earlier but it proved not successful and disintegrated after the tsunami. The Savings Group still holds assets of 100,000 Baht. Only 9 residents graduated from university and the average annual income is approximately 33,000 Baht.

A2. Infrastructure

The status of utility services provision is as follows:

- Water supply: There is a water shortage, especially during the dry season. The population is increasing and the village will need to dig another well soon but have no funds for this. They sometimes have to cut water supply altogether to save water during the dry season.
- Electricity: Supply is steady and they do not experience many shortages.
- Sewage: All waste-water is collected in sink holes.
- Projects: There are no planned infrastructure projects at the moment.

A3. Development Trends

The area is well suited for tourism development and investors have acquired sites throughout the village environ. Private homes are being built but the villagers so far reap no benefits from such developments and the new residents do not participate in village affairs and live completely separate lives. Tha Lane has one of the last undeveloped beaches in mainland Krabi Province, has a scenic setting and a distinctive tourism product through sea kayaking. It is also an ideal gateway to islands in Phang Nga bay.

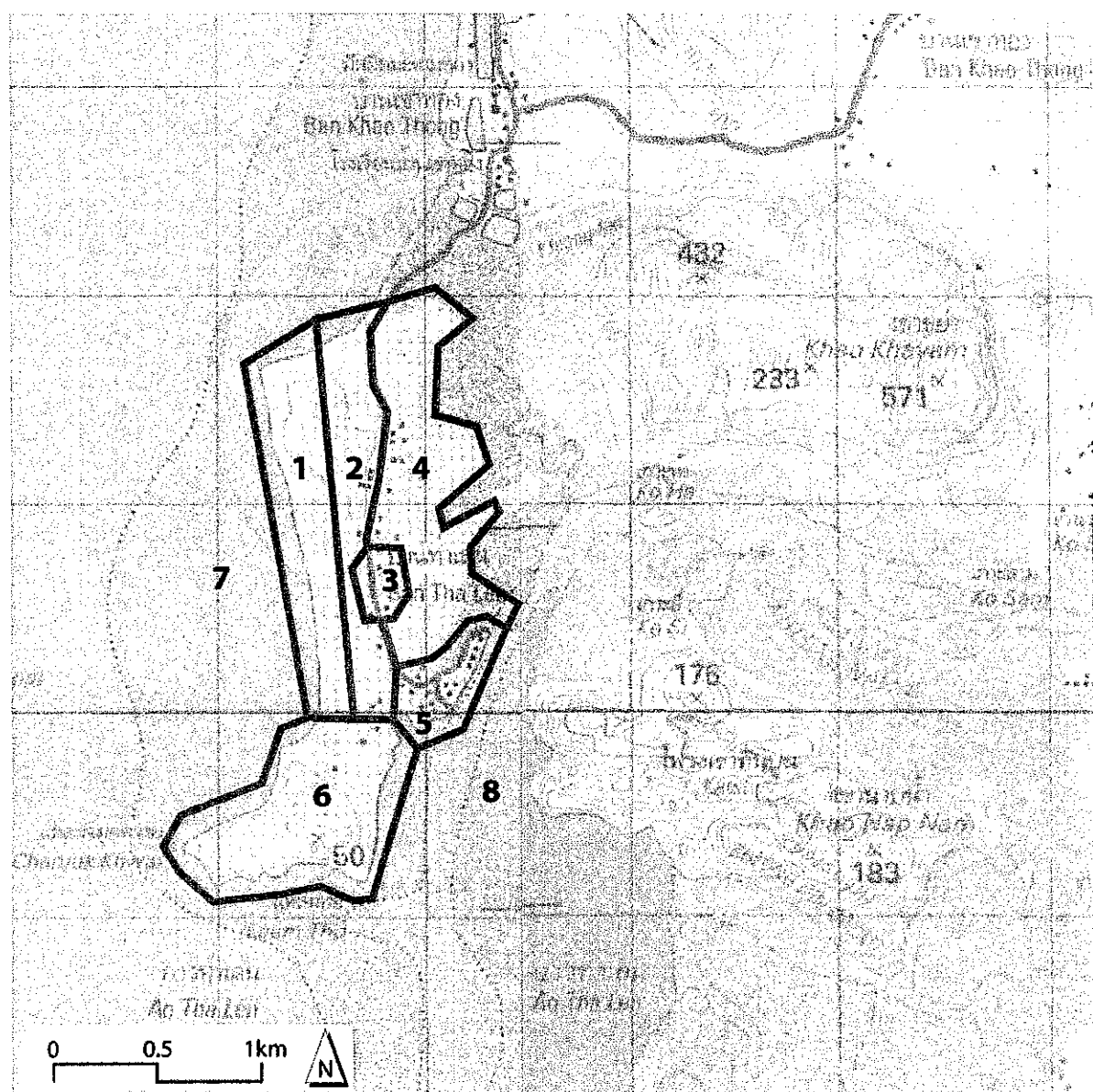
Existing tourism development consists of the sea kayaking operations and one low-key resort, the “Coconut Home” at the entrance of the village. A further resort, the “Tha Lane Bay Villa”, an up-market facility, is located further north along the access road. Four kayak companies operate from within the village: Sea Kayak, Mr. Kayak, Art Kayak and the community-owned kayak operation. Both Sea Kayak and Mr. Kayak own land in Tha Lane. The community kayak business started a few months ago with boats donated by World Vision but they have yet to entertain a single customer. They have a shop and some rather amateurish posters but little to no marketing. They mostly rent their boats to

other operators (wholesale rental) who bring their own guides and tourists from other areas. An additional 13 kayaking companies from outside Tha Lane bring tourists to the area on a regular basis by bus or boat and some store their boats here and employ maintenance staff and guides.

A3. Planning Zones

The proposed planning area can be separated into eight zones of different characteristics in terms of their natural and manmade environments (Figure A1).

Figure A1: Planning Zones

Zone 1: Beach Front

The land plots on the beach front have been bought by domestic and foreign investors. Most of these owners have title deeds, and the remainder can produce certificates showing the right of ownership (tax slip). Some plots are owned by local investors, a few of whom are village born. Other plots were recently bought by foreign investors. Land costs range from 6 to 10 million baht per rai, and are expected to increase rapidly. The development along the beach front is still very sparse. There is only one resort in the area, the Coconut Home, owned by a local born investor. The resort consists of only a dozen bungalows, made of wood. Each unit is roughly only 25 sq. m. Most of the plots on the beach front are still vacant. However the general feeling of the villagers (and the study team) is that this will not be for long, as investors are drawn to the area by the growing expectations.

Zone 2: West of Main Road

Plots here are also owned by local and foreign investors. Only a few still belong to the village. These land plots are currently being used for agricultural purposes, growing mainly palm oil and rubber. Some are left vacant altogether. There are a few shops and village houses in the area. The owners have the right of ownership as recognised by the local authority.

Zone 3: Mosque and Sports Ground

The scant land that is left for the villagers lies in this zone. The village has approximately 25 rai (4ha) public land that belongs to the community. The zone is currently being used for tsunami homes, the mosque, the village meeting place and the sport ground. It is in all intent and purposes a village centre. The sports ground is a rectangular piece of land covered in dirt with no grass covering. Additional public uses should be located in this area.

Zone 4: East of Main Road

Land to the east of the village main road is still mostly occupied by forest and rubber trees. A few village houses and small-scale farms are located in this area as well. Investors, both domestic and foreign, again own most of the land. The remaining minority is still owned by villagers, but land here is bound to change hands as investors are trying to acquire more sites.

Zone 5: The Pier

This is the main activity centre in the village. All the tourist based activities are located along the river front. Most of the land here belongs to a family group of local investors, who are in the kayaking business. The four kayak shops operating in Ban Tha Lane have outlets in this area, clustering to the east of the pier. Most of the village houses are also located in this zone, many along the road leading to the pier and some along the river

front. The villagers still have the right of ownership to the land on which their homes are built. The pier is used for the transaction of fishing goods and other cargo. It is also used to transport tourists to the outlying islands in Phang Nga Bay.

Zones 6: Laem Chamuk Khwai Headland

The peninsula is mainly covered by rubber and oil palm plantations. There are some vacant land plots, but nearly all have been taken up by local and foreign investors. There are a few private farms in this zone most of which grow rubber. There are no resorts yet, but this situation is unlikely to remain for long. Some wealthy foreigners have built luxury houses along the edge of south-west facing cliff of the headland. The area has great potential to be developed into a high end resort and/or luxury homes and a development plan should be drawn up to either prevent or guide such developments.

Zone 7: The Beach

The beach at Ban Tha Lane is not of the same quality as those in Ao Nang and Railay. The sand is rather coarse and of yellow colour and extensive mudflats reach into the sea, especially during low tide. The beach is also covered with rugged, sharp rocks and the sea is not ideal for swimming. Furthermore, due to its sheltered location in the bay and the nearby river mouth and mangroves the water is calm and murky, resembling a lake rather than the ocean. Most people tend to travel by long-tail boat to Kho Hong, one of the islands roughly 25 minutes to west of the village, if they want to enjoy white sands and clear waters. As the beach is not the main selling point of this area, the development of an ordinary beach resort would not be ideal for this location.

Zone 8: Mangrove and Karst Canyons

The mangrove system offers one of the most spectacular kayaking locations in Krabi and an important eco-tourism site. There are two distinct features that can be explored by tourists: The mangrove forests and karst canyons that have been flooded by the sea and allow visitors to move their kayaks through gorges and along cliff walls up to 100m high. Birds, Monkeys and reptiles can be observed and most of the rock is overgrown with plants. The area can only be accessed by kayak because the water in the canyons is mostly too shallow for motorised boats, allowing tourists to enjoy a peaceful and quiet environment. The mangrove forests are only accessible during high water that occurs during special tidal conditions about 15 days per month.

Appendix 2.

Estimated Cost of Learning/Interpretation Centre

APPENDIX 2: Estimated Cost of Learning/Interpretation Centre

	Cost per sq. m (Baht)	Estimated floor area (sq. m)	Cost (Baht)
Building Construction			
1.1 Reception area with general info.		25	
1.2 Display area for interpretation		100	
1.3 Sales area for local products		42	
1.4 Refreshment area		25	
1.5 Male and female toilets		50	
1.6 Utility room		12	
1.7 Cloakroom		9	
1.8 Staff Area		20	
1.9 Lecture/seminar room		75	
1.10 Office		25	
1.11 Kitchen Area		15	
Gross floor space	9,500	398	3,781,000
Site Development			
2.1 Parking area	1,000	661	661,000
2.2 landscaping	2,000	100	200,000
2.3 Site preparation	1,000	1,159	1,159,000
Total Construction Cost			5,801,000
Professional fees			
3.1 design fee 5%			290,050
3.2 construction and management 4%			232,040
3.3 other professional fees 2%			116,020
Total Professional fees			638,110
4. Contingency Cost 10%			580,100
5. VAT 7%			406,070
Total Estimated Cost			7,425,280

รายชื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงาน	บทบาท
สำนักงานคณะกรรมการ พัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ	- หน่วยงานหลักในการบูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนาระยะยาวระดับประเทศ และพื้นที่ - ปัจจุบันมีผู้แทนร่วมเป็นคณะกรรมการกำกับดูแลการจัดทำแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน
กระทรวงมหาดไทย - กรมโยธาธิการและผังเมือง - กรมป้องกันและบรรเทาสา ธารณภัย - การประปา การไฟฟ้าส่วน ภูมิภาค	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนา กฎระเบียบ และกิจกรรมด้านโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญในพื้นที่ทั้ง ระยะสั้นและในระยะยาว - บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนา กฎระเบียบ และกิจกรรมด้านการป้องกันและบรรเทาการเกิด สาธารณภัยที่สำคัญ เช่นแผนการอพยพประชาชนเมื่อเกิดเหตุภัย พิบัติในพื้นที่ ทั้งระยะสั้นและในระยะยาว - ปัจจุบันทั้ง 2 หน่วยงานมีผู้แทนร่วมเป็นคณะกรรมการกำกับดูแล การจัดทำแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน - บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนา กฎระเบียบ และกิจกรรมในพื้นที่ทั้งระยะสั้นและระยะยาว
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม - สำนักงานนโยบายและแผน ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม - กรมทรัพยากรธรณี - กรมทรัพยากรทางทะเลและ ชายฝั่ง	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนา กฎระเบียบ และกิจกรรมด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ สำคัญในพื้นที่ทั้งระยะสั้นและในระยะยาว - ปัจจุบันมีผู้แทนร่วมเป็นคณะกรรมการกำกับดูแลการจัดทำ แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน - บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนงานด้านการ สำรวจทรัพยากรธรณี เพื่อศึกษาโอกาสการเกิดแผ่นดินไหวและ ความเสี่ยงต่อนภัยสึนามิ และนำผลที่ได้ไปจัดทำข้อเสนอแนะ มาตรการบรรเทาภัยจากสึนามิ และการฟื้นฟูสภาพพื้นที่ - บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนา กฎระเบียบ และกิจกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเล และ ชายฝั่งที่สำคัญในพื้นที่ และระดับประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว
องค์การบริหารพื้นที่พิเศษ เพื่อการท่องเที่ยว (อพท.)	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนาในพื้นที่ที่ รับผิดชอบได้แก่ เขาหลัก และเกาะพีพี

หน่วยงาน	บทบาท
สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนาและกิจกรรมด้านชุมชนที่สำคัญในพื้นที่ทั้งระยะสั้นและในระยะยาว - ปัจจุบันมีผู้แทนร่วมเป็นคณะกรรมการกำกับดูแลการจัดทำแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน
กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนากฎระเบียบ และกิจกรรมด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่สำคัญในพื้นที่ และระดับประเทศทั้งระยะสั้นและในระยะยาว - ปัจจุบันสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวมีผู้แทนร่วมเป็นคณะกรรมการกำกับดูแลการจัดทำแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน
สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับการช่วยเหลือที่ได้รับจากต่างประเทศทั้งระยะสั้นและในระยะยาวเพื่อนำไปสู่โอกาสหรือช่องทางการสนับสนุนทางการเงินหรือเทคนิคสำหรับการปฏิบัติตามแผน - ปัจจุบันมีผู้แทนร่วมเป็นคณะกรรมการกำกับดูแลการจัดทำแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามัน
สำนักงานจังหวัดภูเก็ต กระบี่ และพังงา	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนา และกิจกรรมต่าง ๆ ของจังหวัด รวมทั้งแผนการจัดสรรงบประมาณที่อาจจะสามารถนำมาใช้ - สำนักงานจังหวัดกระบี่พิจารณาความเหมาะสมและเป็นไปได้ในการนำแผนโครงการนำร่องพัฒนาชุมชนบ้านท่าเลนไปปฏิบัติ
กรมการพัฒนาชุมชน	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนพัฒนาและกิจกรรมพัฒนาชุมชนที่สำคัญในพื้นที่ทั้งระยะสั้นและในระยะยาว - พัฒนาชุมชนในพื้นที่โครงการนำร่อง: โครงการพัฒนาชุมชนบ้านท่าเลน โดยสามารถให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาตามแนวทางการกิจกรรมที่นำเสนอ และบูรณาการเข้ากับกิจกรรมอื่นๆ ที่เริ่มดำเนินการอยู่แล้วในพื้นที่
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับแผนงานพิจารณาสิทธิประโยชน์แก่กิจการโรงแรม รีสอร์ท ท่าเทียบเรือ กิจการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหารทะเล และบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
กรมประมง	- บูรณาการแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันเข้ากับการดำเนินงานของกองทุนช่วยเหลือชาวประมงสีนามิ สำหรับช่วยเหลือชาวประมงและเกษตรกรผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในเขต 6 จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ที่ประสบปัญหาหรือได้รับความเดือดร้อนอันเกิดจากสีนามิ เพื่อให้สามารถกลับมาประกอบอาชีพการประมงหรือเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำได้

ผลกระทบของแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันที่มีต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ลักษณะของแผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันที่แตกต่างจากแผนพื้นที่อื่นๆ คือ เป็นแผนระยะยาว (15 ปี) และครอบคลุมความสัมพันธ์ของทุกภาคส่วน (multi-sectoral) แผนภูมิภาคที่มีบทบาทเป็นแม่แบบสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนถึงปี 2563 ดังนั้น แผนดังกล่าวจะเพิ่มมูลค่าในหลายๆ เรื่อง ได้แก่ สภาพสิ่งแวดล้อม การพัฒนาเศรษฐกิจ การวางแผนการใช้พื้นที่ การพัฒนาสังคม การวางแผนการท่องเที่ยว การวางแผนด้านสาธารณสุขูปโภค ซึ่งทำให้การพัฒนาภูมิภาคในอนาคตมีความเป็นรูปร่างมากขึ้น

ผลประโยชน์ร่วม

หน่วยงานทั้งหมดจะได้รับประโยชน์จากวิสัยทัศน์ที่มีร่วมกันในการพัฒนาภูมิภาคในอนาคตตามที่ระบุในแผนฯ แผนประกอบด้วยวัตถุประสงค์โดยรวม และยุทธศาสตร์สำหรับภูมิภาค แนวทางหลักการสำหรับการสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจและสังคม และเป็นกรอบสำหรับการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น นอกจากนี้ กลยุทธ์ระดับภูมิภาคจะนำไปสู่ความร่วมมือระหว่าง 3 จังหวัด ในเรื่องการสนับสนุนและวางแผนสำหรับภาคการท่องเที่ยว (โดยการจัดตั้งคณะกรรมการท่องเที่ยวระดับภูมิภาค) การพัฒนาเอกลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของภูมิภาคอันดามันร่วมกัน สร้างค่านิยมที่ดีในเรื่องสิ่งแวดล้อม และกลยุทธ์ในการจัดการและเตรียมตัวรับมือกับภัยธรรมชาติ และโครงการต่างๆ ในชุมชนในการช่วยเหลือคนในท้องถิ่นในการมีส่วนร่วมในเรื่องการท่องเที่ยวและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรในท้องถิ่น

ผลประโยชน์ในแต่ละด้าน

ด้านสิ่งแวดล้อม : แผนโครงสร้างระดับภูมิภาคจะเป็นแผนให้กับ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และเป็นแนวทางในการตัดสินใจว่าจะดำเนินการหรือไม่ในกรณีที่เป็นโครงการพัฒนาที่สำคัญ นอกจากนี้ แผนระดับพื้นที่ทั้ง 6 แผน ได้ระบุถึงการใช้ประโยชน์พื้นที่พิเศษประเภทต่างๆ สำหรับพื้นที่ที่ต้องเผชิญกับแรงกดดันในการพัฒนา

ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ : แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันมุ่งที่จะใช้การท่องเที่ยวในการเร่งการผลักดันให้มีการผลิตสินค้าและบริการที่สร้างมูลค่าสูงขึ้น โดยเริ่มจากการจำหน่ายให้นักท่องเที่ยว และส่งออกผลิตภัณฑ์ที่มีลักษณะพิเศษที่มีคุณภาพ นอกจากนี้ยังมีการจัดโครงการพิเศษในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ เช่น การประมง (ปลาหูช้าง) ธุรกิจการศึกษาชั้นสูง ธุรกิจสุขภาพและกิจกรรมอื่นๆ ที่ดำเนินบนพื้นฐานของการใช้ความรู้ ตลอดจนสินค้าเกษตรมูลค่าสูงในจังหวัดกระบี่ การวางแผนสำหรับพื้นที่ที่จะช่วยพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และสามารถสร้างสภาพแวดล้อมที่มีความโดดเด่น

ด้านการวางแผนและใช้ประโยชน์ที่ดิน : แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันได้เสนอกรอบในการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ระบบการวางแผนที่มีอยู่ในปัจจุบัน และพัฒนาการประสานงานระหว่างแผนหรือโครงการต่างๆ ที่อยู่ระหว่างดำเนินงาน ประกอบด้วยแผน 3 ระดับ ได้แก่ แผนระดับภูมิภาค ซึ่งจะชี้แนะแนวทางและทิศทางในการพัฒนาภูมิภาค แผนระดับพื้นที่ ซึ่งจะเสนอและรวบรวมรายละเอียด ข้อเสนอแนะในการวางแผนสำหรับพื้นที่พิเศษซึ่งมีประเด็นสำคัญที่ต้องพิจารณาเป็นพิเศษ และแผนการปฏิบัติการซึ่งเป็นแผนที่ดำเนินการเพื่อพัฒนาพื้นที่เฉพาะในท้องถิ่น ระบบนี้จะช่วยส่งผ่านนโยบายในระดับภูมิภาคลงไปยังระดับท้องถิ่นผ่านทางแผนระดับพื้นที่ และช่วยให้กรมโยธาธิการและผังเมืองบริหารงานและควบคุมการวางแผนเมืองและการใช้ประโยชน์พื้นที่ได้ดีขึ้น ภายใต้ระบบนี้ผู้ประกอบการที่ได้ลงทุนในการพัฒนาพื้นที่จะมั่นใจได้ว่าสภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้นอย่างมีระเบียบและดึงดูดความสนใจจะมีมากกว่าสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างตลาดอสังหาริมทรัพย์ที่แข็งแกร่งต่อไปด้วย

ด้านการพัฒนาสังคม : แผนพัฒนาภูมิภาคอันดามันสร้างความเข้มแข็งให้แก่ เครือข่ายองค์กรชุมชนเพื่อประสานความร่วมมือกับภาคเอกชนและกระตุ้นการจัดตั้งธุรกิจขนาดย่อมใหม่ๆ ในพื้นที่ชนบท โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งเป็นตัวเร่งที่สำคัญในการสร้างความหลากหลายในอาชีพและขจัดความยากจน โครงการและแผนการปฏิบัติงานถูกออกแบบให้เพิ่มการเรียนรู้และการฝึกฝนทักษะ และจัดตั้งตลาดที่มีความยั่งยืน และสร้างการเตรียมตัวที่เป็นระบบในการเป็นผู้นำจัดการความเปลี่ยนแปลงจากการพัฒนาให้แก่ ผู้นำชุมชน องค์กรหมู่บ้าน หน่วยงานรัฐ นอกจากนี้แผนงานนาร่องที่ได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในท้องถิ่นสามารถนำมาใช้เป็นศูนย์การเรียนรู้แก่ตำบลอื่นๆ ได้

ด้านการวางแผนการท่องเที่ยว : กลยุทธ์การท่องเที่ยวสามารถผลักดันให้นโยบายการท่องเที่ยวระดับชาติดำเนินสำเร็จได้ โดยการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่หลากหลายทั้งในรูปแบบการท่องเที่ยวและการกระจายการท่องเที่ยวกลยุทธ์จะใช้กับทั้งภูมิภาคซึ่งจะสร้างความเข้มแข็งให้กับแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหนาแน่น เช่น ภูเก็ต และช่วยกระตุ้นการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ห่างไกลหรือยังไม่ได้รับการพัฒนา ข้อเสนอของการจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวภูมิภาคจะทำให้มีการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ และทำการตลาด สร้างภาพพจน์ที่แข็งแกร่งร่วมกันระหว่างจังหวัดในภูมิภาค

ด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน : กลยุทธ์ในการวางแผนด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานจะมุ่งให้ความสนใจในปัญหาเรื่องน้ำเสีย และเสนอแนะให้ขยายการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ในการบำบัดน้ำเสีย ซึ่งเป็นการเสนอการเริ่มต้นในการสร้าง wetland ซึ่งเป็นทางเลือกหนึ่งของระบบการบำบัดน้ำเสีย และสำรวจความเป็นไปได้ในการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาสิ่งแวดล้อม เช่น ภาษีสิ่งแวดล้อม หรือค่าธรรมเนียมจากโรงแรม